

ပိုးကျော်သူ

ရောင်စုံခြယ်ထားကောင်းကင်နဂါး

၀၃ ၀၇ ၇၇ န် ၏ ၀၃/ န် ၈ လုံ ယိ ချိ န်

စာမူကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ်
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၂၇/၀၉(၇)
၅၇/၉၀(၇)

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ
အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၃၄ ကျပ်
အဖုံးမိုက် သင်းအော့ဒ်ဆက်

ထုတ်ဝေသူ ဦးကျော်မင်း (မြ ၀၁၆၁၁)
မိုးကျော်သူစာပေ
အမှတ် ၁၈၀၊ ဓမ္မစေတီလမ်း
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ဦးပါကြီး (မြ ၀၁၉၀)
ဆန်းသစ်စပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၅၀၂၊ သိမ်ဖြူလမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး စွယ်တော်စာပေ
အမှတ် ၁၃၃၊ အခန်း ၆
သိပ်ကမ်းသာလမ်း၊ ရန်ကုန်။

လွင်စာ
အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆၀၆
လမ်း ၄၅

ရှောင်စုံခြယ်ခား ကောင်းကင်နဂါး

(ပထမပိုင်း)

၂-အုပ်တွဲ သိုင်းစာစဉ်

ကောင်းကင်နဂါး

‘ဂျိမ်း’

ကျယ်လောင်သောမိုးခြုံမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ကောင်းကင်ပေါ်၌ လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ ပြိုခနဲ ဖျပ်ခနဲ
ဝင်းလက်သွား၏။

မှောင်မည်းနေသော မိုးကောင်းကင်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာ
မြွှာကဲ့အက်ကြေမှုကော ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ကျဆင်းလာတော့မည့်
အလား။

တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာသော အေးစိမ့်သည့် လေ
များနှင့်အတူ ဇီးကင်းခန့်ရှိ မိုးသီးမိုးပေါက်များ တပြောင်း
ပြောင်းမြည်သံပေးကာ ကျဆင်းလာ၏။

အငြိုးတကြီးရွာချလိုက်သော မိုးရေစက်များကြောင့် လမ်းများပေါ်၌ တစ်ခဏအတွင်း ဗွန်အိုင်များ ရေစီးကြောင်းများဖြစ်ပေါ်လာ၏။

'ထိုက်ဝူ' မြို့ကလေးသည် ညအမှောင်ထုအောက်၌လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့စွာ တည်ရှိနေ၏။

လမိုက်ညဖြစ်သည့်အပြင် ကောင်းကင်ပေါ်၌ မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဖုံးအုပ်ထားရာ ကြယ်ရောင်ပင်မရှိဘဲ မှောင်မိုက်နေသည်။

ထို့အပြင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာလွန်းလိုက်ခြင်းကြောင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှောင်အတိဖုံးသွားသည် ထင်မှတ်ရတော့လေ၏။

ထိုက်ဝူ မြို့ကလေးမှ အိမ်တိုင်းလိုလို တံခါးပိတ် မီးမှိတ်ကာ အိပ်စက်အနားယူနေကြပြီဖြစ်သည်။

ခွေခွေလွန်းလွန်းသော မိုးသည်းညတောင်လှေဆီထားနှင့် လေလှင့်ခွေးများပင်လျှင် လမ်းပေါ်ထွက်ကြမည်မဟုတ်ချေ။

အဆယ်၍ လမ်းပေါ်၌သက်ရှိတစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင် အလွန်မိုက်မဲသော သို့မဟုတ် ရူးသွပ်နေသောလူ(ဝါ)သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်သာဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ လောကပေါ်၌ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များစွာရှိနေ၏။

မဖြစ်နိုင်ဟုဆိုသော ကိစ္စရပ်များ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ပျက်လာတတ်သောသဘောရှိ၏။

ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သောကိစ္စများလည်းဖြစ်လာဘဲ ရှိတတ်၏။ ယခုပင်လျှင် မှောင်မိုက်လွန်းသော မိုးသည်းည ထိုက်ဝူမြို့၏ တစ်ခုသောလမ်းပေါ်၌ မိုးသံလေသံကြားမှ မြင်းခွာသံများ ထိုးပေးက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရပြီမဟုတ်လား။

ကြောက်မက်စွယ် ဒေါသမုန်တိုင်းဆစ်နေသော မိုးထောင်းကင်အောက်မှ တစ်ပြင်အလားလှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေသောထိုက်ဝူမြို့၏ တစ်ခုသောလမ်းပေါ်၌ ညကြီးအချိန်မတော် မြင်းခွာသံထွက်ပေါ်လာသည်မှာ လွန်စွာထူးခြားနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မြင်းခွာသံ မြင်းလည်းဘီးသံများနှင့်အတူ အနီရောင် မီးပွင့်ကလေးနှစ်ခုမှာ ပိုးစုန်းကြူးကလေးများအလား တဖြည်းဖြည်းချင်းရွေ့လျားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ပိုးစုန်းကြူးကလေး ထင်မှတ်ရသောအနီရောင်မီးပွင့်ကလေးနှစ်ခုမှာ ထိုက်ဝူမြို့၏ အရွှေဘက်လမ်းပေါ်ရှိ ကောင်းကင်မယ်တော် ဘုံကျောင်းရွှေသို့ အဆုတ်တင်ရပ်တန့်သွားတော့၏။

ကောင်းကင်မယ်တော်ဘုံကျောင်း။

ထောင်းကင်မယ်တော်ဘုံကျောင်းမှာ ထိုက်ဝူမြို့ကလေးရှိ များပြားလှသော ဘုံကျောင်းများအနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်မယ်တော်ဘုံကျောင်း၊ အဆောက်အအုံကာ၊
ကြီးမားလှခြင်းရှိချေ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူနေအိမ်ခြေများရှိနေ၏။

သို့သော် ဘုံကျောင်းခြံဝင်းမှာ အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်း
သည်ဖြစ်ရာ သီးသန့်ကလေးဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဘုံကျောင်းခြံဝင်းတံခါးအား နေ့ညမရွေး၊ နေ့မိုးဆောင်း၊
ရာသီဥတုမရွေး ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်ထားသည်။

ခြံဝင်းတံခါးမှနေပြီး ဘုံကျောင်း ကျောက်လှေကားထစ်
များသို့တိုင် ကျောက်ဖြူပြားများ အစီအရီ ခင်းထားသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရောင်စုံပန်းပင်များ စိုက်
မျိုးထားသေး၏။

ဘုံကျေးအောင်းစောင့်သည် နေ့ညအချိန်မရွေးလာရောက် ပူ
ဇော်ကန်တော့သူများ အဆင်ပြေနိုင်စေရန် တာဝန်ယူထားရ
လေသည်။

ယနေ့...

မိုးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော ညသန်းခေါင် အချိန်
ကောင်းကင်မယ်တော်ဘုံကျောင်းရွှေတွင် အနီရောင်မီးပွင့်နှစ်စု
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်၏။

ယင်းအနီရောင် မီးပွင့်နှစ်ခုကား အလုံပိတ် ဗီရိမြင်းလှည်း
ထစ်စီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်
နှစ်လုံးဖြစ်၏။

မိုးသက်လေပြင်းကျရောက်နေသော်လည်း မိုးလုံအောင် ပြု
ပြင်ထားပြီး မီးစေ့မြင့်ထားရာ မြင်းလှည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
လှင်းထိန်နေအောင် အလင်းပေးစွမ်းနိုင်ပေသည်။

မြင်းလှည်း ရောက်ရှိလာသည်နှင့် မီးအိမ်နှစ်လုံးမှ အလင်း
ရောင်ကြောင့် ဘုံကျောင်းရွှေ၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွား
သည်ဆိုရပေမည်။

လေပြင်းများတိုက်တော်နေဆဲ။

မိုးသီးမိုးပေါက်များထည်း အခြိုးကြိုးစွာ ကျဆင်းနေဆဲ။
ဘုံကျောင်းရွှေ၌ရပ်တန့်သွားသော ဗီရိမြင်းလှည်းမှ တံခါး
ပြည်းပြည်းချင်းပွင့်လာသည်။

ထစ်ဆက်တည်း ဆီစိမ်စက္ကူ လွှမ်းခြုံကာ ခမောက်ဆောင်း
ထားသူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူက ခမောက်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားပြီး တော
ကြောင်တစ်ကောင်၏မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဘုံကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျောက်ဖြူပြားခင်း
ထားသော လမ်းကလေးအတိုင်း ဘုံကျောင်းဆီသို့ခပ်သွက်သွက်
ကလေးလျှောက်သွားလေသည်။

မိုးသံလေသံများကြားမှ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဘုံကျောင်းရွှေသို့ရောက်လျှင် ထိုလူ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။
ဘုံကျောင်း တံခါးမှာ ဟာလာ ဟင်းလင်း ပွင့်ထားပြီး
အတွင်းဘက်မှအလင်းရောင်များ အပြင်ဘက်ကျောက်လှေကား
ထစ်များပေါ်သို့တိုင် ဖြာကျနေလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ထစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ပြီး ကျောက်လှေထားလမ်းများ အတိုင်း ဘုံကျောင်းပေါ်သို့
တက်သွားပြီး တံခါးကိုကျော်ဖြတ်ကာ အတွင်းဘက် လှမ်းဝင်
လိုက်လေသည်။

ဘုံကျောင်းအတွင်းဘက်၌ မီးရောင် ထိန်ထိန်လင်းနေလေ
သည်။

'သန့်ရှင်းသပ်ယပ်ပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တင်ဆွဲကြည့်ညိုဖွယ်ရာ
ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

နံဘေး၌ နတ်ရုပ်တုများရှိနေပါ၏။

ဘုံကျောင်းအတွင်းဘက်၌ လျှိုခန္ဓာတွေ့မှုရှိသည်ဟု ခံစား
ရပေမည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဘုံကျောင်းအတွင်းဝေကြည့်
လိုက်ပြီး-

'ကောင်းကင်နဂါး...မင်းက ကျုပ်ကို ထွက်မတွေ့တော့
တူးလား'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံ ကြည်လင် ပြတ်သားမှုရှိပြီး အနိမ့်အမြင့်မရှိ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထူးစကားသံနှင့်မရွေးမနှောင်းမှပင်...

ကျုပ် ရှိနေပါတယ်ဗျာ'

နောက်ကျောဘက်မှ ညည်းညူသံနှင့်တူသည့်စကားသံထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ချွေးခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘုံကျောင်းတံခါးဝကို ပိတ်ကာရပ်နေသူ ထစ်
ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

'ကောင်းကင်နဂါး'

ခမောက် ဆောင်းထားသူက လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။
ဘုံကျောင်းတံခါးဝကို ပိတ်ကာရပ်နေသူက
'သည်တစ်ခါ ဘယ်သူလဲ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ မျက်လုံးများ ပြုံးယောင်သစ်
လာသည်။ သူ၏လက်ဘစ်ဖက် မထိမသာ လှုပ်ရှားသွား၏။

အနီရောင်ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုသည် ဘုံကျောင်းဝဋ်ပိတ်
ကာရပ်နေသူထံသို့ လွင့်ပျံသွားလေသည်။

ထိုလူက လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ဖမ်းယူ လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
မီးရောင်ဆောက်တင် ဖက်ကြည့်လိုက်၏။

အနီရောင်ကတ်ပြားကလေးကို ကြည့်ပြီးမှ ခမောက်ဆောင်း
ထားသူအား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ

'သိုင်းထုဇာ ချူကျန်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ခေါင်းညိတ် ခိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိပ်ပြီ၊ အထင်ကြီးနေဘယ် ဟုတ်
လား'

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...မင်းက ကောင်းကင်နဂါးမဟုတ်လား'

'ကျုပ်'

ခမောက်ဆောင်းထားသူလက်ကပြရင်၊

'မင်းကအလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင် စကားများများပြော
တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကဲ...ကျုပ် သွား
မယ်'

စကားဆုံးလျှင် ရွှေသို့လျှောက်လာပြီး တံခါးဝ၌ ရပ်နေ
သော ကောင်းကင်နဂါးဆိုသူဘေးမှ ကျော်ဖြတ်ကာ ကျောင်း
အပြင်ဘက်လှမ်းထွက်လိုက်လေ၏။

ကောင်းကင်နဂါးဆိုသူ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထား သူက ကျောက်လှေကားထစ်များ
အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကောင်းကင်နဂါးဆိုသူက-

'သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ် စကားများများ ပြောပါရစေ
ဗျာ'ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။
အတန်ကြာ ကျောခိုင်းရပ်နေပြီးမှ ကောင်းကင်နဂါး ဘက်သို့
ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်လိုက်သည်။

သူ့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မိုးသက်လေပြင်းကား အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ ကျ်ရောက်
နေဆဲ။

လျှပ်နှုတ်လျှပ်ပန်းများလည်း တဖျပ်ဖျပ်ဝင်းလက်နေသည်။
မိုးခြိမ်းသံများကလည်းတဂျိမ်းဂျိမ်းမြည်ဟည်းထွက်ပေါ်နေ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှင့် ကောင်းကင်နဂါး ဆိုသူတို့
မလှုပ်မယှက်ရပ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြည့်ချင်း
အားပြိုင်နေကြလေတော့၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ခမောက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌
လှမ်းမြို့ထားသော ဆီစိမ်စက္ကူကို ချွတ်လိုက်သည်။

မီးရောင်ဖြာကျနေခြင်းကြောင့် ထိုလူမှာ အဘိုးအို တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အဖိုးတန် ပိုးမဲ အဝတ်အစား
များ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူ၏ဆံပင်များကား ဖြူဖွေးနေချေပြီ။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးအထူးအခြားဆုံးထား ဝင်းလက်တောက်
ပနေသော မျက်လုံးများဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုက ကောင်းကင်နဂါးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း...
'မင်း ဘာပြောချင်သလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။
ကောင်းကင်နဂါးက...

'ကျုပ်က ငင်ဗျားအတွက် လေးခါတိတိ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့
ပြီပြီ၊ သည်တစ်ခါလဲ ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ပေးဦးမယ်...ခါပေ

မယ့် သည်တစ်ကြိမ်ဟာ နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ပါစေချင်
ကျုပ် နောက်ထပ် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူး၊

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြွယ်သွားသည်။

‘မင်းက ကျုပ်နဲ့လမ်းခွဲတော့မယ်ပေါ့’

‘လမ်းခွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားခိုင်းတာ ဆက်ကိုမလုပ်နိုင်
တော့လို့ပါ’

‘ဘာဖြစ်သလဲ ကျုပ်ပေးတဲ့ငွေက နည်းနေလို့လား’

‘မနည်းပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ် ငွေမလိုချင် တော့လို့
ပါဗျာ’

အဘိုးအို ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းမှာ ငွေကြေး ပြည့်စုံ သွားပြီ
ဆိုတော့ ပြောအားရှိသွားပြီပေါ့’

‘အစကတည်းက ကျုပ် ငွေလိုချင်လို့လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ
ကျုပ်အပေါ်မှာ တင်နေတဲ့အကြွေးဆပ်နေတာ၊ ခင်ဗျားကသာ
ကျုပ်အပေါ် ကြွေးတင်နေတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုခိုင်းချင်ရာခိုင်း
နေတာ၊ ကျုပ်သည်လောက် လုပ်ပေးတာ တော်လောက်ပြီပေါ့
ဗျာ’

အဘိုးအိုမျက်နှာပျက်သွား၏။

‘မင်းရှိမှ သည်အလုပ်တွေ ကျုပ်လုပ်နိုင်မယ်ထင်နေလို့လား’

‘ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လို လူစားလဲ ဆိုတခု ကျုပ်ကောင်း
ကောင်းသိပါတယ်ဗျာ’

‘သိလျက်နဲ့တောင် မင်းက ဘာကြောင့် နောက်ဆုတ်ချင်ရ
ရတာလဲ’

‘ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့ပါ’

‘ဘာ...’

‘ကျုပ်က သိုင်းလောကကို စိတ်ပျက်နေပြီဗျာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အဘိုးအို သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်ပြန်လေသည်။
ကောင်းကင်နဂါးက သူ့အား မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ
သည်။

အတော်ကလေး ကြာမှ အဘိုးအို ရယ်မောခြင်း ရပ်တန့်
လိုက်ပြီ...။

ကောင်းပြီပေ...မင်းအပေါ်မှာတင်နေတဲ့ အသက် တစ်
ချောင်းအတွက် မင်း ပြန်ဆပ်လိုက်ပြီလို့ ကျုပ် သဘောထား
လိုက်မယ်...သည်တစ်ကြိမ်တော့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မင်း
ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ’

‘စိတ်ချ...သည်အတွက်မပူနဲ့ သည်တစ်ကြိမ်ပြီးချင် ကျုပ်ကို
‘မေ့ပစ်လိုက်ပါ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကိုမေ့ပစ်လိုက်မယ်’

ကောင်းတယ် တစ်နေ့မင်းစီသို့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ
ကျုပ်တွေ့မိပြီးသားပါ အေးလေ တစ်သက်လုံး ကျုပ်ခိုင်းတာ
လျှပ်ရမယ်သတ်မှတ်ထား လို့မှမခုတ် မင်းပြောတာ ကျုပ်သဘော
တူတယ်’

‘ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ကျုပ်က အကြွေးဆပ်လိုက်ရပေမယ့်
ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျားကျေးဇူးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို တစ်သက်လုံး
သတိရနေမှာပါ’

‘ဒါတွေမလိုပါဘူးကွာ မင်းကသာ စိတ်ကြိမ် အောင်မြင်

အောင်အောင်ရွက်လိုက်ပါ ပြီးရင်မင်းကို ကျုပ် မေ့ပစ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား'

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ'

အဘိုးအို ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

'ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး ကဲ ကျုပ်သွားမယ်'

စကားဆုံးလျှင် ခမောက်နှင့် ဆီစိမ်စက္ကူကိုပင် ဆောင်ခြင်းလှမ်းခြုံခြင်းပြောတော့ဘဲကျောက်လှေအားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းသွား၏။

ကောင်ကင်နဂါးက သူ့အားငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အဘိုးအိုသည် မိုးရေစက်များအကြား ပြေးလွှားသွားပြီး ဘုံကျောင်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် အသင့်ဖွင့်ထားသောမြင်းလှည်းတံခါးမှ တစ်ဆင့် မြင်းလှည်းအိမ်ထဲသို့ လှမ်းထက်သွား၏။

အဘိုးအို မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းစတင် ရွေ့လျားသွားတော့၏။

'ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်'

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းလှည်းတရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသလို မြင်းလှည်းအိမ်ဘေး၌ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်နှစ်လုံးမှ အလင်းရောင်မှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ နောက်ဆုံးကွယ်ပျောက်သွား၏။

မြင်းလှည်းကွယ်ပျောက်သွားမှ ကောင်ကင်နဂါး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မိုးဝဲစ ပြုလာချေပြီ။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ထုက သိပ်သည်းမှောင်မိုက်နေဆဲ။

ကောင်ကင်နဂါးက ဘုံကျောင်းအတွင်းဘက်သို့လှည့်ဝင်သွား၏။

မကြာပါချေ။ ဘုံကျောင်းအတွင်းဘက်၌ ထွန်းညှိထားသော မီးရောင်များ ငြိမ်းသွားကာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားတော့၏။

လေပြည်လေညင်း ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းဝယ် မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များဆင်းပျံ့နေတော့၏။

ပန်းဥယျာဉ်အလယ်၌ မြက်ခင်းပြင်၌ ကျောက်ခုံနှင့်ကျောက်စားပွဲရှိနေပါ၏။

ယင်းကျောက်ခုံပေါ်၌တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် ပန်းပင်ကလေးများ၊ လေယူဇာယိမ်းနွဲ့သွားကြသည်ကိုငေးကြည့်ရင်း ပါးစပ်၌ကိုက်ထားသော ဆေးတံကို ဖွဲ့ချိတ်ရှန်ပင် မေ့လျော့နေ၏။

သူ၏အသိအရရှိမှာ လှပသောပန်းခင်းကိုကြည့်ကာ ကြည်နူးလာယာနှစ်မြောနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် မြက်ခင်းပေါ်နှင့်လားသော ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သည့်
ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

အဘိုးအို သတိပြုမိပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်ကလေး
တစ်ယောက် သူ့ထံသို့ ဦးတည်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ
လေ၏။

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ကျုပ် ဒီမှာအေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေတဲ့ အခါ
လာပြီ၊ မနေနာင့်ယုက်ရဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊

ဟုလည်း ဆီးကြိုပြစ်ဆင်လိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်ကလေး ခေါင်းငုံ့ရင်း
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော လေသံဖြင့်...

‘ဟ ဘခင်ကြီး ညွှံ့ ညွှံ့ သည်ဆောက်လာလို့ လာပြီ၊
အကြောင်းကြားတာပါ ခင်ဗျာ’

‘ဘာ ညွှံ့သည် ဆောက်လာတယ်ဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ဘခင်ကြီး’

‘ဘယ်က ညွှံ့သည်လဲ’

‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှောင်စန်းကျီပါခင်ဗျာ’

‘ဟေ့ ဘုရောက်လာတယ်ဟုတ်လား ကောင်းပြီ ညွှံ့ခန်းထဲ
မှာနေရာချထား ညွှံ့ခံထားလိုက်ကျုပ်အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်’

‘ညွှံ့သည်တော်ကြီးကို သခင်မခလေး ချူးစုဝါးက ညွှံ့ခံနေ
ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အဘိုးအို လက်ပြလိုက်လျှင်
ချက်ချင်းထွက်သွားတော့၏။

အဘိုးအိုက အဝတ်အစားများ သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်အောင်
ပြုပြင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်ရင်း...

‘ရှောင်စန်းကျီ ကျုပ်ဆီကို လာလည်တာကိုး၊ ကျုပ်က
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ညွှံ့ခံရမှာပေါ့’

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းရှေ့ရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လှမ်းမြင်နေရသော အဆောက်အအုံဆီသို့ ခပ်
ဆွက်ဆွက်ကလေးလှမ်းသွားတော့သည်။

* * *

အဆောက်အအုံကြီးကား ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းလှသည်။
အဆောက်အအုံကြီးကို ကြည့်ရုံဖြင့် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ၏ အရှိန်
အဝါကို သိရှိနိုင်ပေသည်။

ယင်းအဆောက်အအုံပိုင်ရှင်သည်ကားသိုင်းလောက်၌ လှမ်း
လှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်ဖြစ်
သည်။

သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်သည် သိုင်းလောကတွင် အများ
အကျိုးဆောင်ရွက်သူအဖြစ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပေ၏။

သိုင်းပညာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိသလိုလူအများ ကြည့်ညှိလေး
စားခြင်းခံရသူဖြစ်ပေ၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်သည် ထင်ရှား ကျော်ကြားသလောက်
မာန်မာန်ထောင်လွှားခြင်းမရှိဘဲ သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့လာရ
လျှင် ရွှေဆုံးမှ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ဖြေရှင်းပေးတတ်သူဖြစ်
ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏ ကောင်းသတင်း
မျှော်ကြင်သင်းပျံ့နေသည်ဟုထင်ပါလား။

ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ပန်းပွင့်
ကလေးချော့အား ဝေးကြည့်နေခဲ့သော အတိုးအိုမှာ ထင်ရှား
ကျော်ကြားနေသော သိုင်းရာဇာချူးကျန် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချူးကျန် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ ထိုင်နေစဉ် လူငယ်ကလေး
တစ်ယောက်က ညှော်ကည်ရောက်နေကြောင်း လာရောက်သတင်း
ပေးရာ ချက်ချင်းအဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ညှော်ခန်းဝဲသို့ ခြေချမိသည်နှင့် ညှော်ခန်းအတွင်း၌ ညှော်သည်
တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ရောက်ရှိနေသည့် ညှော်သည်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က
ညှော်ခန်းသည်ကိုပါ တွေ့မြင်ရ၏။

ချူးကျန်ရောက်လာလျှင် မိန်းကလေး၏ စကားသံထွက်
ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

'ဟော ဖေဖေ ရောက်လာပြီ'
မိန်းကလေးက ချူးကျန်ထံ ပြေးလာ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ။ ကျောက်
ဆင်ရုပ်ကလေးအလွှား ချောမွေ့လှပသူကလေးဖြစ်ပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏သမီး ချူးစုဝါး
ဖြစ်၏။

ချူးစုဝါးက ဖခင်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ရင်း...
'ဖေဖေ ဘာတ ရှောင်ခန်းကျီရောက်နေတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးကျန်က ချူးစုဝါးအား အထိုက်သင့် ပွေ့ဖက်ထား
လိုက်၏။

ပြီးလျှင် လဘောကျစွာပြုံးရင်း...
သမီးက ဘာရှောင်ခန်းကျီကို ဘာတွေ ပူထားနေတာလဲ။

ဖောင်းကောင်းမွန်မှန်မှ ညှော်ဝတ်ပြုခဲ့သား
အို ဖေဖေကလဲ သမီးဘာမှ မပူစာပါဘူး ဘာကို မေး

ကြည့်ပါလား'
ထိုစဉ် ထိုင်နေသော အတိုးအိုထံမှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်

လာသည်။
'ဟား...ဟား...ဟား ခင်ဗျားတို့ လားအဖကို ကြည့်ပြီး

ကျုပ်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိတာ မှားနေပြီလို့ တွေးမိ
တယ်ဗျ။ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါအားကိုးအားထားပြုဖို့ သွေး
သား ရင်ခြာလိုတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်သားပဲ အစကတည်းက ခင်ဗျားကို အိမ်ထောင်ပြုပါ
လို့ ကျုပ်တိုက်တုန်းခဲသေးတာပဲဗျာ'

ချူးကျွန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း လျှောက်သွား
လေ၏။

သူနှင့် ဧည့်သည်အဘိုးအိုတို့မှာ ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲ၌
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြပြီ ဖြစ်လေ၏။

ချူးစုဝါးက ဖခင် ကျူးကျွန်၏နံဘေး၌ ရပ်နေလိုက်၏။
ချူးကျွန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော အဘိုးအိုမှာမိ
အိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိဖြစ်သည်။

ရှောင်စန်းကျိမှာလည်း ချူးကျွန်ကဲ့သို့ သိုင်းလောက၌ လူ
အများလေးစားကြည်ညိုခြင်းခံရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသည်နှင့် ချူး
ကျွန်က....

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့သဘာ သုံးလလောက်ရှိနေပြီ၊
မိသုံးလအတွင်း ခင်ဗျားဘယ်တွေ့ထောက်နေသလဲ ပြောစမ်းပါ
ဦးဗျ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်စန်းကျိ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်က အပျော်ခရီးထွက်နေတယ်

လို့သာ သဘောထားလိုက်ပေတော့ဗျာ'

'ဘယ်လို...အပျော်ခရီး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

ချူးကျွန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက အပျော်အပါးခုံမင်လိုက်စားတဲ့လူမှမဟုတ်ဘူး၊
ကျုပ်ကြားရသလိုသောက်တော့ ခင်ဗျားဟာ 'ကောင်းကင်နဂါး'
ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုပဲ၊ သည်သတင်းမုန်
ခွဲလားဗျ'

ရှောင်စန်းကျိ၏မျက်နှာ တည်တည် ကြည်ကြည် ဖြစ်သွား
လေသည်။

စားပွဲပေါ် အသင့်ချထားသော အရက်အိုးမှ အရက် တစ်
ခွက်ငဲ့ကာ သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ
သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ ကျုပ်က ကောင်းကင်နဂါးနောက်
ကိုလိုက်နေတာပဲ'

'ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦးဗျ၊ အခြေအနေဘာထူးသလဲ'

'ဘာမှထူးဘူးလို့ဆိုရမှာပဲဗျ'

ချူးကျွန်၏မျက်နှာမှ အစုံ နဖူးပေါ် မြင့်တက် သွားလေ
သည်။

ရှောင်စန်းကျိအား နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ကာ....

'ဘာမှထူးဘူးဟုတ်လား ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားတာတောင်
ထူးခြားမှုမရှိဘူးဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲ'

'အင်း...ကောင်းကင်နဂါး ခဲ့ပတ်သက်လာရင် အံ့ဩစရာ
တွေချည့်ပဲဆိုတာမှတ်ထားပေတော့ဗျ၊ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို
တာ အခုတိုင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြသေးဘူး၊ သူ့အကြောင်း
ခုံစမ်းရင်း သိုင်းလောက ထိပ်သီးတွေ ထစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် သေဆုံးကုန်ကြတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကောင်းကင်

နဂါးကြောင့် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားရမယ်လို့
တောင် ထင်မှတ်နေတယ်ဗျ

ဗျူးကျန် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ရှောင်စန်းကျီ၏ စကားများ မှန်ကန်နေသည်ဟုလည်း ယုံ
ကြည်သည်။

အကြောင်းကား တောင်ကင်နဂါးဟူသောအမည် သိုင်း
လောက၌ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်နှစ်ခန့်အချိန်အတောအတွင်း
သိုင်းလောက၌ ထင်ရှား ကျော်ကြား နေသော သိုင်းထိပ်သီး
လေးယောက် သေဆုံးသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

သူတို့သည် တောင်ကင်နဂါးထံမှ မိတ်စာ တစ်စောင်စီရရှိ
ခဲ့ပြီးနောက် သေဆုံးသွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသိုင်းထိပ်သီးလေးယောက်မှာ သိုင်းရာဇာဗျူးကျန်၏
သွေးသောက်မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြပေသည်။

သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားနေသော သိုင်းအကျော်အမော်
များစွာရှိသည်အနက် သိုင်းရာဇာ ဗျူးကျန် အပါအဝင် သွေး
သောက်မိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက်မှာ အထူးလူသိများလှပေသည်။

သိုင်းရာဇာဗျူးကျန်အပါအဝင် သွေးသောက်ခုနစ်ယောက်
အနက် လေးယောက်မှာ တောင်ကင်နဂါး၏ လက်ချက်ကြောင့်
သေဆုံးသွားကြပြီး နောက်ပိုင်း သိုင်းရာဇာဗျူးကျန်၊ ပီးအိမ်
ဂိုက်၊ ချုပ် ရှောင်စန်းကျီနှင့် ဓားသမား ကုမီးကြူးရွာတို့ သုံး
ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပေသည်။

တောင်ကင်နဂါး

သူတို့သုံးယောက်သည် မိတ်ဆွေလေးယောက်အား လုပ်ကြံ
သွားသည့် တောင်ကင်နဂါးဆိုသူအား မြေလှန် ရွာပွေခွဲကြ
သည်မဟုတ်လား။

သို့ပါသော်လည်း အချိန်များသာကုန်ဆုံးသွားပြီး ကောင်
ကင်နဂါးဆိုသူအား ရှာမတွေ့ခဲ့ကြပါချေ။

တောင်ကင်နဂါးဆိုသည့် အမည် ကြားလျှင် ဆိုင်းရာဇာ
ဗျူးကျန်လည်း ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။

တိုစဉ် ရှောင်စန်းကျီ၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘တောင်ကင်နဂါး သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်လာတာ
မကြာသေးဘူး။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးဘဲ ကျုပ်တို့
မိတ်ဆွေခုနစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီး မှန်ရွာနေတယ်။ အဲဒါ ဘာ
ကြောင့်လဲ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်က
သူ့ကို လိုက်ရှာယေအစား သူ့ရောက်မယ့်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်
နေတာ အကောင်ဆုံးပဲလို့ တွေးမိပြီး ပြန်လာခဲ့တာ’

သိုင်းရာဇာ ဗျူးကျန် မျက်မှောင် ကြုတ်သွားလေသည်။
ရှောင်စန်းကျီ၏ စိုက်ကြည့်ရင်း

‘သူက ခင်ဗျားကိုသာရွာမယ်ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုယူဆရတာလဲ’
‘ရှင်ပပါတယ်။ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက်မှာ လျှို့ဝှက်
ချက်တစ်ခုထားခဲ့တာ သူသိနေလို့ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါ

ကြောင့် တခြားလူတွေကို ရန်မရွာဘဲ ကျုပ်တို့ကိုလိုက်ပြီး ရန် ရွာနေတာပေါ့

'သည်...သည်လိုဆိုရင်'

'စိတ်ချပါဗျာ... သူက ကျုပ်ဆီကို အရင်ရောက်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်... သူ့ရောက်လာတာနဲ့ ကျုပ် သူ့ကို ရှမ်းပစ် လိုက်မှာပါ'

သိုင်းလူငါချူးကျန်က သူ့ဆီသမီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး

'သမီး'

'ရှင် ဖေဖေ'

'သမီးလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်နိုင်ပါပြီကွယ်'

ချူးစုဝါမှာ ဖခင်က သူမအား ထွက်သွားစေလိုကြောင်း

နားလည်အတော်ပေါက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စန်းတို့ကို ဦးညွတ်ကာ

'ဘာ... သမီးကို သွားခွင့်ပြုပါဦး'

ဟု ခွင့်ပန်လိုက်လေသည်။

ရှောင်စန်းကျိ ပြုံးလိုက်သည်။

'အေး... အေး... နောက်တစ်ခါ ဘာ လာမှ သမီးကြိုက် တတ်တဲ့ သစ်ခွပန်းတွေ ယူလာခဲ့မယ်၊ သည်တစ်ခေါက်တော့ ဘာကို ခွင့်လွှတ်ပေးဦးတော့'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး... ရပါတယ်ဘာရယ်'

ချူးစုဝါလည်း ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွား တော့၏။ သမီးဖြစ်သူထွက်သွားပြီးမှ သိုင်းလူငါချူးကျန်က

'ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လောင်းကင်နဂါးဆိုသူဟာ

ကျုပ်တို့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ တမင်သက်သက်ထွက်ပေါ်လာတာပေါ့၊ ကောင်းပြီ၊ သူ့ဘာကြောင့် အခုလိုဒုက္ခပေးချင်တာလဲ၊ သူ့ဘယ် သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်နိုင်သလဲ စဉ်းစားကြရအောင်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်... သူက ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ သက်သက် ထွက် ပေါ်လာတာအမှန်ပဲဗျာ... ဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးချင်ရသလဲ၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတဲ့အခါ အနီးစပ်ဆုံးအဖြေ ရလာမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ'

သိုင်းလူငါချူးကျန် စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

'ခင်ဗျားပြောတာလဲ သဘောတူတယ်၊ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက် ကိုပဲရွေးပြီး ဒုက္ခပေးတယ်ဆိုရင် ထူးခြားတဲ့အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမှာအမှန်ပဲ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့အချင်း ချင်း တိုင်ပင်နှိုးနှောကြမှသာ အဖြေပေါ်လာလိမ့်မယ်'

ရှောင်စန်းကျိက

'ဒါထက်... ကွမ်းကြုံးရွားကိုကော ဖိတ်ခေါ်လိုက်ဖို့ လိုဦး မလား'

'လိုတာပေါ့... သူပါ... ကင်လခွင် ပိုကောင်း တာပေါ့ဗျာ'

'ဒါဖြင့် သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်ဖို့ ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူပေးတော့၊ ကျုပ်က သူ့သတင်းစုံစမ်းပြီးပြီ၊ သူလဲ ထောင်းကင်နဂါးကို လိုက်ရှာနေတယ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဟာ...သည်လိုဆိုရင် သူဟာ ဓားသမားဂေဟာမှာမရှိဘူးပေါ့'

ခါးဂေဟာကထက်သွားတာ သေးလလောက်ရှိပြီပျ။ သူ့ဆီကို ကျုပ်ထောက်ခဲ့ပြီ၊ ပြီး ဆိုင်းရာဇာချူကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ ရှောင်စန်းကျိအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီ။ 'သည်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျုပ်လဲ သူ့ကို ခတ္တုခအောင်ရွာ နိုင်မယ်ထင်တော့ပါဘူးဗျာ'

ဟု ပြောလေသည်။ မှန်ပေသည်။ ဆိုင်းရာဇာချူကျွန်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သူ ဖြစ်ပေ၏။ ရှောင်စန်းကျိကား မီးအိမ်ဂိုဏ်း ထည်ထောင်ထားသည်။ မီးအိမ်ဂိုဏ်း၌ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ရာနီးပါးရှိလေသည်။

ရှောင်စန်းကျိက မီးအိမ်ဂိုဏ်းသားများကို နေရာအနှံ့ စေလွှတ်ကာ ဓားသမားကွန် ကြုံးရွာအား ရှာဖွေခိုင်းနိုင်သည်။ ရှောင်စန်းကျိပင် ရှာမတွေ့ဟု ဆိုလျှင် သူလိုက်ရှာ၍လည်း တွေ့မည်တော့တကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်မဟုတ်ပါ။

ရှောင်စန်းကျိက 'ဒါဖြင့်...ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ထိုင်ပင် ဆွေးနွေး ကြမည် ကောင်းမယ်ထင်တယ်' ဟု အကြံပြုလိုက်သည်။ ဆိုင်းရာဇာချူကျွန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီလေ' - စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှတစ်ဆင့် အခန်းဝေသို့ လျှောက်သွားပြီ။ တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ပြန်လျှောက်လာပြီ။ ရှောင်စန်းကျိနှင့် မျက်နှာချမ်းဆိုင်ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကျယ်ဝန်းသော ညွှော်ခန်းအတွင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေသည်။ ချူကျွန်းနှင့် ရှောင်စန်းကျိတို့မျက်နှာချမ်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရက်လည်းမသောက်၊ စကားလည်းမပြောကြချေ။

နှစ်ယောက်စလုံးအတွေးကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြ၏။ မည်သို့စကားစရာမည်ကို နှစ်ယောက်စလုံး တွေးတောစဉ်းစားနေကြသည့်အလား။ အတော်ကလေးကြာမှ ရှောင်စန်းကျိက သက်ပြင်းချကာ....

'ကျုပ်တို့ ခုနှစ်ယောက်ဟာ သွေးသောက် မိတ်ဆွေများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတယ်။ တစ်ယောက်အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေ့ရင် ကျွန်တို့လူတွေက အသက်စွန့်ကူညီဖို့ ကတိပြုခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေလက်တွဲလှာခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်

ခဲ့ပြီ၊ ဒီအတောအတွင်း ကျုပ်တို့ ခုနစ်ယောက် လက်တွဲပြီး သိုင်းလောက အကျိုးအများ အကျိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာ မှ နည်းတူ။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ကြုံရသလို၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကိစ္စတွေနဲ့လဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ် ဒါပေမယ့် 'လင်းနို့ကျောက်တန်း' မှာကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ အထူးခြားဆုံးဆိုရမှာပဲ။ ဒီကိစ္စကြောင့် ကျုပ်တို့ ခုနစ်ယောက် ကို ကောင်းထင်နဂါးက ဒုက္ခပေးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ထင်မိခဲ့ တယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ထိုစကားကြားလျှင် ချူးကျန်မျက်နှာပျက်သွားသည်။
ရှောင်စန်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း....
'လင်းနို့ကျောက်တန်း ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျားမှတ်မိနေမှာ ပါ'

ချူးကျန် အတန်ကြာသည်အထိ ဇေးငိုင်သွားသည်။
ရှောင်စန်းကျိက ငြိမ်နေလိုက်သည်။
သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းချူးကျန်၏ စကားသံပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
'လင်းနို့ကျောက်တန်း၊ လင်းနို့ကျောက်တန်း၊ အဲဒါ လင်းနို့ကျောက်တန်းမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ အတော့ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ ကောင်းတာပဲဗျာ ကျုပ်တစ် သက်မှာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကိုယ်လိပ်ပြာကိုယ် မယ့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဖျက်မရတဲ့ အမည်းစက်ကြီး ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်'

လို့လဲ ခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့်မတော့ဘဲ မေ့ထားတာဗျာ တွေ့မိရင်စိတ်သောက် ရောက်ရလွန်းလို့ပါဗျာ'

'ကျုပ် ပြောတာကို ထယ်လိုသဘောရသလဲ'
'ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လင်းနို့ကျောက်တန်း ကိစ္စပြီးပြတ်သွားပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်က လွဲပြီ၊ ဘယ်သူကယ်နိုင်မှာလဲ ကောင်းထင်နဂါးကတော့ ဘယ်လိုပတ် သက်နေတာလဲ'

'ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောဘတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ အားလုံးသတိမေ့ထားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိနေတယ်၊ ဒါကို ကျုပ်က မကြာသေးမီကမေ့ တွေးမိတာဗျာ'

'ဘာကိစ္စလဲ'
ချူးကျန်က အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။
ရှောင်စန်းကျိက....

'လင်းနို့ကျောက်တန်းအဖြစ်အပျက်ကိုပြန်ပြီး သုံးသပ်ကြည့် မယ်ဆိုရင်တွေ့လာနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ခုနစ် ယောက်ပူးပေါင်းပြီးသိုင်းလောကမှာ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်း သူဇာနည်ခံကြတယ်မဟုတ်လား၊ လင်းနို့ကျောက်တန်းမှာ အခြေ ချပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုလုပ်နေတဲ့လင်းနို့တုရင် မိုးပူးဝါး ကိုသုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ သွားခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒီ တုန်းက'

ချူးကျန်မှာ ရှောင်စန်းကျိကို ပြောနေသော စကားများကို နားထောင်ရင်း လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာက ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သော အဖြစ်အပျက်များကိုပြန်လည်အမှတ်ရလှ၏။

ထိုစဉ်က သူတို့သွေးသောက်မိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက်သည် စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိခဲ့ပြီး လူဆိုးလူမိုက်များအား ရွာပွေ့နှိမ်နင်းခဲ့ကြသည်။

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးအတွက် တတ်နိုင်သရွေ့ အထောက်အကူပြုဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့တွင်မသောင်းမုဒုတ်ရိုက်များကျူးလွန်ကာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေသည့် လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူဝါးအား နှိမ်နင်းရန် လင်းနို့ကျောက်တန်းသို့ စုရုံးသွားခဲ့ကြသည်။

လင်းနို့ကျောက်တန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ...

လင်းနို့ကျောက်တန်းသည် တောင်ကြား တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မာကျောကျစ်လစ်စသည့် ကျောက်ဆိုင်ကျောက်သားပြင်များရှိသည့် ကျောက်တောင်ကြီးနှစ်ခု မိုးအထိမြင့်မားစွာ တည်ရှိနေသည်။

တောင်ကြားအတွင်း လမ်းကလေးပျော့လွန်စွာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး လူနှစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ မြင်းစီးသွားနိုင်ရုံသာ ကျယ်ဝန်းပေသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကျောက်တောင်ကြီးများ ထာဆီအုပ်မိုးနေခြင်းကြောင့် ကျောက်တောင်ကြားအတွင်း၌ ထာဝ

စဉ်အရိပ်ရနေသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ကျောက်တောင်နှံရံ၌ ကပ်လျက် ပေါက်ဆောက်နေသော သစ်ပင်ငယ်ကလေးများမှအပ သစ်ပင်ပန်းပင်မရှိချေ။

ယနေ့...၊ ဟနေ့သည် နေသာသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်လာသည်။ နေရောင်ခြည်များ ထွန်းလင်း တောက်ပ နေခြင်းကြောင့် ကျောက်တောင်ကြားလမ်းအတွင်း၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေပေသည်။

‘ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်’ မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် လွင်ပြင်ကျယ် ကိုဖြတ်ကာ ကျောက်တောင်ကြီးနှစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျောက်တောင်ကြီးကြားရွေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျဉ်းမြောင်းသောအတန်ကြားလမ်းအတွင်း၌ တစ်စုတစ်ရုံးတည်းဝင်သွားရန်မဖြစ်နိုင်ခြင်းကြောင့် အချိန်သပ်ကာရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းစီးသမား ခုနစ်ယောက်လား သိုင်းလောက ထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်များဖြစ်ပေစေရာသည်။

ထိုလူခုနစ်ယောက်အားတွေ့လျှင် မကောင်းမှုဒုးရိတ်ပြုလုပ်သူများ၊ ဝေးဝေးမှရွှောင်ရွှင်သွားလေ့ရှိသည်။

ရွှောင်ရွှားသွားခြင်းမပြုလျှင်လည်း ဆိုးမခြင်းခံရမည်မတတ်ပါလား။

ထိုလူခုနစ်ယောက်သည်ကား ‘သိုင်းရာဇာချူးကျိန်’ ‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ရွှောင်စန်းကျိ’ ‘ဝေးသမားကွမ်းကြိုးရွာ’ မြင်း

ဖြူရှောင်ဖုံး' 'ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်' 'သမားတော်လင်းနှင့် 'လှ'မင်းသားလူစီး'တို့ဖြစ်ကြစေသည်။

သူတို့သည် လင်းနို့ကျောက်တန်း၌ အခြေချ နေထိုင်သော 'လင်းနို့ဘုရင်မိုးပူဝါး'အား ဆုံးမနှိမ်နင်းရန် ရောက်ရှိ လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

တောင်ကြားသို့ရောက်လျှင် သူတို့အားလုံး မြင်းကိုယ်စီ ရစ်တန်လိုက်ကြ၏။ တောင်ကြားအတွင်းဘက်သို့ အကဲခတ် ကြည့်စာ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားကစကား စလိုက်လေသည်။

'တောင်ကြားလမ်းထဲ သိပ်ကိုကျဉ်းမြောင်းနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်စလုံး ထပ်ပြိုင်တည်း ဝင်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး' သူ၏စကားကို မြင်းဖြူ ရှောင်ဖုံးက ထောက်ခံ လိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ်ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ ဝင်သွားမှ ဖြစ်မယ်'

'ကျုပ်တို့ လူစု ခွဲဝင် သွားရင် လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူဝါးရဲ့ ပစ်မှတ်တွေဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့'

ကြားဝင် ပြောလိုက် သူ့စကား သမားတော်လင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးတွေဝေသွားကြသည်။

မှန်ပေသည်။ တောင်ကြားထမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်း နေရာစိတန်းဝင်သွားကြပါလျှင် ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် ဒုက္ခ တွေ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဤတွင် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က အကြံပြု လိုက်လေ၏။

'ကျုပ်တို့အားလုံး စီတန်းပြီး ဝင်သွားတာထက် ရွှေပြေးတစ်ယောက်ဝင်သွားတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ တကယ်လို့ ရန်သူတွေရင် ရွှေပြေးဝင်သွားတဲ့လူက အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်ပြီး နောက်လူ တွေကို အချက်ပေး လိုက်မယ် နောက်လူ တွေက အတွင်းဘက်ကိုအကြမ်းဝင်လာကြရုံပေါ့။ ကျုပ်တို့ကြားရတဲ့ သတင်းအတိုင်းဆိုရင် သည်တောင်ကြား ထဲမှာ ထင်းနို့ ဘုရင် မိုးပူဝါးတစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေလိမ့်မယ်မဟုတ်လား။ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ရွှေပြေးဝင်သွားတဲ့လူက ရင်ဆိုင်ဟန် တားထားနိုင်မှာပဲ'

အားလုံး သူ၏စကားကို ခေဖန်သုံးသပ်လိုက်ကြလေသည်။ ပြီးလျှင် အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြသည်။

'စောင်းတယ်၊ သည်အတိုင်း လုပ်ကြတပေပေါ့၊ ဒါထက် ရွှေပြေး ဘယ်သူဝင်သွားမလဲ၊ ရွှေဆုံးကင်တဲ့လူဟာ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရနိုင်တယ်ခန့်'

မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိက ပြောလိုက် လေသည်။ ထိုအခါ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်က

'သည်အကြံ ကျုပ်ပေးတာပဲ...ဒါကြောင့် ကျုပ်ရွှေဆုံးက ဝင်သွားမယ်... မြင်းနဲ့သွားတာထက်စာရင် သည်အတိုင်းသွားတာက ပိုကောင်းမယ် ပိုမြန်မယ်မဟုတ်လား'

စကား ဆုံးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ တောင်ကြား အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ကျန်ခြောက်ယောက် ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ကြယ်ကြွသိုင်း၊
သမားဒင်းဟုန် တောင်ကြားအတွင်းသို့ ဆောက်ရွှံ့ပျောက်ကွယ်
ဆူးတော၏။ သိုင်းဆူလာချူကျန်ကမီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်
စန်းကျိကို ကြည့်ကာ

‘ကျုပ်တို့ သွားဖို့သင့်ပြီထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ - သွားကြတာပေါ့’

စကားအုံးလျှင် ယက်ဝေ ယမ်းဩကာ သိုင်းဆူလာချူကျန်
နှင့်အတူဟန်ပြင်လိုက်သေသည်။

ခေးသမား ကွမ်းကြုံးရှား၊ ပြင်းဖြူရှောင်ဖုံး၊ သမားတော်
လင်းနှင့် လှမင်းသား လူစီးတို့သည်၊ နောက်မှ ပြေးလိုက်
လာကြသည်။

မြင်းခုနစ်ကောင်မှာ ကောင်ကြားအဝင်ဝ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မြင်းပိုင်ရှင် ခုနစ်ယောက်ကား တောင်ကြားအတွင်းသို့ ဝင်
ဆောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

တောင်ကြားအတွင်း၌ လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူးဝါးဆိုသူ နေ
ထိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူးဝါးအား တိုက်တိုက်မည့် သိုင်းအကျော်
အခမ်း ခုနစ်ယောက်ဆောက်လာသောအခါ တောင်ကြား
အတွင်း၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ်ရာ အပြစ်အပျက်များ ဖြစ်
ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဝေါ’

‘ဖျပ်ဖျပ်... ဖျပ်ဖျပ်’

ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်ဆက်ကွဲကြောင်းများအကြားမှ ငှက်
တစ်အုပ်ထပျံသွားကြ၏။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွား
သည်။

တောင်ကြားအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာပြီးနောက် အတွင်း
ဘက်၌ ကွေ့ကွေ့ တောက်တောက်ဖြစ်နေပြီး ရွှေသို့တိုးထေထေ
ကျဉ်းမြောင်းလာလေလေ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ခြေလှမ်းနှစ်ရာခန့်ဝင်ပြီးနောက် လူတစ်ယောက် သွားသာရုံ
သာ ကျယ်ဝန်းတော့သည်။

ပေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားသော ကျောက်တောင်
နံရံကြီးများ ကာဆီးနေပေ၏။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က ရွှေတည်တည်သို့ အကဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဩဇာစရာ အရွှေဘက်တည်တည်သာရှိသည် မဟုတ်သေး။
ရွှေဘက်၌ လမ်းကွေ့ဖြစ်နေ၍ ကျောက်သားပြင်ကိုသာတွေ့ရ

ပြီး အခြားထူးခြားမှု မရှိချေ။

ကြယ်ကြွ သိုင်းသမား မင်းဟုန် အံ့ကြိတ်ကာ ရှေ့သို့
ပြေးဝင်သွား၏။

သူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်အလွန်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား
နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာ တစ်ဖက်စာမ်းခပ်တော်သူဖြစ်စာ သူ့အား
သိုင်းလောကသားများအ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားဟု တင်စား
ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောင်တွင် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားဟု အမည်တွင် နေတော့
သည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က လျှင်မြန်စွာ ပြေးဝင်
သွားပြီး ကျောက်လမ်းကျွေ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့ပတ်ဝင်
သွားမိသည်နှင့် ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုအားတွေ့မြင်လိုက်
ရခြင်းကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ ခနဲရပ်သွားတော့သည်။

သူလျှင်မြန်စွာပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ချောင်း
မြောင်းတိုက်ခိုက်လိုသော ရန်သူရှိလျှင်ပင် တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်
အရေးရမည်မဟုတ်ချေ။

ယခုကား တောင်ကြားအတွင်း ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်သူ
မတွေ့ရဘဲ ထူးခြားသောမြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်
လေ၏။

တောင်ကြားအတွင်းသို့ ကိုက်နှစ်ရာခန့် ဝင်ပြီးနောက်တွင်
ကျဉ်းမြောင်းလှသော လမ်းကလေးသည် ရုတ်ခြည်း ကျယ်ဝန်း
သောမြင်ကွင်းအဖြစ်ပြောင်းလည်းသွားလေ၏။

တောင်ကြားအတွင်း မြေပြန့်တစ်ခုရှိနေ၏။

ယင်းမြေပြန့်လွင်ပြင်၌ စိမ်းလန်းစိပြည်သော တောအုပ်တစ်
ခုရှိနေသည်။

တောအုပ်ကလေးအတွင်းမှ မီးခိုးများတလူလူ ထွက်ပေါ်နေ
သည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။

မြင်ကွင်းသည် အလွန်လှပပြီး ဆေးရေးမမိသော သဘာဝ
ပန်းချီကားတစ်ချပ်အသား ရှိနေပေတော့၏။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်သည် သိုင်းလောက၌ ကျင်
စည်ကျက်စားနေသူဖြစ်ပြီး နေရာဒေသအနှံ့အပြားသို့ ထွက်
ပူးထွား ဒေသန္တရမဟုတ်တကြယ်ဝသူ ဖြစ်၏။

သူသည်ပင် ဤကဲ့သို့သော သာယာလှပလွန်းသည့် ဆာဘဝ
အလှူရှင်မပါးကို မတွေ့မြင်ဖူးချေ။

ထေရ်စုံတောပန်းကလေးများ ပွင့်လန်းနေ၏။

ငှက်ကလေးများ၊ ယုန်ကလေးများ၊ သမင်ကလေးများမြက်
ခင်းပေါ်၌ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည်။

တောအုပ်နံ့အေး၌ စမ်းချောင်းကလေး ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေ
သည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အင်မတန်သာယာလှပတဲ့နေရာတစ်ခုပါလား၊ မီးလှိုင်းနုများ၊
ရှိမယ်လို့တောင်မထင်မိဘူး။ အင်း၊ မီးနုများကို တွေ့ထိတ်တဲ့
လင်းနို့ ဘုရင် မိုးပူဝါးကိုတော့ ချီးကျူးစရာကောင်းနေပြီ

ဟုလည်း ကျိတ်၍ ရေရွတ်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လင်းနို့ ဘုရင် မိုးပူဝါးအားသုတ်
ဆင်ပစ်ရန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရလာသည်။

ဤနေရာသို့ ထွက်လာသည့်တိုင် ရန်သူမတွေ့သေးချေ။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေခြောက်ယောက်အားလိုက်လာဖို့အချက်
ပေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ ပြေးလွှားလာနေသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ကြားအကွေ့မှ သူ၏မိတ်ဆွေ ခြောက်ယောက်ပြေးထွက် လွှားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန် ပြုံးလိုက်၏။
သူတို့ခုနစ်ယောက်စလုံး ဆောက်ထားကြချေပြီ။
လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူဝါ၊ ပြေးထွက်နိုင်ပါတော့မည်လော...။
ရွှေဆုံးမှ ပြေးလာသည့် မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရွှောင်စန်ကျိက
'ဘယ်သို့လဲ အခြေအနေဘာထူးဘဲလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။
ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်ခေါင်းယမ်းကာ...
'အခုအထိတော့ ဘာမှမထူးသေးဘူး'
'သူ့ကို မတွေ့သေးဘူးပေါ့'
'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဆို တို့ရောက်လာတာ သူမသိသေးလို့ပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်သိလို့ဖြိုခင်းရှောင်တိမ်းသွားဟုတ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်'
'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့မိနေရာကို ဆောက်လာပြီးမှတော့ မြေ လှန်ရှာရတော့မှာပဲဗျ'

ကြားဝင်ပြောလိုက်သူမှာ ဓားသမားကွမ်းကြိုးရှားဖြစ်၏။
သူ၏စကားကို ကျန်လူများသဘောတူ အောက်ခံလိုက်ကြ
လေ၏။

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ဝင်ရှာကြရင် ထောင်းမယ်'

'ဟိုး တောအုပ်ထဲမှာ မီးခိုးထွက်နေတယ်၊ မီးခိုးရှိရင် လူရှိ နိုင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်'
'သွားကြစို့ဟေ့'
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောပြီး တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ဦး တည်ပြေးသွားကြ၏။

တောင်ကြားအတွင်းသို့ရောက်လျှင် ပြင်ကွင်းအနေအထား ပြောင်းလဲသွားခြင်းကြောင့် အားလုံးစိတ်လှုပ်ရှား နေကြသည်။
သူတို့အားလုံး စိတ်သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်ကာ တော အုပ်ကလေးဆီသို့ လျင်မြန်စွာပြေးသွားကြခြင်းဖြစ်၏။

မကြာမီ တောအုပ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။
တောအုပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် မီးခိုးထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

သစ်ပင်ချဲ့နွယ်များအကြား တိုးဝှေ့ဝင်သွားကြရာ မကြာ ပါချေ။ တောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်သွားကြပြန်၏။

တောအုပ်အလယ်သို့ရောက်လျှင် မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှိနေပြီး မြေကွက်လပ်၌ သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိနေသည်ကိုပါ တွေ့ လိုက်ရ၏။

သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ တလူ လူလှုပ်ပျံနေ၏။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သိုင်းရာဇာ ချူကျန်တို့လူစုခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားကြတော့သည်။

* * *

မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာစိမ်းလန်းစိုပြည်
သော ကောအုပ်နှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှစွာတည်ရှိနေသည်။

မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများထွက်ပေါ်နေခြင်းကြောင့် အိမ်
ကလေးအတွင်းလူရှိနေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန်က သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းဘက်
လှည့်ကာ...

'ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

'သိုင်းရာဇာ ချူးကျွန်းက သစ်လုံးအိမ်ကလေးဆီသို့ မျက်
တောင်မှခတ်ကြည့်ရင်း...

'သူ့ရဲ့နေမယ်ထင်တယ်'

'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ သွားတွေ့လိုက်ကြရမအောင်'

'ကောင်းတယ်'

သူတို့နှစ်ယောက် ရွေ့လှမ်းထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
ကြလေ၏။

ထိုစဉ်...

'ဧကနေပါဦးဗျ'

ဓားသမား ကွမ်းကြုံးရှာက ဟန်တားလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း...

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဓားသမားကွမ်းကြုံးရှာက အိမ်ကလေးဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်
ပြကာ...

သူက အိမ်ထဲမှာရှိနေရင် ကျုပ်တို့သွားတာမြင်တာနဲ့ ထွက်
ပြေးသွားမှာ သေချာတယ်ဗျ'

ထိုကားကြားလျှင် သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းနှင့် ကြယ်ကြွ
သိုင်းသမားမင်းဟန်တို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

ဓားသမားကွမ်းကြုံးရှာက...

'မိတော့ အရှေ့ဘက်က တစ်ယောက်နှစ်ယောက် လူလုံးပြ
ပြီးသွားတာပိုကောင်းမယ် ကျန်တဲ့လူတွေကအိမ်ကလေးကို ဝိုင်း
ထားလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

သူ၏ အကြံကောင်းမွန်နေသဖြင့် သိုင်းရာဇာ ချူးကျွန်းသည်
သဘောတူလိုက်၏။

'ကောင်းသားပဲ'

သူက ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန် ဘက်သို့လှည့်ကာ...

'ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ဘက်က ဝင်ကြရင် မကောင်း
ဘူးလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့'

သူတို့နှစ်ယောက် မြေကွက်လပ်ကိုဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးဆီ
သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားကြသည်။

ကျန်ငါးယောက်မှာ သစ်ပင်များကို အစာအကွယ် ယူကာ
အိမ်ကလေးအား ဝိုင်းရံထားကြမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် သတိကြီးစွာထားရင်း မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားရာ ဧည့်သို့သော အန္တရာယ်မျိုးမူ မတွေ့ဘဲ အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသည်။

အိမ်ကလေးရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကြယ်ကြေ သိုင်းသမားမင်း ဟုန်နှင့် သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကြယ်ကြေ သိုင်းသမားမင်းဟုန်က...

'သူ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်လိုက်မလား'

ဟု ပြောလိုက်၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းသားပဲ'

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကလေးတံခါးဝဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက် စေသည်။

ကြယ်ကြေ သိုင်းသမားမင်းဟုန်က...

'မိုးပူဝါး မင်းအိမ်ထဲက ထွက်လာရင်ကောင်းမယ်'

ထူးအသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနီ ငတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘောအုပ်ထဲမှ ငှက်ကလေးများပင် ခေါ်ခနဲတပျံ သွားကြလေ၏။

ကြယ်ကြေ သိုင်းသမားမင်းဟုန်နှင့် သိုင်းရာဇာ ချူးကျွန်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သိုင်းရာဇာ ချူးကျွန်းက...

'ဒီယောက်ဆီ လုံလောက်ပါပြီ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထူး၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် အိမ်ကလေးတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရတော့သည်။

* *

အိမ်ကလေးအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်လှမ်းထွက်လာသည်။ ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိပြီး အညိုရောင် အဝတ် အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆံပင်များ ရှုပ်ထွေးနေသလို အဝတ် အစားလည်း ပိုသိပ်တိသိရှိနေ၏။

မျက်တိုင်းပေး ကပ်ကပ် မျက်နှာဝါဖန်ဖန်ရှိရာ လူမမာတစ် ယောက်နှင့်တူလှသည်။

ထိုလူက သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းတို့ရှေ့သို့ လျှောက်လာရင်း 'မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာသိပ်ပြီး ကျယ် ကျယ်လှောင်လှောင် မလုပ်ဖို့ ထောင်းပန်ပါရစေဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကြယ်ကြေ သိုင်းသမားမင်းဟုန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းဘက်သို့လှည့်ကာ... 'သူ့ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

'တို့ကို တားမြစ်နေတာပေါ့' 'ဘာကြောင့်လဲဗျ'

'ဒါတော့ သူ့ကိုမေးကြည့်မှဖြစ်မယ်'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားက အိမ်ကလေးမှ လှမ်းထွက်လာသူ
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း....

'ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဗျာ၊ လင်းနို့ ဘုရင် မိုးပူ
ဝါး ဘယ်မှာလဲ'

သူက တမင်အသံမြင့်ကား အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာသူက ကပျာ
ကယာ လက်ကာပြုရင်း....

'မိုးပူဝါးဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲဗျာ၊ တိုးထိုးပြောဖို့ ထောင်း
ပန်ပါတယ်ဗျာ'

'အာ ခင်ဗျားက လင်းနို့ ဘုရင် မိုးပူဝါးဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်က သိုင်းရာဇာချူးကျွန်ဘက်
လှည့်ကာ...

'ဘယ်လိုလဲဗျာ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန် ပခုံးတုန်ပြလိုက်သည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်က....

'သူက မိုးပူဝါးဆိုပါလား အထင်ကြီးစရာတစ်ကွက်မှ မရှိ
ဘူး ဒါနဲ့ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေသတဲ့လား'

အထင်သေးသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်က ဘာမှမပြောဘဲ တိဖ်ဆိတ်နေ၏

သူ၏မျက်လုံးများက မိုးပူဝါးဆိုသူအားတစ်ချက်ကလေးမှ
အလွတ်မပေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မိုးပူဝါးက...

'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ ကျုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ
အထင်ကြီးစရာမရှိတဲ့ လူအစ်ယောက်ပါ ကျေးဇူးပြီဦး အော်
ကြီးဟစ်ကျယ်မလုပ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်က

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်းပန်နေ
ရတာလဲ ကျုပ်တို့က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်ရုံမကဘူး ခင်ဗျား
ကို ခွမ်းပစ်ဖို့လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ'

မိုးပူဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားရှဲ့စကားသံ ကြားကတည်းက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့
လာတဲ့လူဆိုတာ သိပြီးပါပြီဗျာ'

'ခင်ဗျားကအော့ သူများတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့ဘူးလား'

'ပေးခဲ့ပါတယ်ဗျာ ကျုပ်က ထင်ရာစိုင်းပြီး လုပ်ချင်တာ
လုပ်ခဲ့လို့ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူတွေ မနည်းပါဘူး'

'ဪ ဒါကိုသိတယ်ပေါ့ သိရင် ဘာကြောင့် ကိုယ့်အလှည့်
ရောက်မှ ခေါင်းရွှောင်ချင်ရတာလဲ'

မိုးပူဝါး မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်က ခေါင်းရွှောင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရှဲ့ခား ထုတ်ပေးတော့'

'ကျုပ် မတိုက်ခိုက်ပါရစေနဲ့ဗျာ'

'ဘာလဲ ခင်ဗျား သေရမှာ ကြောက်နေပြီဦးဦး'

'မကြောက်ပါဘူး'

'ဘာ'

'ကျုပ်က ဘာဆိုတာမှ မကြောက်ပါဘူး အသက်သေချမှာလဲ မကြောက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့နဲ့သည် အသည် အဆန် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့အဖို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမှာ မလိုသေးလို့ပါ'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန် ပါးစပ်အဟောင်းသွား ဖြစ်သွားသည်။

မိုးပူဝါးတွင် အသည်အဆန် နာမကျန်း ဖြစ်နေသော ဇနီးသည်တစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း သူတို့မသိခဲ့ချေ။

သိုင်းဆူဇာချူကျွန်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

'အိမ်ကသေးထဲမှာ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးရှိနေတယ် ဟုတ်သား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

မိုးပူဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဒါကြောင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ဖို့ တောင်းပန်တာပါ'

ဤတွင် ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်က

ခင်ဗျားကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူတွေလဲ သူတို့ကို ဒုက္ခမပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား'

'တောင်းပန်တဲ့လူတွေရှိပါတယ်ဗျာ'

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက လက်မခံဘဲ ဒုက္ခပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

'ဦးလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘဝ ခင်ဗျားတောင်းပန်တာကို လက်မခံနိုင်ဘူးဗျာ'

မိုးပူဝါး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းနာကြည်သော အပြုံး ရိပ်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

'ကျုပ်က လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဆနားညွှာတာမှ ကင်းမဲ့တယ်။ မျက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆိုတာ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေဟာ သိုင်းသမားမင်းမောင်ကျော်ကြားနေတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် လူဆန်တဲ့အလုပ် လုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားတို့ လူဆန်တဲ့အလုပ် လုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန် ဒေါပွသွားလေသည်။

'ဘာ... ခင်ဗျားဘာပြောတယ်။ ကျုပ်တို့က လူဆန်တဲ့အလုပ် လုပ်ရမယ်ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်ဒဏ်အတွက် တူညီသော အကျိုး ခံစားရအောင် လုပ်တာပဲ ဘာဖြစ်သေးသလဲ'

'တောင်းပြီသေ၊ တောင်းပန်လို့မရရင်လဲ ခင်ဗျားတို့သဘောပဲပေါ့'

မိုးပူဝါးက ကြယ်ကြေသိုင်းသမားမင်းဟုနီအား အရောင်
တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုနီက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ဤတွင် သိုင်းရုဇာ ချူကျန်နီက လက်ကပြရင်း
'ဧကနေပါဦး'

ဟု ဟန်တားကာ ရွှေကိုလှမ်းထွက်ပြီး မိုးပူဝါးနှင့် မျက်
နှာချင်း ဆိုင်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ သိုင်းရုဇာချူကျန်
နီက စကားစလိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျားရှဲ့ဇနီးသည် အတော်ပဲနာမကျန်းဖြစ်နေတယ် ဟုတ်
လား'

သူ၏လေသံ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေ၏။

ရန်သူကိုရန်သူသဘောမထားဘဲ မိထိဆွေ တစ်ယောက်ပမာ
ပမာ ပြောဆိုဆက်ဆံလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေပြီလွှပ်
နေ၏။

မိုးပူဝါး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး

'ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ နေ့လားညလား အချိန်မရွေး ခရာဆုံ
သွားနိုင်တယ်ဗျ'

'ဆေးမှုကုတူလား'

'ကုတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဆက်လက်တမ်း ပျောက်
ကင်းအောင် ကုပေးနိုင်တဲ့သမားတော်ကြီးတွေဟာ မြို့ပေါ်မှာဘဲ
ရှိတယ်မဟုတ်လား'

မှန်ပေသည်။ ကျော်ကြားသော သမားတော်ကြီးများရှိရာ
အရပ်ဒေသသို့ မိုးပူဝါး သွားဝံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူ့အား အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက လိုချင်နေကြသည်
မဟုတ်လား။

မိုးပူဝါးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ဒီတစ်ရက်စောင့်ကြည့်သို့မှ မထူးခြားရင် ကျုပ် စွန့်ခွာပြီး
သွားရတော့မှာတဗျ'

သိုင်းရုဇာချူကျန်နီမှာ မိုးပူဝါးကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်လာသည်။

မိုးပူဝါးသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူဆိုးကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ သနားစရာကောင်းသူ
ဖြစ်နေချေပြီ။

ကူညီကယ်ဆင်မည့်သူဘား အာသာငမ်းငမ်း ရှာဖွေနေရသူ
ဖြစ်နေ၏။

မိုးပူဝါး၏ ဇနီးသည်အပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာတရားကို
သိနိုင်သည်။ မိုးပူဝါးမှာ နောင်တတရားရှိ လူကောင်းတစ်
ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ချေ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

'ထို့ကြောင့်

'သူတစ်ပါးတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တုန်းက ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်း
မစာမိတူလား'

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုကောကြားလျှင် မိုးပူဝါး ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။

အတော်ကလေးကြာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့် 'အခုတော့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ ခံစားနေရပြီပဲဗျာ၊ ကျုပ်ပြောရင် ခင်ဗျား ယုံချင်မှယုံလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မပြောချင်တော့ပါဘူး'

'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကူညီမယ် ဆိုရင်ကော' 'ဗျာ...'

မိုးပူဝါး လှုပ်လှုပ် ရွှားရွှား ဖြစ်သွားလေသည်။ သိုင်းရာစာ ချူးကျန်အား မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ 'ခင်... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုကူညီမယ် ဟုတ်လား' 'ဟုတ်တယ်'

'ခင်ဗျား...ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်' 'စိတ်ချ၊ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ စကားနှစ်ခွန်း မပြောဘူး'

မိုးပူဝါး၏ မျက်ဝန်းအစဉ်မျက်ရည်များရစ်စိုင်းလာသည်။ မျက်ချင်းပင် မြေပေါ် ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး

'ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်လေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကိုသတ်ချင်ရင် သတ်ပစ် လိုက်ပါ။ ကျုပ် မျက်တောင် တစ်ချက် မခတ်ပါဘူး။ ကျုပ်လေးကိုတော့ အသက်ချမ်းသာပေးပါ။ ကယ်ဆယ်ပါဗျာ'

ဟု တုန်ယင်နေသောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် 'ဒုက္ခပဲ လူဆိုးလူမိုက်ဆိုတာ သနားပို့တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး'

ဟု ညည်းညူးလိုက်လေသည်။ သူ့ဘဝင်မကျဖြစ်နေမှန်း သိသော်လည်း သိုင်းရာစာချူ၊ ကျန်က....

'ခင်ဗျားလေးသည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျုပ်တို့ကယ်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားမယ် ပြီးရင်ကျုပ်တို့နောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ရမယ်'

မိုးပူဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ 'စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်လေးသည်ကို ကယ်ဆယ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ကျုပ်ကိုထည့်မတွက်ပါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလို စီမံနိုင်ပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလေးသည်ဆီကို သွားကြရအောင်' မိုးပူဝါး ချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ရှိနေသော်လည်း သူ၏ဟန်ပန်မှာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ 'ခင်...ခင်ဗျား ကျုပ်လေးသည်ကို ဆေးကုပေးမယ် ဟုတ်လား'

သိုင်းရာစာချူးကျန် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ 'ကျုပ်က ဆေးပညာအနည်းဆုံးကျင့်လောက်ပဲ နားလည်ထယ်ဗျ' 'ဒါဖြင့်'

'မပူပါနဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေက တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်၊ သမား
တော်လင်း ဆိုတဲ့နာမည် ခန့်ပျားကြားဖူးမှာပေါ့'

'ဗျာ သမားတော်လင်း ဟုတ်ကား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဟာ သူ့သားက သပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နီးသည်ရဲ့ဝေဒနာ
ပျောက်ကင်းသွားမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ သူ သူ့အဘယ်
မှာလဲ'

'ကျုပ်ရှိပါတယ်ဗျာ'

မိုးပူဝါ၏ စကားသံနှင့် မရွေးမနှောင်းတွင် အသံကြကြ
ကြီးတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မိုးပူဝါ၊ ချာနဲ့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အိမ်အထေးဝဲဘက်ရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ လူတစ်
ယောက် လှမ်းထွက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ သမားတော်လင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်လင်းထွက်လာပြီး မရွေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်က
လေးပတ်လည်မှ မြင်းဖြူရှောင်ဖိုး၊ လှံမင်းသား၊ လူစီး ဓား
သမား ကွမ်းကြိုးရှာနှင့် မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိတို့
လှမ်းထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

*

အိမ်ကလေးအတွင်း၌ ဆေးကျိုချက်နေသော အနံ့အသက်
များ ပျံ့လှမ်းနေပေသည်။

ရှောင်စုံခြယ်စား

အိမ်ကလေး၏ညှော်ခန်း၌ လူငါးယောက် ဝိုင်းပွဲထိုင်နေကြ
သည်။

ထိုလူငါးယောက်မှာ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း၊ ကြယ်ကြွေ
သိုင်းသမား၊ မင်းဟုန်၊ ဓားသမားကွမ်းကြိုးရှာ၊ လှံမင်းသား၊
လူစီးနှင့် မြင်းဖြူရှောင်ဖိုးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရှောင်စန်းကျိက အိမ်ကလေးအတွင်းရှိ တစ်ခုတည်းသော
ဖခန်းတံခါးအပေါက်၌ ကျော်မိုကာ ရပ်နေ၏။

သူက အခန်းတွင်းသို့ကြည့်လိုက်၊ ဝိုင်းပွဲ ထိုင်နေကြသော
သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းတို့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပြင် တစ်ယောက်
တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

သမားတော်လင်းကား အခန်းတွင်းသို့ ရောက်နေချေပြီ။

သူက ခုတင်ပေါ်၌လဲလျောင်းနေသော မိုးပူဝါ၏ ဇနီး
သည်အား ဆေးဝါးကုသပေးနေတော့သည်။

အိမ်ကလေးအတွင်းရှိ လူအားလုံးအနက် မိုးပူဝါမှာ
အလုပ်အရှုပ်ဆုံးဖြစ်၏။

သူက ဆေးကျိုချက်ဆုတ်လည်းကောင်း၊ သမားတော်လင်း
အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဆုတ်လည်းကောင်း၊ သိုင်းရာဇာချူး
ကျွန်းတို့လူစုအား ညှော်ခန်းကျွန်းမှူးဆုတ်လည်းကောင်း တစ်ယောက်
တည်း ချင်ခြေလည်နေပေတော့၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းက မိုးပူဝါ၊ ဆာရောက်ချထားပေး
ဆောအရက်အိုကိုယူကာ အရက်တစ်ခွက်ခွဲလိုက်သည်။

သူက အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း သောက်ရန်ဟန်ပြင်
လိုက်စဉ်....

'မသောက်နဲ့'
 ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ
 သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း အံ့ဩသွားကာ...
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က...
 'ဧက နေပါဦးဗျား၊ အရက်သောက်ဖို့ ဒီလောက်တောင်
 လောကြီးစရာမလိုပါဘူး၊ ဟေ့ မိုးပွားဝါး ဒီကိုခဏသာဦး'
 ပြောပြောဆိုဆို မိုးပွားဝါးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
 မိုးပွားဝါးက အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာ၏။
 'ဘာများ အလိုရှိပါသလဲဗျာ'
 'ဖီအရက်ကို သောက်ကြည့်ဖမ်းပါ'
 ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က အရက်အိုး ကမ်းပေးရင်း
 ပြောလိုက်၏။
 မိုးပွားဝါး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။
 သို့သော် ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး...
 'ရပါတယ်ဗျာ'
 သူက အရက်အိုးလိုက် မော့သောက်ပြလိုက်လေသည်။
 တစ်ဖန် စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း ခပ်ယူကာစားပြလိုက်
 သည်။
 ပြီးလျှင်...
 'ကျုပ်သွားလို့ရပြီဇာ'

ဟု မေးလိုက်၏။
 ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမျက်နှာသုန်မှုန်သွား၏။
 အရက်နှင့် အစားအစာများ၌ အဆိပ်ခပ်မထားကြောင်း
 ထင်ရှားနေချေပြီ။
 သူက မိုးပွားဝါးအား စိတ်မချနိုင်ပဲ ဖြစ်နေရသည်မှာ မိတ်ဆွေ
 များရွှေ၌ သဘောထားသေးသိမ်သက်သို့ ဖြစ်ရ၏။
 ထို့ကြောင့် မိုးပွားဝါးအပေါ် ပိုပြီးမကျေမနပ် ဖြစ်သွား
 ထောင့်။
 သို့ပါသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ
 မိုးပွားဝါး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေသည်။
 သိုင်းရာဇာ ချူးကျွန်းကလည်း ဘာမှမပြောပဲ အရက်အိုး
 လှမ်းယူကာ အရက်တစ်ခွက်ငွဲ့ပြီး ဆောက်ချလိုက်၏။
 တစ်ဖန် စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှိုက်စားလိုက်သည်။
 သူက မိုးပွားဝါးအားကူညီရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် မိုးပွားဝါးအား အထောက်မကြံပဲ သူတို့စိမ်း
 သလို နာခံမည့်သူဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူဆိုးလူမိုက်ဘဝကိုစွန့်လွှတ်
 ကာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ
 မည့်သူဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားသူများလည်း ယုံကြည်ထက်ခံနိုင်
 စေရန် ကိုယ်တိုင်စားသောက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 သူစားသောက်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ကျန်လူများလည်း မနေ
 နိုင်တော့ပဲ စားသောက်လိုက်ကြ၏။
 အားလုံး ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်
 နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

မစားမသောက်ဘဲနေဘုမှာ ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန် ဖြစ်သည်။

သူတို့စားသောက်နေကြသည်ကိုတွေ့လျှင် အခန်းဝ၌ ရပ်နေ သည့် ရွှောင်စန်းကျိက...

ကျုပ်လဲ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်မယ်ဗျို

ပြောရင်း ထူထိုဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေရာဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဝင် ရောက်ထိုင်ချကာ စားသောက်လိုက်သည်။

ဤတွင် ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်က

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

ရွှောင်စန်းကျိက ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း

‘သိပ်မဟန်ဘူးဗျ’

‘ဘာလဲ ဆေးကုလို့မရဘူးဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

ရွှောင်စန်းကျိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်စိတ်ထင် မလွယ်တော့ဘူး။ သမားတော်လင်း ကြီး

စားနေတာပဲ ဒါပေမယ့် သူ့ရောက်လာတာ နောက်ကျနေပြီလို့

တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းညူနေတယ်ဗျ’

‘ဒါဖြင့် ဆေးကုပေးလို့ အပိုပေါ့’

‘ဗီလိုပြောလို့မရဘူး ကောင်းချင်ရင်လဲ ကောင်းအာမှာ

ပေါ့’

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန် မဲ့ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းလာလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ မိုးပူးဝါးဟာ မိုးပူး

ဝါးပဲ မဟုတ်လား’

‘ဗီလိုလဲပြောလို့ မရဘူးလေ’

ကြားဝင်ပြောလိုက်ဘုမှာ သိုင်းစုစုချူးကျန် ဖြစ်သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟန်က ချာခနဲခေါင်းလှည့်ကြည့်

ရင်း...

‘ခင်ဗျားက တူ့ကို လူ့ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့

မျှော်လင့်နေတာလား’

ဟု ရန်တွေ့သလို မေးလေသည်။

သိုင်းစုစုချူးကျန် ပခုံးတုန်ကာ

‘လူ့ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား

ဗျ ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက် ကောင်းလာပြီဆိုရင် လူ့ကောင်းဆယ်

ယောက်နဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားပဲရှိသားပဲဗျ’

‘ဘာ သူ့က လူ့ကောင်းဖြစ်လာမယ် ဟုတ်လား ဟား ဟား

ဟား ရယ်စရာကောင်း လိုက်တာဗျာ လူ့ဆိုးလူ့မိုက်တွေဆိုတာ

ခွေးမြီးကောက်ခြေထောက်စုပ်သလို ကေခင်းတုန်းကပဲ မကြာ

ခင် ဇာတ်ပြုလာတတ်ကြတာပဲဗျ’

သူ၏ ရယ်သံနှင့် စကားသံကျယ်သောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ

ခြင်းကြောင့်အားလုံး ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

သိုင်းစုစုချူးကျန်ကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ...

‘ဗီလို ဖက်ဖက်သတ်ယူဆလို့ အယ်ရမလဲဗျာ ကျုပ်တို့ကြီး

စားကြည့်ရမှာပေါ့ ကျုပ်တို့အားလုံး အများအကျိုး ဆောင်

ရွက်နေကြတာပဲမဟုတ်လားဗျာ လူ့ဆိုးတစ်ယောက် လျှော့နည်း

သွားတာဟာ လူ့ကောင်းတွေအတွက် ဒုက္ခတစ်ခုဖြစ်သလို လူ

ဆိုးတစ်ယောက် လူကောင်းဖြစ်လာရင် လူကောင်းတွေ အတွက် တစ်အားပိုလာတာပေါ့ဗျာ'

'ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ မိုးပူဝါးဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ ကျုပ်သိတယ်'

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း စိတ်ပျက်သွား၏။

အခြေအနေတင်းမာသွားကြောင်း ခိပ်မိလိုက်ကြသောသူတို့ နှစ်ယောက်၏ မိတ်ဆွေများက ဖျောင်းဖျရန် စိတ်ကူးလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

'မှန်တယ် ကျုပ်က လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားမကျေနပ်ရင် ကျုပ်ကိုအချိန်မရွေးသတ်ပစ်နိုင်တယ်'

စကားသံနှင့်အတူ မိုးပူဝါးက သူတို့ထံလှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မိုးပူဝါးက လျှောက်လာပြီး ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်နှင့် ခြေဆုံးလေးလှမ်းဆက်ကွာတွင်ရပ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာအေးထိအေးစက် ဟန်အမူအရာကင်းပဲ့စွာရှိနေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေပြီး ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန် မျက်စိတောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏ပုံစာန်မှာ ကြောက်စရာဆောင်းသော လူဆတ်သမားတစ်ယောက်အသွင်မျိုး အထင်းသားပေါ်လွင်နေပေတော့၏။

မိုးပူဝါးကိုကြည့်ကာ အားလုံးရင်ထိတ်သွားကြသည်။ မိုးပူဝါးမှာ ခေသုမဟုတ်ကြောင်းလည်း ချက်ချင်း ခိပ်မိသွားကြသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ခဏအကြာတွင် ထိုင်ရာမှ ဝိုင်းခနဲထရပ်ကာ...

'စိတ်ချ ကျုပ်ကမင်းကို သတ်ပစ်မယ်'

ပြောပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မိုးပူဝါးကား မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်...

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း သက်ပြင်းချကာ အချိန်မီ ဝင်ရောက် ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။

'ခဏနေကြပါဦးဗျာ'

ပြောရင်းသူက ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်နှင့်မိုးပူဝါး တို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က...

'ခင်ဗျား ဘေးဖယ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း ဝေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'စိတ်ချ ကျုပ်ဖယ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အခုအချိန်ဟာ တိုက်ခိုက်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်သေးလို့ပါ၊ ပြောပြီး မိုးပူဝါးဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ပြောတာမှန်တယ် မဟုတ်လား'

မိုးပူဝါး ခေါင်းညိတ်တိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်လဲဗျ'

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား၊ မင်းဟုန်က မာအထိဆတ်မေးလိုက်သည်။

သိုင်းဆုစာ ချူးကျွန်ပြုံးလိုက်ပြီး...

'မကြာတော့ပါဘူးဗျာ'

ထိုစဉ် မိုးပူဝါး၏ကောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

'ကျုပ်ဇနီးဟာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ နေပြီလို့ သမားတော် စည်း ပြောပါတယ်၊ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခြံသွားစေချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဇနီးမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်ပါတယ်'

သိုင်းဆုစာချူးကျွန်က...

'ခင်ဗျား ပြောတာကျုပ်သဘောတူတယ်၊ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာ ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်မပေးစေရဘူး'

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်နေသည်။

စကားသံများ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှသည်။

အကယ်၍သာ ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန် ပြန်လည် ထိုင်ချခြင်းမပြုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အရက်အိုးကို ဆွဲယူကာ တစ်ရှိုက်ထိုးမော့ချလိုက်၏။

ပြီးလျှင် အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ်ဆောင်ချရင်း...

'ကျုပ်က စောင့်ရမယ်ဆိုရင် စောင့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးပူဝါးဟာ ကျုပ်အဘွားကဲ့ပြစ်စေရမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းဆုစာချူးကျွန်က မိုးပူဝါးဘက်လှည့်ရင်း...

'ကျုပ်တို့ အပြင်ထွက်ပြီးအေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့'

မိုးပူဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ပခုံးချင်းယှဉ်ကာထွက်သွားကြတော့သည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးအပြင်ဘက်၌ ပိုင်းဖြတ်ထားသော သစ်တုံးသုံးလေးတုံးအား ထိုင်ခုံသဘောမျိုး ပြုလုပ်ထားသည်။

သိုင်းဆုစာချူးကျွန်က သစ်တုံးအစ်တုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

မိုးပူဝါးလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်၏။
သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

အတော်လေးကြာမှ မိုးပူဝါးက—

‘ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျားကို ရန်မပြုဘူးလို့ ကတိမေးပါ
တယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ် ယုံပါတယ်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့လူ’

‘ကျုပ်က လူတွေအကြောင်းကို အတော်အသင့် နားလည်
သားတယ်လေ ခင်ဗျားဟာအချိန်မရွေး လူ့ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်လာနိုင်တဲ့လူဆိုတာလဲ ကျုပ်သိတယ်’

မိုးပူဝါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ် နောက်ကျသွားပြီဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အခုခင်ဗျားတို့ ထောက်လာကြပြီ မဟုတ်လား’

‘ကျုပ်တို့ ထောက်လာလို့လဲ နောက်ကျတယ် မဆိုနိုင်သေးပါ
ဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့’

‘ဘာလဲ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ခင်ဗျားကစိတ်မချဘူးပေါ့’

မိုးပူဝါး ဘာမျှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် မိတ်ဆွေတွေဟာ လူ့ကောင်းတွေပါ။ သူတို့စိတ်နေ
ဆာတာထားကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ သူတို့အတွက် ကျုပ်
တာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ’

ထိုစကားကြားလျှင် မိုးပူဝါး ပြုံးလိုက်သည်။

‘စိတ်ခါတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် သာသွားပြီဗျာ’

‘ဘယ်လို ကျုပ်ထက်သာသွားပြီဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ် နားမလည်ပါလား’

‘ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေဆိုတဲ့အသိကြောင့် မျက်စိ လျှမ်းသွား
တာပေါ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေဟာ လူ့ကောင်းတွေဆိုတာ မှန်
တယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ကောင်းမနေ
နိုင်ဘူး။ အမြဲတမ်းလည်း ဆိုးမနေနိုင်ဘူးဗျာ’

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မိုးပူဝါးမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်အဖြစ်မှ လူ့ကောင်းဖြစ်လို
နေ၏။

ထိုသို့ပင် လူ့ကောင်းများဖြစ်ကြသည့် သူ၏ မိတ်ဆွေများ
အနက် ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်မှာ ဆိုးသွမ်းဖို့တာစုနေ
ပြီမဟုတ်လား။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း ရင်ထဲလေးလံလာတော့သည်။

မိုးပူဝါးက....

‘ကဲ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးသည်ဘေးမှာ ပြန်ပြီးနေလိုက်ဦးမယ်။ သူ့
အတွက် ကျုပ်က အချိန်ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ’

မိုးပွားဝါး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထိုင်စဉ်မှာပင်....

‘လှုပ်နဲ့’

‘အား’

ကျယ်လောင်စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မိုးပွားဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

သိုင်းရာစာ ချူးကျန်လည်း ထိုင်ရာမှတုန်ခါခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

သူတို့အိမ်ကလေးတစ်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အိမ်တံခါးပေါက်မှ ရှောင်စန်းကျိပြေးထွက်လာပြီး...

‘အားလုံး ပြီးသွားပါပြီဗျာ ကျုပ်ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာစာချူးကျန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မိုးပွားဝါးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မိုးပွားဝါး မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

တခဏအကြာတွင် အံကြိတ်သံ...

‘ညီမ’

အသံကုန် ဖတ်အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ရှောင်စန်းကျိက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။

သိုင်းရာစာချူးကျန်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ နောက်မှပြေးလိုက်သွားတော့၏။

အခန်းတွင်း၌ ခုတင်တစ်လုံးရှိသည်။

ခုတင်ပေါ်၌ အရိုးပေ၀ အရတင်ပိန်လှိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လဲလျောင်းနေပေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ ရင်ဝဲ၌နီရဲသောသွေးများ စွန်းထင်းပေကျနေ၏။

အမျိုးသမီးမှာ ဇက်ကျိုးကျရင်း သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ‘ညီမ’

မိုးပွားဝါးက စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ပြေးသွားပြီး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ သူ့အားစကားပြန်မပြောနိုင်တော့ပါချေ။ ‘ညီမ...ညီမ’

မိုးပွားဝါး တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သိုင်းရာစာချူးကျန်မှာ တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

အခန်းတွင်းမှ မြင်ကွင်းကို သူမကြည့်ရက်တော့ချေ။

ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည့် ခုခံနိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ
သော လူမမာအမျိုးသမီးမှာ ဓားတစ်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးသွား
ရပြီ မဟုတ်လား။

အမျိုးသမီးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်သူမှာ မည်သူဖြစ်
ပါသနည်း။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်က မီးဝင်းဝင်းထောက်သော မျက်လုံး
များဖြင့် အိမ်ရွှေညွှန်ခန်းအတွင်း၌ ထိုင်နေသူများကို ဝေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်မှအပ ကျန်လူအားလုံးက
သူ့အား ပြန်ကြည့်နေကြသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်ကား သူ့အား ကျောခိုင်း
ထိုင်ရင်း အရက်သောက်နေ၏။

‘မင်းဟုန် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’
သိုင်းရာဇာချူးကျွန်၏ စကားသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။
ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က အရက်ခွက်ကို ဓားပဲ့
ပေါ်ချလိုက်သည်။

သူ့ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာသည်။
သူ၏မျက်နှာတွင် မခိုးမခန့်အပြုံး ထွက်ပေါ်နေသည်။
သိုင်းရာဇာချူးကျွန်ကို ကြည့်ကာ...
‘ကျုပ်က ကြာကြာမခစာင့်နိုင်တော့ဘူးလေဗျာ သူကအခု
နဲ့အမြန် သေဆုံးသွားတော့မှာပဲ မဟုတ်လား’
-ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားသည့် ကိစ္စကို ပေးပေး
ကလေး ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။
‘ဘာ ကျုပ်က သူတို့သုံးယောက်စလုံးအတွက် တာဝန်ယူ
တယ်လို့ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား ခင်ဗျား တမင်သက်သက် လူမ
ဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုး ပြုကျင့်တာပဲ ခင်ဗျားဟာ လုံးဝ တန်ဖိုး
ကင်းမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဗျ’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။
အိမ်ကလေးအတွင်း သူ၏စကားသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။
ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လာ
သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်အား စိုက်ကြည့်ရင်း...
‘ဘာပြောတယ် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စော်ကားတယ်ဟုတ်
လား လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူးဝါးဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုးဆိုတာ
လူတိုင်းသိကြတယ်။ ကျုပ်သူ့ကိုမညာနိုင်ဘူးဗျ’
‘ခင်ဗျား သတ်လိုက်တာ မိုးပူးဝါးမှ မဟုတ်တာ’
‘ဝိတ်ချ ကျုပ်က မိုးပူးဝါးကိုလဲ ရှင်းပစ်ဦးမှာပဲ’
‘ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား’
‘ဘာ ခင်ဗျားဟာ မိုးပူးဝါးဘက်က နာထယ်ပေး ထောင်း
ပြီလေ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့ဘူးလို့သဘောထား
လိုက်ပေတော့ ခုပဲ မိုးပူးဝါးကို ကျုပ်ရှင်းပစ်တော့မယ်’
သိုင်းရာဇာချူးကျွန်က ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်--
‘ခင်ဗျားသူ့ကို ထိခံရင် ထိကြည့်ပေတော့’

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချာပြောဆိုနေကြသည်ကို ကျန်လှ
များငေးကြည့်နေကြလေသည်။

စထမဆုံးသတိဝင်လာသူမှာ ရှောင်စန်းကျီ ဖြစ်လေ၏။

ရှောင်စန်းကျီက

'ထော်ကြပါတော့ဗျာ အချင်းချင်းခိုက်ရန်ဖြစ်တာမကောင်း
ပါဘူး'

ပြေးရင်း သိုင်းရာစာ ချူးကျွန်အား ဖျောင်းဖျလိုက်လေ
သည်။

အားလုံးကွမ်းကြုံးရွာကလည်း ကြယ်ကြေ သိုင်းသမား
မင်းဟုန်အားဝင်ဆွဲ၏။

'မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ဗျာ'

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က

'ဇေယျာ... သူကရန်သူဘက်မှာနေပြီး ကျုပ်ကို ရန်လုပ်နေ
တာ အားလုံးအမြင်ပဲ ကျုပ်ကသူ့ကို မိတ်ဆွေလို သဘော
မထားနိုင်တော့ဘူးဗျ'

'ဟာ...ခင်ဗျာ၊ မိတ်လိုက်မာနီပါ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ'

ကျုပ်က မိုးပူဝါးကို ရှင်းပစ်မှာဘဲ'

ထိုစဉ်...

ကျယ်ထောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်သက်တည်းမှမစင်

'စိတ်ချ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပစ်မယ်'

မာကျောခက်ထန်သောစကားသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုရိပ်ခို
ရန်လွှားလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အားလုံးကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင်ခိုက်ဝင်လာသော
လူရိပ်က ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်အား လျှစ်တစ်ပြက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

အားလုံးထိတ်လန့်သွားသည်။

သိုင်းအကျော်အမော်များ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ရုတ်ခြည်း
တေးသို့ခုန်ထွက်ကာ တိမ်းရှောင်လိုက်ကြလေသည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က လက်ဝါး၌အတွင်းအား
ထည့်ကာ ဆီးကြိုရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရ
ကံသည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူကိုကြည့်လိုက်လျှင်

'ဟင်... မိုးပူဝါး'

လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူမှာ လင်းနို့ဘုရင်
မိုးပူဝါးဖြစ်လေသည်။ မိုးပူဝါး၏မျက်နှာ ကြောက်မက်ဖွယ်
ထောင်းအောင် ခက်ထန်နေသည်။

သူ၏လက်ချောင်းများသည် သံမဏိလက်ချောင်းများပမာ မာကျောတောင့်တင်းနေပြီး စွန်ကုပ်လက်သည်း သိုင်းကွက်ဖြင့် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က အံ့တင်းတင်းကြိတ်ရင်း 'မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ'

ပြောရင်း ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်စောက်ကိုတစ်စောက် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသောအခါ

'ဝုန်း' 'ခွမ်း'

ဆူညံသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး စားပွဲကုလားထိုင်များ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကုန်သည်။

စားသမားကွမ်းကြိုးရှား၊ ရှောင်စန်ကျိ၊ သမားတော်သင်း မြင်းဖြူရှောင်ပုံ၊ လှဲမင်းသားလူစီးနှင့် သိုင်းရာဇာချူးကျန်တို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်နှင့် မိုးပူဝါးတို့ ပိုပြီးလွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုက်ခိုက်လာနိုင်ကြလေ တော့သည်။

မိုးပူဝါးက

'မင်း သေဖို့သာပြင်ထား'

အော်ငေါက်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပေသည်။

အသက်ကိုပခာနမထားဘဲ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန် လဲကျသွားအောင် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာပေ၏။

သူ၏တိုက်ကွက်များပြင်းထန်လှသော်လည်း ဒေါသကြောင့် လောကြီးနေပြီး ဟာကွက်များစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုတော့မှ ကြည့်နေသူများ တွေ့မြင်ကြလေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်ကသာ ဟာကွက် များကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိုးပောက်တိုက်ခိုက်နိုင်လျှင် ကျိန်းသေ အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းမပြုဘဲ ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။

သို့သော် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန် အခက်အခဲတွေ့ကြုံနေသည်ကို ဆူတို့မရိပ်မိကြပါချေ။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်သည်လည်းမိုးပူဝါး၏တိုက်ကွက်များ၌ ဟာကွက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ထားလေသည်။

သူကတိုက်ခိုက်လိုက်နှင့် မိုးပူဝါး၏ ဆက်ချက်ကြောင့် သူလည်း မရွံ့မလှ ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိစေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ခြင်း မပြုဘဲ ရှောင်ရှားရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ဆိုစေ မိုးပူဝါးက နောက်မဆုတ် စတမ်း ရွှေ့သို့ တိုးပြီးတိုက်ခိုက်လာလေရာ တစ်ခဏအကြာတွင်...

ဝုန်း

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက်ထွက် ပေါ်လာပြီး ကြယ်
ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်မှာ အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွား
လေတော့သည်။

ဟာ...

'ဟင်...'

ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေသော ရှောင်စန်းကျိတို့လူစု လွှတ်ခနဲ
အော်လိုက်မိကြလေသည်။

မိုးပူဝါးမှာ သူ့ရှုသဖွယ် တဟားဟား အော်ဟစ် ရယ်
မောရင်း...

'ဘယ်လိုလဲ... မင်းသေရတော့မယ်ကွ'

ဟု အော်ငေါက်လာ ကြမ်းကြု သိုင်းသမား မင်းဟုန်ထံ
ခုန်ဝင်၍ မလွတ်တမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ မိုးပူဝါး
ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒဏ်ရာ ရသွားပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားရာမှ လူ့လိမ့်ထာရိုက်စဉ် မိုးပူဝါး
က ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လာခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား
လေသည်။

မိုးပူဝါး၏တိုက်ကွက်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရှောင်နိုင်
တော့ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ မင်းဟုန် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
လာ ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လာသည့် မိုးပူဝါးအား ဝေးကြည့်နေ
မိလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

'ရပ်လိုက်'

လူရိပ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာပြီး မိုးပူဝါးအား
ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်လေသည်။

မိုးပူဝါးမှာ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်အား မှဲနေသော
ကြောင့် ရုတ်တရက်မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

ခားဖျောင့်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွား၏။

'အား...'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိုးပူဝါးမှာ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်အနီးသို့မရောက်
မီမှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲကျသွားလေတော့သည်။

CU

၈၅၅/၁၃၈

တောင်

မိုးပူဝါး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထလာသည်။

သူ၏ ခါးနေရာ အဝတ်အစားများ စုတ်မြဲက ချွေးချင်း
ချင်းနီရဲနေလေသည်။ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်နေသောခားချက်က

သူ၏အဝတ်အစားများကို ထိုးဖောက်ကာ ခါးကြားသို့ ထိသွား
ပြီး ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရရှိသွားစေသည်မဟုတ်ပါ။

မိုးပူဝါးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ရပ်လိုက်သောအခါ သူ၏ ဝန္တာ
ကိုယ် ယိမ်းယိုင်နေပေတော့၏။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူကိုမုန်းတီးစက်ဆုပ်သောအကြည့်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ့အားတိုက်ခိုက်သူကား မြင်းဖြူရွှေခဲပုံး ဖြစ်လေသည်။
မိုးပူဝါး မွဲပြုံး ပြုံးရင်း...

'ဒါနဲ့ပဲ ခင်ဗျားတို့ဟာ သိုင်းအကျော်အမော်ဖြစ်နေထေ့တဲ့
လား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား'

ပြောရင်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

နွားကိုယ် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်သွားလျှင် ခါးရှိ ဒဏ်ရာမှသွေး
များ တစ်မိမ့်တစ်ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသော်လည်း သူ၏ခြေရင်း၌သွေးကွက်
များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မြင်းဖြူရွှေခဲပုံးက
'ခင်ဗျားကြိုက်သလိုပြောနိုင်ပါဘယ်၊ ကျုပ်က ကြယ်ကြွေ

သိုင်းသမားမင်းဟုန်နဲ့ ခင်ဗျားကိုမလဲနိုင်လို့ပါ'
'သူက ပိုပြီးထန်ဖိုးရှိတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်'
'ကောင်းပြီ...ကျုပ်ကလဲ သိပ်ပြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့လူတွေကိုပဲစွေ

ချင်နေတာ...သတိသာထားပေတော့'
အော်ခေါက်ရင်း မြင်းဖြူရွှေခဲပုံးထံ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်

လေတော့သည်။
မြင်းဖြူရွှေခဲပုံးက ဗက်ထဲကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားဖြင့်

ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ထိုစဉ် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်လည်း ခုန်ထလာပြီး

ဖြစ်သည်။

သူကလည်း မိုးပူဝါးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ

သော်လည်း မိုးပူဝါးမှာ လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေ၏။
ထို့အပြင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားပြီဖြစ်သည်။

သို့ပါသော်လည်း သူက သင်းနို့တစ်ကောင်ပမာ လျှင်မြန်
ပေါ့ပါးစွာ ခုန်လွှားရွှေခဲတိမ်းရင်း တရကြမ်း ပြန်လည်တိုက်

ခိုက်လိုက်၏။
နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြသော်လည်း ကြယ်

ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်နှင့် မြင်းဖြူရွှေခဲပုံးတို့မှာ မိုးပူဝါး
အား အနိုင်မရနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မိုးပူဝါး ဤမျှအထိ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လာနိုင်မည်ဟု သူတို့မထင်မိကြပါချေ။

မိုးပူဝါး၏ အသက်စွန့်တိုက်ကွက်များကြောင့် သူတို့နှစ်
ယောက်ပင် နောက်ဆုတ်သွားရတော့၏။

'သေပေတော့'
မိုးပူဝါးက အော်ခေါက်ရင်း ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်း

ဟုန်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန် ရင်ထိတ်သွား၏။

ပေါ့ပါးသော ကိုယ်ဒေ့ပညာဖြင့် ဘေးသို့လှစ်ခနဲ တိမ်း
ရွှေခဲပြုံး ဓားဝေ့ယမ်းကာ ခုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိုးပူဝါးမူပွတ်ကာ သိကာ ရွှေခဲတိမ်းရင်း လျှပ်
တစ်ပြက်ရွှေသို့ တိုးလာပြန်လေတော့၏။

၇၆ ရိုးကျော်သူ

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်မှာ ရခံတိုက်ခိုက်ရန် မစဉ်၊
စားတော့တဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်
ရ၏။

သို့ပါသော်လည်း မိုးပူဝါးက ခြေထောက်ဆန့်တုတ်လိုက်
လျှင်...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကြယ်
ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်မှာ နောက်ဘက်သို့ လိမ့်ထွက်သွား
တော့သည်။

မိုးပူဝါးက...

‘မင်း ကယ်ပြေးမလဲ’

အော်ငေါက်ပြီး ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်ထံသို့ရန်
အုပ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်က ကြမ်းပြင်ပေါ် လှိမ့်ကာ
ရှောင်လိုက်သည်။

မိုးပူဝါးက ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်နှင်းလေ၏။

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခြေထောက် ဆောင့်အားကြောင့် ကြမ်းများပင် ကျိုးပဲ့
ကုန်သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားက လွတ်မြောက်ရန် ထမ်းမမြင်
တော့ချေ။

မိုးပူဝါးသည် မြင်းဖြူရွှောင်ဖုံးကိုပင် အရေးမစိုက်ဘဲ
ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန်အား တချက်ဖိကာ တိုက်
ခိုက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟန် ခုကွဲထောက်တော့မည်ကို သိ
လျှင် ကျန်လူများ ဓနောနိုင်ကြပါသော့ချေ။

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

အော်ငေါက်ရင်း လှဲမင်းသား လူစီးက ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် သမားတော်လှမ်း၊ ဓားသမားကွမ်းကြိုး
ရွာနှင့် ရှောင်စန်းကျိတို့လည်း ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြတော့
သည်။

သူတို့ဘာလို့ လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသော
အခါ မိုးပူဝါးမှာ ရွှေဆက်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ
ချေ။

လက်ဝေဟမ်းရမ်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဆိုက်ရသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
လှဲမင်းသားလူစီး၏ လှံတိုသည် မိုးပူဝါး၏ ဝဲဘက်ပခုံး
သို့စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဓားသမားကွမ်းကြိုးရွာ၏ ဓားချက်က မိုးပူဝါး၏ ခြေ
ထောက်တစ်ဖက်ကို ခုတ်ချမိသည်။

သမားတော်လင်း၏ လက်ဝါးက မိုးပူဝါး၏ ရင်ဘတ်ကို ချိတ်ချမိသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်စန်းကျိ၏ ခြေထောက်ထန်ချက်က မိုးပူဝါး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို တန်ကျောက်မိလိုက်သည်။

မိုးပူဝါးမှာ အနောက်ဘက်သို့ဆွဲကိုင်လွင့်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရ သည့်ပမာ လွင့်စဉ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေ ၇ ဝန်းခန့် ပြုတ်ကျ သွားတော့သည်။

သို့တိုင်သူက ကြမ်းပြင်ပေ ၇ မှ လူးလိမ့်ထရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားပြီဖြစ်ရာ မဟန်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်လဲ ကျသွားသည်။

‘မင်း...မင်းကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှမကျေဘူးကွ၊ တမလွန် ဘဝဆောက်တဲ့တိုင်အောင် မင်းကိုကျေမယ်မထင်နဲ့ မင်းကို ကျုပ် တ အစဉ်အမြဲ နှောင့်ယှက်နေမယ်၊ ဒုက္ခ ပေးနေမယ် ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။
ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီး ကျလာ၏။
ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က

‘ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ ကဲကွာ’
အော်ငေါက်ရင်း ဓားဖြင့်ဝင်ခုတ်လိုက်လေသည်။ မိုးပူဝါး
လုံးဝမရွှောင်နိုင်ပါချေ။

‘ဒုတ်’
‘ထား’

စူးရှထော အော်သံနှင့်အတူ မိုးပူဝါး ဇက်ကျိုးကျသွား လေသည်။

လုံးဝ ခွန်တုံ့မပြန်နိုင်တော့သလို လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြု နိုင်ပါတော့ချေ။ လင်းနို့ဘုရင် မိုးပူဝါးကား သေဆုံးသွား ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်က မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေး ကြည့်နေလေသည်။ အတော်ကလေး ကြာလျှင် သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်က သူ့အားလှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် အားပြိုင်ကြည့် နေကြလေသည်။

သို့သော် တစ်ခဏအကြာတွင် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်း ဟုန်က မျက်နှာ လွဲသွားတော့။

သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်က
‘ကျုပ် သွားတော့မယ်’

စကားဆုံးလျှင် အိမ်ကလေးအတွင်းမှ လှမ်းထွက်သွားလေ
ရှောင်စန်းကျိက

‘ကျုပ်ကိုစောင့်ပါဦးဗျာ ကျုပ်လဲလိုက်မယ်’
ခါးသမား ကွမ်းကြုံးရွာကလည်း

‘ကျုပ်ပါ လိုက်မယ်ဗျာ။’
သူတို့နှစ်ယောက် နောက်မှ အသောက်မျော လိုက်သွားကြ

လေ တော့၏။

* * *

သိုင်းဆူဇာချူးကျွန် ဆက်ပြင်ချလိုက်သည်။
ရင်ပူကာ အာခေါင် ခြောက်သာသဖြင့် အရက်တစ်ခွက်
ဋ္ဌသောက်ချလိုက်ပေသည်။

ရွှင်စန်းကျီက သူ့အား ငေးကြည့်နေသည်။

သိုင်းဆူဇာ ချူးကျွန်က

‘မင်းနဲ့ ကျောက်တန်မော့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ တဲ့အဖြစ်အပျက်ဟာ
အတော်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရွှင်စန်းကျီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ဟာ မိုးပူးဝါးထက် ကြယ်ကြွသိုင်း
ဆမား မင်းဟန်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားရမယ်လို့ ကွက်ဆမိခဲ့ကြတာ
လေ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်လက်တွဲပြီး သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်
လည် ကျက်စားခဲ့ကြတဲ့အချိန်မှာ မိအဖြစ်ဟာ အဆိုးရွားဆုံး
စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ ကျုပ်တို့မှားကောင်း
မှားခဲ့ကြမယ်လို့လဲ လိပ်ပြာမလုံဘဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဗျ’

သိုင်းဆူဇာ ချူးကျွန် မဲ ပြုံး ပြုံးရာမှ

‘မှားကိုမှားတာဗျ’

‘အင်း ခင်ဗျားကတော့ ဒီကိစ္စအတွက် လိပ်ပြာသန်သန်
ထားနိုင်မှာပါ။ ကျုပ်တို့က မိုးပူးဝါးကို လုပ်ကြံတဲ့ အခါ
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျုပ် ပါဝင်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား’

သိုင်းဆူဇာချူးကျွန် ခေါင်းယမ်း လိုက်သည်။

‘ဘယ်ကလေး လိပ်ပြာသန်နိုင်မှလဲ ကျုပ်က သူ့တို့ ဇနီး
မောင်နှံ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ တာဝန်ယူခဲ့တယ်၊ ဒါပေ

မယ့် နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားကြတယ်လေ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ
တာဝန်အရှိဆုံး ဆိုရမှာပေါ့ ကျုပ်က အပြစ် အကြီးဆုံးပေါ့
ဗျာ’

‘မင်း ကျုပ်တို့က ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘော
ထားခဲ့ကြတယ် ဒါပေမယ့် အခုတော့ သိုင်းဆမား မင်းဟန်တို့
သေဆုံးကုန်ကြပြီ မိုးပူးဝါးရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျုပ်တို့ကို လက်တုံ့
ပြန်နေပြီ ထင်တယ်’

ထိုစကားကြားလျှင် သိုင်းဆူဇာချူးကျွန် မျက်နှာပျက်သွား
လေသည်။

‘ဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတာ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ကျုပ် အယုံ
အကြည်မရှိဘူးဗျ၊ ကြယ်ကြွသိုင်းဆမားတို့သေဆုံးကုန်ကြတာ
လဲ ကောင်းကင်နဂါးလက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်လား၊ ကောင်း
ကင်နဂါး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ရမှာပေါ့’

‘အဲဒါပြောတာပေါ့ ကောင်းကင်နဂါးဟာ မိုးပူးဝါးနဲ့
တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့်
လဲ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်ကို ချေပြီး ဒုက္ခပေးနေတာပေါ့’

သိုင်းဆူဇာချူးကျွန်ကတင်စုံဘစ်ခရီးစားမိသာဟန်ဖြင့် -

‘နေဦး မိုးပူးဝါးဟာ ဘယ်သူကိုမှ မိတ်ဆွေဖွဲ့ တာ မဟုတ်
ဘူး သိုင်းလောကမှာ တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ရှားတာပဲမဟုတ်လား
သူ့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမရှိတယ်လို့လဲမကြားဖူးဘူး ဒါကြောင့်
ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ပတ်သက်နေမယ်လို့ ထစ်ထစ်ချမဆိုနိုင်သေး
ဘူး’

ရွှင်စန်းကျီ တွေဝေသွားသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းကိုကြည့်ကာ...
ကောင်းကင်နဂါး ကမိုးပူးဝါးနဲ့ မပတ်သက်ဘူး ဆိုရင်
ဘယ်ဘုန်းပတ်သက်နေမယ်ထင်သလဲ

ဒါကို ခင်ဗျားမရောက်သာခင်ကတည်းက ကျုပ်စဉ်းစား
နေတာဗျ ကျုပ်တို့ခိုခိုဆွေ ခုနစ်ယောက်ကိုရွေးပြီး ဒုက္ခပေး
နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စထစ်ခုခုကြောင့်သာဖြစ်
ရမယ်မဟုတ်လား ဒါကြောင့်တော့ရင် ကိစ္စထစ်ခုကို စဉ်းစား
မိလာတယ်ဗျ

‘ဘယ်ကိစ္စလဲ ကျုပ်ကတော့ လင်းနို့ကျောက်တန်း ဖြစ်ရပ်
ကိုပဲ စိတ်စွဲနေတာ’

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းက

‘ကျုပ်ကတော့ သက်တန်းရေတံခွန်ကိစ္စများ ဖြစ်နေမလား
စဉ်းစားမိဘယ်ဗျာ’

‘ဗျာ သက်တန်းရေတံခွန် ကိစ္စဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘အင်း ဒီကိစ္စဟာလည်း ကျုပ်တို့အားလုံးအတွက် အင်မ
တန်အရေးပါခဲ့တဲ့ ကိစ္စထစ်ခုပါပဲ ဒါပေမယ့်’

သု၏စကားမဆုံးမီ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းက ကြားဖြတ်ပြော
လိုက်သည်။

‘ဒီကိစ္စမှာလဲ အသက်ခွင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး
လို့ခင်ဗျားပြောချင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ သက်တန်းရေတံခွန်ကိစ္စသိတဲ့လူ ကျုပ်တို့
ခုနစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့’

ရှောင်စန်းကျိမှာ တစ်စုံတစ်ခုစဉ်းစားမိသာပုံရပြီး မျက်
နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းအား စိုက်ကြည့်ရင်...

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ သက်တန်းစားကို
အပိုင်စီးခြင်းတဲ့လူရှိနေပြီလို့ ဆိုလိုချင်တာမဟုတ်လား အခုကြယ်
ကြောသိုင်းသမားတို့လေးယောက်သေဆုံးသွားကြပြီ ခင်ဗျားရယ်
စားသမား ကွမ်းကြုံဟွာရယ် ၃ ယောက်ပဲ ကျန်တော့ဘယ်
ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ သက်သွယ်ပြီး သက်တန်းစားကို အပိုင်စီးဖို့
ကြိုးစားနေတာ ကျုပ်တို့ ၃ ယောက်ထဲထစ်ထစ်ယောက်ယောက်
ပဲ ဖြစ်မယ်ဟုတ်လား’

သု၏စကားသံ၌ ဒေါသသံ စွက်ဖက်ပါဝင်နေသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းသက်ပြင်းချကာ...

‘ကျုပ်က ဒီလိုတပ်အပ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဖြစ်
နိုင်ချေရှိတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာပါ’

‘သက်တန်းစားအတွက် ကျုပ်တို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲရ
လေအောင် သေသေချာချာညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်
လား ထစ်ယောက်ကိုထစ်ယောက် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့သွားမှ
သံသယဝင်လာမှာကို နဂိုကတည်းကလေးလုံး ကြိုမြင်ခဲ့ကြတာ
ပဲ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့ကြတာပဲ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့တော့
ကိုယ်အချင်းချင်း ဒုက္ခပေးစရာမလိုပါဘူးဗျာ သက်တန်းစားဟာ
တစ်ထက်ထဲရှိပေမယ့် ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်လုံး ပိုင်ဆိုင်သလိုပဲ
မဟုတ်လား’

သိုင်းထုလာချူကျွန်း သက်ပြင်းချရင်း....

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတင်နဂါးပေါ်လာပြီတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျုပ်တို့ခုနှစ်ယောက်ထဲက စလေးယောက် သေသွားပြီလေ'

'ခင်ဗျားက သက်တန်ခွေးနဲ့ ပတ်သက်နေမယ်လို့ပဲ ယုံကြည်ထားတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ လမ်းနဲ့ ကျောက်တန်းဖြစ်ရပ်ကား စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖို့ကောင်းပေမယ့် ကျုပ်တို့ကရန်ရွာတဲ့ အထိ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဤကတ်တမ်းကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်နိုင်တာဟာ သက်တန်ခွေးပဲ'

ရှောင်စန်းကျိက...

'ကောင်းပြီ သက်တန်ခွေးကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ကွမ်းကြုံးဟွာ ထက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ် ဆိုပါတော့'

သိုင်းထုလာချူကျွန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှောင်စန်းကျိကို မကျေမနပ်ဖြင့်....

'ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုမယုံတော့ဘူးဆိုရင် တယ်လိုလုပ် ဆက်ဆံလို့ဖြစ်တော့မှာလဲ အခုလောလောဆယ် အလှည့်ကျုပ် ပိုင်ဆိုင်မှုတဲ့အတွက် သက်တန်ခွေးဟာ ခင်ဗျားဆီမှာရှိနေတာပဲ ခင်ဗျားက အပိုင်စီးချင်လို့ ကောင်းကင်နဂါးကို အသုံးချပြီး ကျန်ဘဲလူတွေကို ရန်ရွာတာအော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

'ဘာဗျ'

သိုင်းထုလာချူကျွန်း၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရှောင်စန်းကျိက

'တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သက်မကင်းဖြစ်ကြမယ်ဆိုပင် အဆက်ရှင်လျက်ကျွန်ခသေတဲ့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံးမသက်စရာကောင်းတဲ့စာရင်းထဲ ပါစင်နေပြီဗျ'

သိုင်းထုလာချူကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ပြီ။

'ကျုပ် အလောတကြီးပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ကျုပ်လဲ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေးခေါင်နေတယ်ထင်ပါရဲ့'

ရှောင်စန်းကျိလည်း ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

တော်လေးကြာမှ သိုင်းထုလာ ချူကျွန်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

'ကဲ ခင်ဗျား နောက်တစ်ခေါက် လာတဲ့အခါ ဓားသမားကွမ်းကြုံးရွာကိုပါခေါ်ခွဲပါဗျာ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဆုံမှ စည်ကိစ္စကို ဆက်ပြီးဆွေးနွေးကြတာပေါ့ မကောင်းဘူးလား'

ရှောင်စန်းကျိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းတယ် ကျုပ်သဘောတူကယ် ကဲ ကျုပ် သွားဦးမယ်ဗျ'

'ချက်ချင် ကြီးသွားတော့မလို့လား'

'ဟုတ်တယ် ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေးနေလို့မရတော့ဘူးဗျ ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ'

ကောားဆုံးလျှင် ရှောင်စန်းကျိ ထိုင်ရာမှ ထရပ် ထိုက်သေသည်။

သိုင်းထုတေချူးကျွန်းလည်း ထိုင်ရာမှထကာ
 'မိတ်ဆွေရွှင်စန်းကျီ ကျုပ် ဆတူးခေါင် [သွားတာကို
 တော့ ခွင့်လွှတ်ချေင်တယ်ဗျာ
 ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။
 ရွှင်စန်းကျီက
 'ရပါတယ်ဗျာ ယခုအချိန်မှာ ကျုပ်တို့ အခါလုံး စိတ်ရှုပ်
 နေကြတော့ အများကြုံနိုင်တာပေါ့ ကျုပ်ပြောများဆိုများရှိရင်
 လဲ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ဟုတ်ပြီလား
 'ခင်ဗျား အများမရှိပါဘူးဗျာ
 'ကဲ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ကျုပ်ကို သွားခွင့် ပြုပါဦး
 နောက်ဆယ်ရက်လောက်ကြာရင် ခားထမားကွမ်းကြုံးရွာကိုခေါ်
 ပြီးလေခဲမယ် အဲသည်တော့မှ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့
 သိုင်းထုတေချူးကျွန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားတို့ ဆက်ဆက် လာခဲ့ ကြပါဗျာ
 ကျုပ်စောင့်နေပါယ်'
 'စိတ်ချ ကျုပ်တို့လားခဲမယ်'
 'ကားဆုံးလျှင် ရွှင်စန်းကျီက ထွက်ခွာ သွားလေသည်။
 သိုင်းထုတေချူးကျွန်းက ခြံဝင်းတံခါးပသို့တိုင် လိုက်လံ
 ဆောင်ပေးလိုက်၏။
 ရွှင်စန်းကျီ မြင်းခုန်းစိုင်းထွက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်
 ပျောက်သွားသည်အထိ ဝေးကြည့်နေပြီးမှ သိုင်းထုတေချူးကျွန်း
 လည်း ခြံဝင်းအတွင်း ပြန်လှည့်ဝင်လာခဲ့လေတော့သည်။

သိုင်းထုတေချူးကျွန်းက အရက်တစ်ခွက် သောက်နေသည်။
 အရက်ကိုသောက်ပြီး အစားအသောက်များ စားသောက်
 ခြင်းမပြုပါချေ။
 သူ၏မျက်နှာလည်း မှိုင့်တော့ညှိုးနွမ်းနေလေသည်။
 ထိုစဉ် ပေါ့ပါးသော ခြေထဲများထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်း
 တွင်းသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာလေသည်။
 ထိုမိန်းကလေးမှာ သိုင်းထုတေချူးကျွန်း၏သမီး ချူးစုဝါး
 ဖြစ်လေသည်။
 ချူးစုဝါးက အခန်းအတွင်း လှမ်းဝင် လာပြီး ချူးကျွန်း
 အနီးတွင် ရပ်လိုက်လေသည်။
 ချူးကျွန်းက မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 ချူးစုဝါးက အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့်
 'ဖေဖေ...ဖေဖေ မျက်နှာမကောင်းပါလားဟင် တာများ
 ဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးရွှင်စန်းကျီနဲ့စကားများလို့ထား'
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 ချူးကျွန်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 'မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်'
 'ဒါဖြင့် အာကြောင့်များလဲဟင်'
 ချူးကျွန်း သက်ပြင်းချကာ
 'သမီး ဇနုတလော သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့
 ကောင်းကင်နဂါးဆိုတဲ့အမည်ကို ကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ချူးစုဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ကြားမိပါတယ်ပေပေ ကောင်းကင် နဂါးဟာ ပေပေတို့
'မိတ်ဆွေခနစ်ယေးကံကိုရွေးပြီး ဒုက္ခပေးနေတယ်လို့လဲ သတင်း
ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ သမီး မြို့ထဲက ကြေးဏာတာ ပေပေကို
ပြောပြမလို့ဘဲ ဒါပေမယ့် ပေပေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား
မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ'

'ဆင်း...အဲဒီသတင်းစကား အမှန်ဘဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကောင်း
ကင် နဂါးရဲ့သက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တဲ့ လူတွေကိုကြည့်
လိုက်ရင် ပေပေမိတ်ဆွေ ခနစ်ယောက်ထဲထဲ ဖြစ်နေတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ထူးခြားမှုရှိမှာပေါ့နော်'

ချူးစုဝါးက စိတ်ဝင်စားသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ
သည်။

ချူးကျွန် မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

'သိပ်မှန်တာပေါ့သမီးရယ်'

'ဘယ်လိုထူးခြားမှုရှိတာလဲ သမီးကို ပြောပြပါဏားဟင်'

'ဆင်း... ပေပေလဲသမီးကို ပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောရဘူးလို့ပေပေ
ကို ကတိပေးရလိမ့်မယ်'

ချူးစုဝါးမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

'ပေပေ ဒီကိစ္စဟာ တော်တော် အရေးကြီးသလားဟင်'

'ဒီကိစ္စ သိပ်ကိုအရေးကြီးတာ သမီးရယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဘူးလို့ ကတိပေးပါ
တယ် ပေပေ'

'ကောင်းပြီ သမီး သေသေချာချာနားတောင် ကောင်းကင်
နဂါး ထွက်ပေါ်လာတာဟာ သက်တန်ခေးကြောင့် ဖြစ်ရမယ်
လို့ ပေပေထင်မိတယ် ပေပေ စိတ်ထဲမှာ ပေပေတို့ခနစ်ယေး
ကို ဒုက္ခပေးနိုင်စရာအကြောင်းဟာ သက်တန်ခေးတစ်ခုပဲရှိခဲ့
မယ်။ ဒီတော့ သက်တန်ခေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
ပေပေပြောပြမယ်'

'သမီးနားထောင်နေပါတယ် ပေပေ'

ချူးကျွန်မျက်လုံးများ ရိုဝေနေသည်။

အခန်းနံရံကိုဖောက်ကာ အဝေးသို့ ဝေးမျှော် ည့်နေသည့်
အလား။ ချူးကျွန်က ကားတစ်လုံးချင်း ပြည်ပြည်မှန်မှန်
မြှော့ပြလိုက်လေတော့သည်။

Handwritten text in Burmese script, possibly a signature or note.

'ခွပ် ခွပ် ခွပ်...'

'ခွပ် ခွပ် ခွပ်...'

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မြင်းခွာနစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်း မောင်းနှင်လာကြလေသည်။
လှောင်ပြင်ကျယ်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီးနောက်သစ်ကြီးဝါကြီးများ
ပေါက်ထောက်လျက်ရှိသော တောင်ခြေသို့ထောက်လျှင် ရှေ့ဆုံးမှ
မြင်းစီးလာသူက မြင်းဇက်ကြီး တင်းတင်းဆွဲကာ ရပ်တန့်လိုက်
လေသည်။

ထိုအခါ ကျန်လူများလည်း မြင်းအချိန်သတ် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးလာသူကား သိုင်းရာဇာ ချူးကျန် ဖြစ်လေသည်။

နောက်မှလိုက်လာသူများကား ရှောင်စန်းကျိ အပါအဝင် သူ၏ မိတ်ဆွေခြောက်ယောက် ဖြစ်ကြလေသည်။

သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်က ရှောင်စန်းကျိကို ကြည့်ကာ...
'ကျုပ်တို့ ဧတောင်စန်းကို ကျော်ဖြတ်သွားကြရင်ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောင်စန်းကျိ ယဘောတူဆိုက်သည်။

'ထောင်းသားပဲ ခရီးပိုတွင်သွားတာပေါ့၊ ကဲ သွားကြစို့ ကျန်တဲ့လူတွေလိုက်ချင်လဲလိုက်ကြ၊ မလိုက်ချင်ရင်လဲ နေကြပဲ စေပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့သွားကြမယ်'

သိုင်းရာဇာချူးကျန်နှင့် ရှောင်စန်းကျိတို့ အပြင်းမောင်းနှင်ကာ တောင်စန်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က သူတို့အား လှမ်းကြည့်ရင်း...

'သူတို့က တောင်ပေါ်လမ်းကို အသုံးပြုပြီး သွားကြမယ်ထင်တယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သမားတော်လင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်မယ် တောင်ပေါ်လမ်းကဖြတ်သွားတာ ပိုပြီးခရီးတွင်မယ်မဟုတ်လား၊ တောင်ခြေက ကွေ့ပတ် သွားရတာထက် စာနှင့် ပိုမြန်သွားတာပေါ့ဗျာ'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန် မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း

ခရီးတွင်နေတာကိုကြည့်နေတာကို တောင်ပေါ်လမ်းဟာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ မသိမှမသိကြပဲ ဟု ပြောလိုက်၏။

လင်းနိုး ကျောက်တန်းမှထွက်လာပြီးတည်းက ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားနှင့် သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်တို့ မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို အားလုံးသိရှိ နားလည်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟုန်က

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူတို့သွားပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့လဲ လိုက်သွားကြတာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် မြင်းကိုငေါက်ကာ ရွှေသို့ နှင်လိုက် လေသည်။

ကျန်လူ များလည်း ဘာမှမပြောဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

သူတို့ခုနစ်ယောက်သည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောတောင်ပေါ်လမ်းကို စတင်ဖြတ်သန်းသွားကြလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်လမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်မား မတ်စောက်
လာလေသည်။

ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး သစ်ပင် ချုံနွယ်များ ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းတို့လူစုမှာ တောင်ပေါ်သို့
ရောက်အောင် အစောင့်အရှောက်ခံ ခက်ခက် ခဲခဲ တက်သွား ကြရလေ
သည်။

တောင်အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေလေ လမ်းခရီးမှာ ပို၍
ကပ်ထန်ကြမ်းတမ်းလာလေလေပင်။

မေးကယ်၍ ခြေချော် လက်ချော် ပြုတ်ကျသွားမည် ဆိုလျှင်
အရိုးအသားပင် ရွာတွေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

တောင်ထက်လမ်းဖြစ်ရာ မြင်းဒုန်းစိုင်း မောင်းနှင့်သွားနိုင်
ခြင်းမရှိဘဲ တရွေ့ရွေ့ တက်သွားနေရခြင်းကြောင့် ခရီးမတိုင်ဘဲ
သာပြီခရီးဖင့်သည်ဟု အားလုံးထင်မှတ်မိကြလေတော့၏။

တောင်မြင့်ပိုင်းသို့ရောက်လာသောအခါ သစ်ပင်များ ကျပ်ပါ
သွားပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပိုပြီးထူထပ်ပေါများလာ
လေသည်။

ကြာသော် မြင်းဖြင့်တက်သွားရန် မလွယ်အောင် ဖြစ်လာ
တော့သည်။

မြင်းကိုဆွဲကာခြေလျင်သွားရမည် ဆိုလျှင် ပို၍ခရီးဖင့်တော့
မည်မဟုတ်လား။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းကိုယ်တိုင် တောင်ပေါ်ပြတ်လမ်းမှလှည့်
မိသည်မှာ မှားနေပြီဟု တွေးလာမိလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကြယ်ကြော့သိုင်းသမားမင်းဟုန်၏စကားသံထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ကြဗျာ၊’

အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြယ်ကြော့သိုင်းသမား
မင်းဟုန်က သမီးတေး ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ အကြား
လျှိုတစ်ခုအတွင်းသို့ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်နေကြ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာ ကြယ်ကြော့သိုင်းသမားမင်းဟုန်မှာ မြင်
ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

မည်သူမျှလိုက်မသွားဘဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ
သည်။

ထိုစဉ်...။

‘ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ကြဗျာ၊’

ကြယ်ကြော့သိုင်းသမားမင်းဟုန်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ
ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းက ရွှောင်စန်းကျိုတက်လှည့်ကာ

‘ကျုပ်တို့လိုက်သွားကြရစ်ကောင်းမယ်’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွှောင်စန်းကျို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ကောင်းသားပဲ လိုက်သွားကြတာပေါ့၊
သူတို့နှစ်ယောက် ဦးဆောင်ကာ လျှိုထဲ ဝင်သွား ကြလေ
သည်။

လျှိုအတွင်း၌ လမ်းများဝပ်ပြေပြေရှိနေပေသည်။

သူတို့ဝင်သွားကြလျှင် ရွှေဘက် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာ
တွင် ရွှေသို့တစ်စိုက်မတ်မတ်သွားနေသော ကြယ်ကြွေ သိုင်း
သမားမင်းဟုန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းနှင့်ရွှေခင်စန်းကျိတို့အပြင် ကျန်လူများ
လည်း နောက်မှလိုက်သွားကြ၏။

လျှိုအတွင်း ကွေ့ပတ်ကာ ရွှေဆက်သွားကြပြီး အတော်
ကြာသောအခါ တောင်ကြားလမ်း တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန် မြင်ကိုရပ်ကာ ကောင်းကင်
ပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

နေထောင်ကိုကြည့်ကာ နေထွက် နေဝင်ရာ လမ်းကြောင်းကို
ဆန်းစစ်ပြီးလျှင်...

'ဟုတ်ပြီ ဝီတောင်ကြားက ဖြတ်သွားရင် တောင်တန်း ဟို
ဘက်ကို ထောက်သွားမှာသေချာတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ရွှေသို့ဆက်သွားတော့သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လင်းနို့ ကျောက်တန်း၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်
ကြောင့် ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်အပေါ် စိတ်ကွက်ခဲ့
သော်လည်း သူသည်လည်း ခေသူမဟုတ်ကြောင်း တွေ့မိသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်သည် ဗဟုစုတ ကြယ်ဝင်ပြီး
သိုင်းပညာထက်မြက်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့တာမှမပြောဘဲ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်နောက်
သို့ လိုက်သွားကြသည်။

တောင်ကြားလမ်းကလေးကား ကျဉ်းမြောင်းပြီး ရှည်လျား
လှပေသည်။

သူတို့လူစု တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ရွှေဆက် ခရီးနှင့်သွား
ကြလေရာ တပြည်းပြည်း သုံးထေးမိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာခဲ့ကြ
သည်။

တစ်နေ့လုံး ခရီးနှင့်ခဲ့ပြီးနေဝင်သည်အာ အချိန်တွင်တောင်
ကြားတစ်ဖက်သို့ ထောက်ရွှိသွားကြတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ဝပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွား
ပြီဖြစ်သည်။

နေထောင်ခြည်များ ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု
အစားထိုးဝင်ထောက်လာ၏။

စန်းကျင်တွင် အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းလာသောအခါ ရွှေရိုး
ဆက်ရန် မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ပါတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းတို့အားလုံး တောင်ကြား
လမ်းဝ၌ ထပ်ညဟာစခန်းချရန် နေရာရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

တောင်ကြားနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် မြေကွက်လပ် တစ်ခုရှိ
လေသည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမားက...
'ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ မြေကွက်လပ်မှာပဲတစ်ည စခန်းချထား
ထောင်းမယ်'

ဟု အကြံပြုလိုက်သည်။

သူ၏စကားကို အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြသည်။

မြေကွက်လပ်မှ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းကာ
အသင့်ပါလာသော အိပ်ရာခင်းများ ခင်းလိုက်ကြသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ထစ်ကိုင်းခြောက်များထောက်ယူကာမီး
ပုံတစ်ခု ဖိုလိုက်ကြသည်။

မြင်းများကိုမြေကွက်လပ်ဘေး၊ ချုံပုတ်များအနီး ချည်
နှောင်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် အစာကျွေးရန်လည်း သက်သာသွား
သည်။

ထို့အပြင် အသင့်ပါလာသော ရိက္ခာခြောက်များ ထုတ်ယူ
ကာ ညစာစားသောက်လိုက်ကြသည်။

မီးပုံနံ့ဘေး၌ ပတ်လည်ဝိုင်းထိုင်ကာ စားသောက်လိုက်ကြရာ
တွင် ကြယ်ကြေသိုင်းသမားနှင့် သိုင်းရာဇာချူးကျန်တို့ မျက်နှာ
ချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင်ရှောင်ရှားနေကြသည်။

အားလုံးစားသောက်ပြီးစီးသွားချိန်၌နေ့ထောင် လုံးဝပျောက်
ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ထုလွှမ်းခြုံသွားပြီဖြစ်သည်။

စားသမား ကွမ်းကြုံတူထ မီးပုံကို မီးမွှေးလိုက်၏။

မီးထောင်များထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မြေကွက်လပ်၌ လင်း
လင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွားသည်။

မီးပုံဘေး၌ ထိုင်သူထိုင် အိပ်စက်ရန် ဟန်ပြင်ထူပြင်ဖြင့်
အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်က အားလုံးကိုဝေကြည့်လိုက်ပြီး...

'ကျုပ် အကြံထစ်ရပေးပါရစေဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံထွက်ပေါ်လာလျှင် အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်ကတည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

'ကျုပ်တို့အားလုံး ခရီးပန်းလာကြတာမှန်ပေမယ့် အားလုံး
အိပ်စက်အနားယူလို့ တော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ တောထဲတောင်ထဲ
ရောက်နေတော့ အလှည့်ကျကင်းစောင့်ကြရင်ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကိုကျန်လူအားလုံးချက်ချင်းသဘောတူ ထောက်
ခံလိုက်ကြ လေသည်။

'ကောင်းသားပဲ ဘယ်သူအရင် တာဝန်ယူမလဲ'

သမားတော်လင်းက မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်'

'ဆရာကြီးပြီးရင် ကျုပ်ဗျာ'

ရှောင်စန်းကျီက တာဝန်ယူလိုက်ပြန်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်က

'မိအကြံ ကျုပ်ကအစပြုတာမို့ ညဉ့်ဆန်းခေါင် အချိန်က
စပြီး မိုးလင်းတဲ့အထိ ကျုပ်ပဲတာဝန်ယူပါစေဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်လူများ စောဒက မတက်ကြတော့ချေ။
မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်ရာ အိပ်စက်အနားယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ
လေတော့၏။

ဘေးသမားကွမ်းကြုံရှာက ညဦးပိုင်းတောင်ယူကားမှ မြေ
ကွက်လပ်တစ်တက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ
ခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြေကွက်လပ်တွင် လှည့်ပတ်ကာသမ်းလျှောက်
နေလေသည်။

ရွှောင်စန်းကျီနှင့် ချူးကျန်တို့၏ အိပ်ရာခင်းနှစ်ခုလုံး ယှဉ်
တွဲပြီး ခင်းကျင်းထားပါ၏။

ရွှောင်စန်းကျီက တစ်နေ့လုံး ခရီးပြင်း နှစ်ခွဲရသည် ဖြစ်ရာ
အိပ်ရာခင်းထက်ဝယ် လှဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

ချူးကျန်လည်း သူ၏ ဘေး၌ဝင်ပြီး လှဲလျောင်းလိုက်လေ
သည်။

ကောင်ကင်ပေါ်၌ ကြယ်ကလေးများ ဝင်းသက်တောက်ပ
နေပေသည်။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်ရာ လထွက် နောက်ကျသည်ဖြစ်၍ လဝန်း
အား မတွေ့မြင်ရသေးပါချေ။

သို့သော် ရွှေ့ပြေး အထောင်များကား ထွက်ပေါ်လာနေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ရွှောင်စန်းကျီက ကောင်ကင်ပေါ် မော့ကြည့်ရင်း—
'လင်းနို့ကျောက်တန်းက အပြစ်အပျက်ကြောင့် ကျုပ် ဝမ်း
နည်းပါကယ် ဗျာ'

ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။
ချူးကျန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျုပ်ကိုခင်မင်တယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့
ဗျာ ကျုပ်ပြန်ပြီး မစဉ်းစားချင်တော့လို့ပါ'

ရွှောင်စန်းကျီ 'ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
မိုးပူဝါးတို့ ဇနီးမောင်နှံ အတွက် ချူးကျန် လွန်စွာစိတ်ထိ

ရိုက် သွားကြောင်း နားလည်မိလေသည်။
မည်သို့ဆိုစေ လူအများကို ခုကွပေးနေသည့် လင်းနို့ ဘုရင်

မိုးပူဝါးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်သည်မှာ မှန်ကန်သည်
ဟု ယုံကြည်မိ၏။

သူက မိုးပူဝါးကို စိတ်မချနိုင်ချေ။
မိုးပူဝါးအား အဆိပ်ပြင်းသော မြေဆိုးတစ်ယောက်ပမာ

သဘောထား နေမိသည် မဟုတ်လား။
ရွှောင်စန်းကျီ တွေးတောစဉ်းစားရင်း နားထဲသို့ ရေကျသံ

သံသံ လွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားမိလေသည်။
ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်ကား

'ရေကျသံကြားတယ် ခင်ဗျားထော့ကြားသလား'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးကျန်ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ် ကျုပ်လဲ ကြားမိတယ်'

'ချောင်းရေစီးသံတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ'
'မှန်တယ် မါ ချောင်းရေစီးတဲ့အသံ မဟုတ်ဘူး။ တောင်
ပေါ် ဒေသဆိုတော့ ရေတံခွန်များ ဖြစ်နေမလားပဲ'

'ဟုတ်တယ် ရေတံခွန်ပဲ ပြစ်ရမယ်'
ချူးကျန်က တစ်စုံတစ်ခုစဉ်းစားမိလာဟန်ဖြင့်
'အင်း... မိနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ထူးခြားတဲ့ သက်တန်းရေတံခွန်
ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ကြားဖူးတယ် ဘယ်လို ထူးခြားတယ်ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ကြားရတဲ့ ရေကျသံဟာအဲ့ဒီသက်တန်း
ရေတံခွန်ကများလား မဆိုနိုင်ဘူး'

'ဘယ်လိုပျ သက်တန်းရေတံခွန် ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်လေ'

'ကျုပ် မကြားဖူးပါဘူး'
'ကျုပ်တော့ ကြားဖူးတယ်ဗျ'

'ရုတ်တရက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာရာ ရွှေဝဲ
စန်းကျီနှင့် ချူးကျန်တို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
ထိုအခါ သူတို့ထံလှမ်းလာနေသည့် ကြယ်ကြွသိုင်းသမား
မင်းဟုန်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပြီးလျှင်

'သည်တောင်ပေါ်ဒေသမှာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ သက်တန်း
ရေတံခွန်ဆိုတာရှိတယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်ဗျာ။ သက်တန်း
ရေတံခွန်အောက်မှ လိုက်ဂူတစ်ခုရှိတယ်တဲ့ အဲ့သည့်လိုက်ဂူထဲမှာ
ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ သက်တန်းစား ရှိတယ်လို့ဆိုကြတယ် သက်
တန်းစားဟာ ဘယ်လိုအရာဝတ္ထုမျိုးမဆို ခုတ်ဖြတ် ပစ်နိုင်တယ်
စားသွားပေါ်မှာ ထူးခြားတဲ့ သက်တန်း သိုင်းကွက် ငါးကွက်
တတ်မြောက်တဲ့လူဟာ သိုင်းလောဏမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်း
မားတစ်ယောက်ဖြစ်လေမှလို့ ဆိုကြတယ်ဗျ'

ထိုစကားကြားလျှင် ရွှေဝဲစန်းကျီ စိတ်ဝင်စား သွားလေ
သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်အားစိုက်ကြည့်ရှင်း

'ဆည်အကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လို ကြားသိထားတာလဲဗျ'

'လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်က သည်ထတင်၊ ဟိုး
လေးထကြော်ကြော်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ ကျုပ်ဆရာက ကျုပ်ကိုပြော
ပြခဲ့တာဆိုရင် ခင်ဗျားထက်ခံနိုင်ပါ့မလား'

'ခင်ဗျားဆရာပြောခဲ့တယ်မဟုတ်တာ'

'ဟုတ်တယ်'

ထိုအခါ ချူးကျန်လည်း မနေနိုင်တော့ပဲ ကြားဖြတ် ဝင်
ပြောလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်ဆရာလဲပြောပြခဲ့တာပဲဗျ'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က

'ခင်ဗျားတို့ စိတ်ဝင်စားတယ် စိတ်မဝင်စား ဆိုတာတော့
ကျုပ်မသိဘူး ညသန်းခေါင်အချိန်ကြာရင် ကျုပ်က ရေကျသံ
ထွက်ပေါ်လာတဲ့နေရာကို သွားပြီး အခြေအနေကြည့်မယ် စိတ်
ကူးထားတယ်'

ရွှေဝဲစန်းကျီက

'ဟာ သည်လိုဆိုရင် ကျုပ်လဲလိုက်မှာပေါ့'

ပြောရင်၊ ချူးကျန်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချူးကျန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

'ကျုပ်တို့ချည်းပဲသွားရင် ကျန်တဲ့လူတွေ တစ်မျိုးတစ်မည်
ထင်သွားကြမှာပေါ့ အားလုံးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြခြင်း
အတူတူသွားကြတာကောင်းမယ်
ဟု ပြောလိုက်၏။

သုခိစကားကို ရှောင်စဉ်းကျီသဘောတူလိုက်လေသည်။

'ကောင်းတယ် ဆိုးတူ ကောင်းဖက် အားလုံး အတူတူ
ပေါ့ဗျာ'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟန်ကား မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတာ
ရှိလေသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

ရှောင်စဉ်းကျီက

'ကျန်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
လိုက်ဦးမယ်'

ပြောပြီထသွားရာ ကြယ်ကြွေသိုင်းသမားမင်းဟန်နှင့် ချူ
ကျန်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်းကျန်တော့မှ ကြယ်ကြွေ သိုင်းသမား
မင်းဟန်က

'ခင်ဗျားက ဆည်နေရာကို ရောက်ဖူးမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူကျန်က

'ခင်ဗျားဧရာ'

'ဟင်း...ဟင်း...ကျုပ်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီဗျာ'

'ဘာထူးခြားတာတွေ့ဆယ်'

'ခင်ဗျားဧရာ'

'ဘာမှမတွေ့ဘူး'

'ကျုပ်လဲ ဝီအတိုင်းပဲ'

ကြယ်ကြွေ သိုင်းသမား မင်းဟန် အနည်းငယ် စဉ်းစား
လိုက်ပြီး

'သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းက မသွားဘဲ သည်တောင်ပေါ်က
ဖြတ်သွားမယ်ဆိုတာတည်းက ခင်ဗျားဟာ သွားရင်း လာရင်း
ဆက်တန်းရေတံခွန်ရဲ့ လျှိုဝှက်ချက်ကို ရှာဖွေချင်တယ် ဆိုတာ
ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူကျန် မဲပြုံးပြုံးကာ

'ခင်ဗျား လျှိုထဲဝင်လိုက်တာတည်းက ဆက်တန်း ရေတံခွန်
အကြောင်း သိနေပြီဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်ဗျာ'

'အင်းဧရာ ကျုပ်တို့ အခြေအနေ သွားကြည့်ကြတာပေါ့၊
အရင်တစ်ကြိမ်ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့တုန်းက ကျုပ်စိတ်
ထဲမှာ မဆက်တော့တစ်ခုရှိတယ် တစ်ယောက်တည်းမို့ မစွန့်ခွာ
ဝံ့ဘူး'

'အာလဲ ရေတံခွန်အောက်က ကျောက်တန်းကို ဖြတ်သွား
ဖို့လား'

'ဟင် ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟန် အံ့ဩသောလေသံဖြင့် မေး
လေသည်။

ချူကျန်ကိုလည်း စိုက်ကြည့်ခေး၏။

ချူးကျွန် ပြုံးလိုက်ပြီး...

'ကျုပ်လဲ ဒီလို စိတ်ကူးပေါ်လာခဲ့လို့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်

အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ'

'သိပ်ကို အန္တရာယ်များတယ်ဗျ'

'ဟုတ်တယ် ရေအတော်နက်တာပဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေဟာ ရေညှိတွေကြောင့် ချောနေတယ် မတော်တဆ ချော်ထွားရင်ရေထဲကျသွားလိမ့်မယ် ဒီအခါတောင်ပေါ်က အချိန်နဲ့ ကျိဏာတဲ့ရေတံခွန်အောက်ကို ထောက်သွားပြီး အသက်ပျောက်သွားမှာပဲ'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန် ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ....

'ကျန်တဲ့လူတွေကို ခင်ဗျားပဲရှင်းပြလိုက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအကျုပ်သိထားတာထက်တောင်ပိုပြီးသိကောင်း သိနေလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မိတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရှောင်စန့်ကျိနှင့်အတူ ကျန်လူများ ဝိုင်းအုံလာကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ချူးကျွန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အားလုံးကိုဝေ ကြည့်လိုက်ပြီး

'ကျုပ်က သက်ဘန်ရေတံခွန်အကြောင်း ရှင်းပြပါမယ်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်အမြီးထောင်သည့်ညသန်းခေါင်း အချိန်ထောက် ခိုလာပြီဖြစ်သည်။

ကောင်၊ကင်၌ ကြယ်ကလေးများအပြင် လဝန်းသည်ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

လရောင်များ၊ တောင်စဉ် တောင်ထန်းတစ်လျှောက် လှပကြည်လင်ကာပြာကျလျက်ရှိပေ၏။

လရောင်ကြောင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအကြား လှုပ်ရှားသွားလာနေသူတစ်ခုအား တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။

ထိုလူစုသည်ကား ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်နှင့် ချူးကျွန်တို့ခေါင်းဆောင်သောလူစုဖြစ်ကြပေ၏။

သူတို့သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကြားမှဖြတ်ကာ ရေကျသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့လူစု ခပ်သွက်သွက်ကလေးသွားကြရာ ရေကျသံမှာပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က...

'ထောက်တော့မယ်ဗျ'

ပြောပြီး ခြေမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေ၏။

ကျန်လူများကလည်း ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြားမှ လွှားခနဲ လွှားခနဲပြေးထွားကြပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် တစ်ခေါင်ဝါမြည်ကာ ကျဆင်းနေသော ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

တောင်ကျရေများ စုပေါင်းကာ ချောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ
တောင်ပေါ်ကျောက်လွှာပြတ်တောက်နေသောနေရာမှ အောက်
ဘက် ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ စီးကျသွားရာ ရေတံခွန်ကြီး တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။

ရေတံခွန်ကြီးမှာ ပေနှစ်ရာခန့် မြင့်မားလေ၏။
ခေါင်းမှန်တိုင်းထန်နေသည့်အလား အောက်ဘက် ချိုင့်ဝှမ်း
အတွင်းသို့ တဝေးဝေးမြည်ကာ ကျဆင်းနေသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းမှ တစ်ဖန်မြေနှိမ့်ရာသို့ဆက်ပြီး စီးဆင်းသွား
သောချောင်းရေများအား တွေ့မြင်နေရသည်။

ရေတံခွန်ကြီး စီးကျရာနေရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့တိုင် ရေ
မှုန်ရေမှားများ လွင့်စဉ်ထွက်လာကာ လရောင်ဖြင့် ရောင်
သက်တန်အဖြစ် ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က...
'နေ့တက်မှာဆိုရင် နေ့စုတ်ခြည်ကြောင့် ရောင်စုံသက်တန်
ကြီးဖြစ်ပေါ်နေတာသိပ်ကို ကြည့်လို့တောင်းတာပဲဗျ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးကျွန်က...
'ချိုင့်ဝှမ်းအောက်ဘက်နေပြီ၊ တောင်ထိပ်ရေတံခွန်စတဲ့
ရာအထိ သက်တန်အခုံးကြီးဖြစ်နေသေးတယ်ဗျ'
ဟု ဝင်ပြောလိုက်ရာ ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က
သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချူးကျွန် မသိချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။
ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က

'ကျုပ်တို့ ခောက်တက်ဆင်းကြည့်ကြရအောင်'
ပြောပြီး ချိုင့်ဝှမ်းအောက်ဘက်သို့ တောင် ဆင်းသွားလေ
သည်။

ကျန်လူများ ရုတ်တရက်လိုက်မသွားကြသေးဘဲ ချူးကျွန်
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ချူးကျွန်က တာမှမပြောဘဲကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်
နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျန်လူများလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်နောက်သို့
လိုက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

အောက်ဘက်သို့ဆင်းသွားရာ၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ
သစ်ပင်ချုံနှယ်များကို အမှီပြုကာ တဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းကြ
ရလေသည်။

အောက်ဘက်ဆင်းရာသမားကား နိမ့်လျော့ကြီး ဖြစ်နေလေ
သည်။

အတယ်၍ခြေလက်မမြဲလျှင် ချောက်ထဲသို့ တလိမ့်ကောက်
ကွေး ကျသွားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

သူတို့အားလုံးမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထား
သော သိုင်း အကျော်အမော်များ ဖြစ်ကြပေရာ အခက်အခဲ
အန္တရာယ်မရှိဘဲ ရေတံခွန်အောက်ခြေ ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ဆင်း
သွားနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ရေတံခွန်ကြီးကား အရှိန်ပြင်းစွာ စီးကျနေ၏။
ရေတံခွန်အောက်သို့ ရောက်သွားပါက အရိုးအသားမကျန်

စိမ့်ညက်ညက် ကြေမှုသွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၊ မြေပြင်နှိမ့်လျှော့ဖြစ်နေရာ ရေစီးသန်လှလေတော့၏။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား၊ မင်းဟုန်က

'ရေထဲမကျအောင် သတိထား၊ ရေထဲ ကျသွားလို့ကတော့ မိရာလှမ်းဆွဲဖို့ အချိန်ရမှားမဟုတ်ဘူး၊ ထစ်ခါတည်းရေစီးနေရင်ကို မျှော့ပါသွားလိမ့်မယ်'

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

အားလုံးသတိကြီးစွာထားကာ ရေတံခွန်သို့ချဉ်းကပ်သွားကြလေသည်။

ရေတံခွန်ကြီးအား အနီးဆုံး မြင်တွေ့နိုင်သော နေရာအထိ တိုးသွားကြပြီး ခြေလှမ်းများရပ်လိုက်ကြသည်။

ချောင်းရေထဲ၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယင်းကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုနင်းကာကျော်ဖြတ်သွားနိုင်လျှင် ရေတံခွန်အောက်သို့ ရောက်သွားနိုင်ပေသည်။

ရေတံခွန်အောက်ဘက်မှာ မည်းမွှောင်နေလေရာ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်တွေ့ရပါချေ။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား၊ မင်းဟုန်က ချူးကျန်ဘက် လှည့်ကာ...

'ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်တို့သွားကြမလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးကျန် ခေါင်းညှိထံလိုက်သည်။

'သွားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ချင်းဝှန်စားပြီး ဖြတ်ကူးတာထက် အားလုံး စီတန်းပြီး သွားကြရင် ကောင်းမယ်'

'အားလုံးသွားကြမယ် ဟုတ်လား၊ တယ်လိုလုပ်သွားရမှာလဲဗျ'

'နှယ်ကြီးတွေ့ရှာရမယ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခိုင်ခိုင်ချည်တွဲထားပြီးကူးကြမယ်၊ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ခြေချော်ကျသွားရင် ကျန်တဲ့လူ ခြောက်ယောက်က ထိန်းထားနိုင်တာပေါ့၊ ဟိုဘက်ရောက်အောင်သွားနိုင်ရင် အပြန်အတွက် ပူစရာမလိုဘူး၊ နှယ်ကြီးတန်းကိုကိုင်ပြီး ပြန်ယူခဲ့ရုံပဲ၊ အသွားအရေးကြီးတာပဲ တစ်ယောက်ချင်းထက် စုပေါင်းဆောင်ရွက်ရင် ဒုက္ခရောက်စရာမရှိဘူး မအောင်မြင်စရာ မရှိဘူးပေါ့'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား၊ မင်းဟုန် တောဝေသွားလေသည်။

သေသေချာချာစဉ်းစားလိုက်သောအခါ ချူးကျန်၏စကား သဘာဝကျနေကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညှိထံသဘောတူလိုက်လေသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောသလို လုပ်ကြတာပေါ့'

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လောဆော်မှုကြောင့် အားလုံးက ချိန်ဝှမ်းအတွင်း နှယ်ကြီးများလိုက်လံ ရွာပေ့လိုက်ကြလေသည်။ နှယ်ကြီးများရလျှင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်ကာ ကြိုးတန်းချည်ကြီး အဖြစ် ဆက်လိုက်ကြသည်။

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား၊ မင်းဟုန်က နှယ်ကြီးစုကိုခါး၌ချည်လိုက်ကြသည်။

ပြုံးလျှင်

ကဲ ကျုပ်ရှေ့ဆုံးက ကူးမယ်
စကားဆုံးသည်နှင့် ရေထဲပေါ်နေသော ကျောက်တုံးထင်တုံး
ပေါ်သို့ လွှားစနဲ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

ကျောက်တုံးမှာ ရေညှိကြောင့် ချောမွတ်နေပါ၏။
သို့သော် ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်မှာ ကိုယ်ပေး
ပညာတော်သဖြစ်ရာ ခြေချော်မကျအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့၏။
သူက ခန္ဓာကိုယ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ နောက်ထပ်ကျောက်တုံး
တစ်တုံးပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

သူက ကျောက်တုံးနှစ်တုံးထောက်အောင် ခုန်ကူးပြီးသည်နှင့်
ချူးကျွန်းက...

‘ကျုပ်သွားမယ်’
ပြောပြီး နှယ်ကြိုးကိုကိုင်ကာ ခုန်ကူးသွားသည်။
ဆူ၏ ကိုယ်ပေးပညာလည်း ထိပ်တန်းအဆင့် ထောက်နေပြီဖြစ်
ရာ ကျောက်တုံးပေါ်ထောက်ရှိသွားသည်။

နှယ်ကြိုးထန်းကြီးအား အရှည်လိုက်ထားပြီး ထိပ်မှကြယ်
ကြေသိုင်းသမား ခန္ဓာကိုယ်၌ ရစ်ပတ်ထား၏။

ခုတိယ ချူးကျွန်းက ခါး၌ပတ်ကာခုန်သွား၏။
တတိယ ရှောင်စန်းကျိက လိုက်လာသည်။

ခါး၌ ရစ်ပတ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ယောက် ခြေချော်
လက်ချော်ဖြစ်သွားလျှင် ကျန်လူများက ချက်ချင်းကူညီနိုင်ကြ
မည်ဖြစ်သည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က ရှေ့မှခုန်သွားသည်။

ချူးကျွန်းက နောက်မှလိုက်သွားသည်။
ကျန်လူများလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်လာ
ကြသည်။

သူတို့သည် ရေထဲနစ်မြုပ်ကာအနည်းငယ်သာပေါ်နေသော
ကျောက်တုံးများမှတစ်ဆင့် ခုန်ကူးသွားကြရာ အတန်ကြာလျှင်
ရေတံခွန်ကြီးအောက်ဘက်သို့ထောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

* * *

‘ဝေါ...ဝေါ’
‘ဝေါ...ဝေါ’

ရေတံခွန်ကြီးမှ ရေကျသံတဝေါဝေါမြည်းဟည်းစာ ကျယ်
အောင်စွာထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ရေတံခွန်အောက်သို့ထောက်သွားလျှင် လဆောင်မှန်ဝါဝါဖြင့်
ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ
မြင်လိုက်ရသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောက်ဂူကြီးရှိနေသည်ကို တွေမြင်လိုက်ရ
ခြင်းကြောင့် အားလုံးအံ့ဩသွားကြသည်။

ရှောင်စန်းကျိက...

'အတော်ထူးခြားတာပဲ ဒီရေတံခွန်ကြီးအောက်မှာ ကျောက်
ဂူကြီးတစ်ခုရှိမယ်လို့ ဘယ်သူမှ ထင်မိကြမှာမဟုတ်ဘူး'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးကျန်က ပြုံးလိုက်၏။

သူက 'ဘာမှမပြောဘဲ ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်အား
ကြည့်နေလေသည်။'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က....

'ခင်ဗျားအတွေးမဆိုးဘူး ရေတံခွန်အောက်မှာ ကျောက်ဂူရှိ
မယ်လို့ ကြိုတင်တွေးမိထားပုံ ထောက်ရင် ဒီနေရာကို ခင်ဗျား
ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ထင်တယ်'

ချူးကျန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်မရောက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ ကျုပ်က ရေတံခွန် ပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်သွားခဲ့တာပဲ ဒီနေရာမှာထူးခြား
မှုရှိတယ်ဆိုရင် ရေတံခွန်အောက်မှာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တွေးမိ
ခဲ့တယ်လေ'

'ခင်ဗျား အတွေးမှန်တယ် ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ က
ကျောက်ဂူကြီးထဲဝင်ကြည့်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်'

ချူးကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဒီနေရာကို ရောက်လာမှတော့ ဝင်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဝင်ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ'

သူက အဆင့်ယူဆောင်လာသော တေးမီးခတ်ကျောက်ကို
ထုတ်ကာ မီးခတ်လိုက်သည်။

မီးပွင့်များထွက်ပေါ်လာသည့်နှင့် ပါလာသော ပယောင်း၊
တိုင်အား ထွန်းညှိလိုက်သည်။

သူတို့ခရီးထွက်ရာ၌ လိုတပ်မညီ အရေးကြီးသည် လူအသုံး
စာဆောင်ပစ္စည်းများကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူဆောင်သွားလေ့ရှိ
ကြသည်။

ကျန်လူများလည်း ပယောင်းတိုင်ကိုယ်စီ ထွန်းညှိလိုက်ကြ
သည်။

ပယောင်းတိုင် ခုနစ်တိုင်ထွန်းညှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝန်းကျင်
၌ လင်းထိန်သွားတော့သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က....

'ကျုပ်ရှေ့ဆုံးက ဝင်မယ်'

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ချူးကျန်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ဝင်သွား၏။

ကျန်လူများ နောက်မှလိုက်ဝင်လာကြလေသည်။

လိုက်ဂူ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင် မိသည်နှင့် လိုက်ဂူ၏

ကျောက်သားနံရံများမှာ အရောင်တမိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်

ပနေသည်ကို ဖော့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထူးခြားမှုကြောင့် အားလုံး ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွား

ကြလေသည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က

'ထူးဆန်းလှချည့်သား'

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချူးကျန်က

'ဒါဟာ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အလင်း၊ ဓာတ်၊
တစ်မျိုးပဲဗျ ပိုးစုန်းကြူးအသစ်၊ ရောင်လိုပေါ့'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က သူ့အားကြည့်ကာ
'ခင်ဗျားတွေ့ဖူးလို့လား'

'တွေ့ဖူးတာပေါ့၊ မြေကပ်ဘက် ထောင်တန်းမှာအမှောင်ထဲ
အလင်းရောင်ထွက်တဲ့ကျောက်တွေတောင် မကဘူး သစ်ပင်တွေ
တောင်ရွှိတယ် ကျုပ်တို့မြင်ခဲ့ဘူးတယ်ဗျ'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်
ပိုတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးကျွန်က

'ကဲ ဆက်ပြီ၊ ဝင်ကြရအောင်'

ပြောပြီး ရှေ့ဆက်ဝင်သွားလေသည်။

လိုက်ဂူထဲ မှိတ်ချည်လင်းချည် ထွက်ပေါ်နေသော အလင်း၊
ရောင်ချားကြောင့် ကျန်လူများ ရှေ့ဆက်ဝင်ရန် မဝံ့ မရဲ ဖြစ်
နေကြလေသည်။

သို့သော် ချူးကျွန်က ရဲ့ဝံ့စွာ လှမ်းဝင်သွားခြင်းကြောင့်
ကျန်လူများလည်း မနေနိုင်တော့ပဲ လိုက်ဝင်သွားကြလေသည်။

သူတို့ ရှေ့ဆက်ဝင်သွားကြရာ လိုက်ဂူမှာ ကျယ်ဝန်းသလို
ရှည်လျားလှသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချူးကျွန်က ဖယောင်းတိုင်ကို အပေါ် မြှောက်ကိုင်ကာ
ရှေ့မှဝင်သွား၏။

အတော်ကလေးကြား အောင်ဝင်သွားပြီးလျှင် ချူးကျွန် ခြေ
လှမ်းတုံ့ခနဲရုပ်လိုက်လေသည်။

အကြောင်းကား အရှေ့ဘက်၌ သက်တန်းရောင်ပမာ ရောင်
စဉ့်ပုံလင်စွာ ထင်းထိန်နေသော ကျောက်အခန်းကြီးတစ်ခုအား
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

မကြာပါခဏျ ရှောင်စုန်းကျိတ်လူစု သူ့အနီးသို့ရောက်လာ
ကြပြီး အားလုံး ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

အားလုံး၏မျက်လုံးများသည် သက်တန်း ရောင်စုံ အလင်း
ရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသောဘေးတက်အခန်းတုန်းရှိကျောက်
တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ငှိုနေသော ငွေကလပ်ကို မျက်စိတောင်မပပ်
ကြည့်နေကြလေ၏။

ရွှေကလပ်ပေါ်၌ အရောင်တစိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပ
နေသော ဓားတစ်လက်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

'သက်တန်းဓား'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန် လွှတ်ခနဲရှေ့ထိလိုက်၏။
သူ၏ စကားကြားလျှင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
ကြသည်။

ချက်ချင်းပင် ငွေကလပ်ဆီသို့တိုးဝှေ့ သွားကြ လေတော့
သည်။

ငွေကလပ်ပေါ်၌ ဓားထစ်လက်ရှိနေပေသည်။
ဓားရိုးနှင့်ဓားအိမ်မှာ ငွေပြင် ပြုလုပ်ထားပြီး ပန်းကနုဖိ
များပေးထားသည်။

ငွေကလပ်ရှေ့၌
'ထိုက်သူယူ'
ဟူသော စာသုံးလုံးရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့မြင် နိုင်လေ
သည်။

ပထမဦးဆုံး ဖောက်သွားသည့် ချူးကျန်က ငွေကလပ်ပေါ်
မှဓားကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ကျန်လူများ သူ၏နံတေး၌ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ချူးကျန်က ဓားအိမ်မှဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဓားမှာ သုံးပေခွဲခန့်ရှည်ပြီး အလွန်ထက်မြက်သော ဓားတစ်
လက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

ဓားအိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ဝင်းလက်သော ဓားဖျော်
များထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

'ကောင်းလိုက်တဲ့ဓား'

ဓားသမားကွမ်းကြုံရှာ လွတ်စနဲ ချီးကျူးလိုက်သည်။

သူတို့ခုနစ်ယောက်တစ် ဓားသမားကွမ်းကြုံရှာမှာ ဓားပညာ
နှင့် ပတ်သက်ပြီး အတော်ဆုံးလူတု ဆိုရပေမည်။

ဓားသမားကွမ်းကြုံရှာပင်လျှင် တအံ့တဩချီးကျူးရသည်ဆို
လျှင် အလွန်အောင်းသော ဓားတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်
လေတော့သည်။

ချူးကျန်က

ချူးကျန်က

'ဟား'

ညာသံတစ်ချက်ပေးကာ နံတေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးအား
ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ဓားသွားကျိုးပဲ့ သွားဖွဲ့မဆိုထားနှင့် ခြစ်ရာဓားစင်းကြောင်း
ပင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

ချူးကျန်က

'ဒါဟာ သက်တန်ဓားပဲ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားမှ အားလုံး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြလေ
တော့သည်။

ရွှောင်စန်းကျိက

'သက်တန်ဓား သိုင်းလောကမှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ပြောဆို
နေကြတဲ့ ဒီသက်တန်ဓားဟာ ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်ဖူးပြီ
ပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လမားတော်လင်းက

'ဓားသွားကိုကြည့်ပါဦး ဓားသွားပေါ်မှာ သက်တန်ဖျော်
စဉ် သိုင်းကွက်ငါးကွက် ရေးထားတယ်လို့ ဆိုကြတယ် မဟုတ်
လား'

သူ၏စကားကြောင့် ချူးကျန်က ဓားသွားပေါ်ကြည့်မိလိုက်
သည်။

မှန်ပေသည်။

မှန်ပေသည်။

ခားသွားပေါ်၌ အလွန်အေးငယ်သောလူရုပ်ပုံကလေးများ
ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့မြင်လေသည်။

လူရုပ်ပုံကလေးများမှာ ခားတစ်လက်ကိုင်ကာ လှုပ်ရှားနေပုံ
ကို ကိုယ်ဟန် အမျိုးမျိုးဖြင့် ငါးပိုင်း ခွဲကာ ရေးထားလေ
သည်။

ဤသည်မှာ ဆက်ထန်ရောင်စဉ် ခားကွက်ငါးကွက် မဟုတ်
ပါ။

ကျူးကျွန် ခေါင်းညိတ်ရင်း

'ဆက်ထန်ရောင်စဉ်ခားကွက်ငါးကွက် ရှိနေတယ်ဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သမားတော်လင်းက...

'ကျုပ်ကို စောလောက်ပြပါဗျာ'

ပြောရင်း ဇက်ဆွမ်းလိုက်ရာ ချူးကျွန်လည်း လှမ်းပေး
လိုက်လေသည်။

သမားတော်လင်းက သက်တန်ခားကိုယူကာ သေသေချာချာ
စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တိတ်တိတ် ဝင်းသက်တောက်ပ
နေလေသည်။

ကျန်လူများ၏မျက်လုံးများလည်း ဝင်းသက်တောက်ပြောင်
နေသည်။

အားလုံးမှာ သက်တန်ခားအား လိုချင်မက်မောနေကြပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

ချူးကျွန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ခားကင်ခဲ့သော ငွေကလပ်အနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး အဓိပ္ပာယ်
မဲ့ ဝေးကြည့်နေမိလေသည်။

ငွေကလပ်ကိုကြည့်ရင်း ငွေကလပ်အပေါ်ယံ၌ လူရုပ်ပုံကလေး
များ ရေးဆွဲထားသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်သွားလေတော့
သည်။

ချူးကျွန် ကြောင်အမ်းကမ်းဖြစ်သွား၏။

အနောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ မိတ်ဆွေ
များမှာ သက်တန်ခားကို တစ်ယောက်လက်မှ အခြား တစ်
ယောက် ကူးပြောင်းရင်း ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့တည် သက်တန်ခားအပေါ် အာရုံ ရောက်နေကြပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေကြလေသည်။

ချူးကျွန်ရင်ထဲ အတွေးတင်ခု ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေကလပ်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် မြေကြီးအနည်းငယ် ဆုတ်ယူလိုက်ပြီး ငွေကလပ်
ပေါ်၌ ရေးခြစ်ထားသော လူရုပ်ပုံကလေးများပေါ်သို့ ဖျန်း
လိုက်၏။

မြေမှုန့်များကြောင့် လူရုပ်ပုံကလေးများ ချက်ချင်းပျောက်
ကွယ် သွားလေတော့၏။

ချူးကျွန် တိတ်တခိုးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ငွေကလပ်ကိုနေရာ၌ ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ဟန်ပျက်ပြန်
လှည့်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ကြယ်ကြေသိုင်းသမား မင်းဟန်၏ စကားသံထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ခါးက တစ်လက်တည်း လူက ခုနစ်ယောက်ဖြစ်နေတာဘယ်
လိုလုပ်ခဲ့ဝေယူကြမလဲ'

သူ၏စကားသံ ကြားလျှင်အားလုံး တိတ်ဆိတ်မြိမ်သက်သွား
ကြတော့သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသလို သက်တန်းခေး
ကိုပြန်ကြည့်မိကြလေ၏။

သက်တန်းခေးကို အားလုံးက သိုချင်မက်မောကြသည်မဟုတ်
ပါလား။

ထို့ကြောင့် မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြပေတော့၏။
ချူးကျန် ပြုံးလိုက်သည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းသွားရင်း....

'ဒါ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်တို့ ဝေယူကြတာ
ပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏ စကားကြားလျှင် အားလုံးလှည့်ကြည့်လာကြသည်။
ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

'ဘာပြောတယ် ကျုပ်တို့ဝေယူကြမယ်ဟုတ်လား သက်တန်း
ခေးကို ခုနစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းစီ ယူရမှာလား
ဗျ စဉ်းစဉ်းစားစားပဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ'

ဟု ခန့်လိုက်လေ၏။

ချူးကျန်က တည်ကြည်ဘော့မျက်နှာထားဖြင့် -

ခုနစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး ဝေယူစရာမလိုပါဘူး ကျုပ်တို့ တစ်တွေ
ဒီတီဆွေချင်းချင်း သစ္စာစောင့်သိရှိသေဖို့နဲ့ ကတိတည်ဖို့သာ
အရေးကြီးပါတယ်'

'ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ'

'ဆိုင်တာပေါ့ ကျုပ်တို့ စည်းစည်းလုံးလုံးရှိမယ်ဆိုရင် ခုနစ်
ယောက်စလုံး သက်တန်းခေးကို ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်'

ထိုစဉ် သမားထော်သင်းထံ ဝင်မေးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ဝေယူချာချာ
ရှင်းပြပါသားဗျာ'

'ကျုပ် ရှင်းပြပါ့မယ်ဗျာ သက်တန်းခေးဟာ တစ်လက်တည်း
ဖြစ်နေတယ် ကျုပ်တို့အားလုံးကလဲ လိုချင်ကြတယ် ဒီတော့
အားလုံးဆန္ဒပြည့်စသွားအောင် တစ်ယောက်တည်းမယူဘဲ ဣ
ယောက်ထစ်လှည့်စီ ယူကြရလိမ့်မယ်'

'တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ယူရမယ်ဟုတ်လား'

ကြယ်ကြွေသိုင်းသမား မင်းဟုန်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

ချူးကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဥပမာ တစ်ယောက်က ခြောက်လတိုင်တိုင် ယူ
ထားပြီး ခေးကွက်တွေကိုလေ့ကျင့်ပါ ခြောက်လပြည့်ရင်
နောက်တစ်ယောက်ကိုလဲပြောင်းပေးရမယ် ရတဲ့လူက ခြောက်
လပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ် ခြောက်လအတွင်း သက်တန်းရောင်စဉ်ခေး
ကွက်တွေကို လေ့ကျင့်ရလိမ့်မယ် ဒီလိုအလှည့်ကျ လက်ဆင့်ကမ်း
သွားမယ်ဆိုရင် အားလုံးဟာ သက်တန်းရောင်စဉ်ခေးကွက်ကို
အားလုံးတတ်မြောက်လာကြမှာပဲ'

၁၂၂ မိုးကျွန်း

သုခိကော့ကို အားလုံးသဘောကျသွားကြသည်။
တစ်ယောက်လျှင် ခြောက်လပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီး သက်တန်းစရာ
စဉ်ခေးကက်များ လေးကျင့်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။
အပိုင်ဆိုင်သည် ငါပိုင်ဆိုင်သည် အငြင်းပွားစရာမလိုဘဲ
အားလုံးမျှမျှတတဖြစ်စေမည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။
သမားတော်လင်းနှင့် ရွှောင်စန်းကျီတို့ ခေါင်းညိတ်သဘော
တူလိုက်ကြသည်။

ကောင်းတယ်ဗျို ဝီအစီအစဉ်ကို ကျုပ်သဘောကျတယ်။
'ကျုပ်တို့အားလုံး မျှမျှတတ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတာပေါ့ဗျာ'
ကျန်လူများလည်း သဘောတူသည့်အလား ဦးခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေကြသည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်ကမ္မ...
ခြောက်လစီယူထားကြတာကဟုတ်ပါပြီ နောက်ဆုံးအလှည့်
စေ့သွားတဲ့အခါ ဘယ်သူက သက်တန်းခေးကို အပိုင်ရမှာလဲ
ဟု မေးလိုက်သည်။

သုခိ မေးခွန်းကိုကြားလျှင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြသည်။

မှန်ပေသည် ထိုမေးခွန်းအဖြေကို လူတိုင်း သိလိုနေကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်က
'ခေးကတစ်လက်တည်း လူ့အနုစိယောက်ဘယ်သူကအပိုင်
ရမှာလဲ'
'ဘယ်သူမှ အပိုင်မရဘူး'

'ဗျာ'
ချူးကျွန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်
'ကျုပ်တို့အနုစိယောက်ဖြစ်နေတာမို့ တစ်ယောက်ယောက်က
ခေးအပိုင်ရသွားရင် ကျန်တဲ့ ခြောက်ယောက် ကျေနပ် ကြမှာ
မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ အပိုင်မယူတာဘဲ ကောင်း
တယ်'

'အပိုင်မယူဘူးဘဲထားပါစော့ သည်ခေးကို ဘယ်မှာသွား
ထားမလဲ'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က စောဒက တက်လိုက်ပြန်
လေသည်။

ချူးကျွန်က
ရှင်းပါတယ် ကျုပ်တို့အနုစိယောက်ထက်ထဲမှာပဲတစ်ယောက်
ခြောက်လစီ လည်ပတ်နေမှာပေါ့ ကျုပ်တို့ အားလုံး သေဆုံး
သွားတဲ့အထိ သည်အတိုင်း တစ်လှည့်စီ ပိုင်ဆိုင် ထားကြတာ
ပေါ့'

သုခိအကြံမှာ အဆင်ပြေဆုံး အလျော်ကန်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း
အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်မိကြလေသည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမား မင်းဟုန်ကလည်း ကျန်လူငါးယောက်
ခေါင်းညိတ်ကာ သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

'ကောင်းတယ် ကျုပ်တို့သဘောတူတယ်'
'ဟုတ်တယ် သည်အကြံပဲ ကောင်းပါတယ်'
'တစ်ယောက်ခြောက်လစီယူကြတာပေါ့'

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောလိုက်ရာ လိုက်ရူအတွင်း ကျွန်
ကျွန်ညံ့သွားလေတော့သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က
အလှည့်ကျယူတာတော့ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်သူက အလျင်စဖြ
ယူမလဲ'

ဟု မေးလာပြန်၏။

ချူးကျန်က

'ဒါတော့ ကံတရားပဲ မဲနှိုက်ကြရမှာပေါ့'

'မဲနှိုက်မယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်
ဆရာရှိမှဖြစ်မယ် ခားကိုရတဲ့လူဟာ တစ်ယောက်တည်းအပိုင်စီး
ထားချင်လို့မဖြစ်သူး'

'အို ဘယ်ရမလဲကျန်တဲ့လူခြောက်ယောက်ကို ဘယ်လာသက်
ပိုက်ကြည့်နေပါမလဲဗျာ'

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားကြီးမင်းဟုန် အလျော့ ပေးလိုက်
လေတော့သည်။

'ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်ကို ကျုပ်သဘောတူ
ပါတယ်'

ချူးကျန်က ပြုံးလိုက်သည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားကြီးမင်းဟုန်အား သူက မုန်းတီးမိရာ
ယခုတင်ကြိမ်၌ အသာစီး ရယူနိုင်ခဲ့ပြီဟုတော့ရင်း သဘောကို
ကျေနပ်သွားတော့၏။

ထိုစဉ် ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်၏စကားသံထွက်ပေါ်
ထာပြန်သည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

'မဲနှိုက်ဖို့ကိုတော့ ကျုပ်စီစဉ်မယ် လိမ်လို့တာလို မရဘဲ ကံ
တရားအရ ပထမဆုံး ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လူကို ရွေးချယ်မိမယ် တစ်
ဆက်တည်း ဒုတိယ တတိယ စသဖြင့် အလှည့်ကျရမယ် လူတွေ
ကိုပါ ရွေးထားလိုက်တာပေါ့ ဒါဆို တစ်ကြိမ်ပဲ ရွေးရတော့
မယ်၊ နောက်ဆိုမှင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက်ဆင့်
ပြောင်းပေးရုံပဲမဟုတ်လား'

သူ၏စကားကိုလည်း ကျန်လူများ သဘောတူ လိုက်ကြလေ
သည်။

'ကောင်းတယ် တစ်ခါတည်း အလှည့်ကျ ထားလိုက်တော့
ရှင်းသွားတာပေါ့'

'တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက် ရွေးစရာ မလို တော့ဘူး၊
အလှည့်ကျရယူသွားရုံပဲ'

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ချူးကျန်က

'ကျုပ်လဲ သဘောတူပါတယ်ဗျာ'

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကြယ်ကြွသိုင်းသမားမင်းဟုန်က

'ဒါဖြင့် မဲနှိုက်ဖို့လုပ်ကြတာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမဆို
သက်တန်ခေးကို အပိုင်စီးဖို့ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကြီးသေးတဲ့ဖြစ်
ရက်ခံရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မှတ်သားထားကြပါ'

ဟု ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အလှည့်ကျမဲ့နှိုက်ရန်ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

သူပြုလုပ်ထားသော မဲလိပ်ခုနစ်လိပ်ကို တစ်ယောက် တစ်လိပ်စီ နှိုက်ကြသည်။

ချူးကျန် နောက်ဆုံးမှနှိုက်လိုက်သည်။

မဲလိပ်ဖောက်သောအခါ လှံမင်းသားလူစီးက ပထမဦးဆုံး ခြောက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွား၏။

မြင်းဖြူ ရှောင်ဖုံးက ဒုတိယအလှည့်ကြပြီး သမားတော်လင်း မှာ တတိယအလှည့်ဖြစ်လေသည်။

ကြယ်ကြေသိုင်းသမားကြီးက စတုတ္ထအလှည့်ကျပြီး သိုင်းရာသေ ချူးကျန်က ပဉ္စမအလှည့်ကျသည်။

ရှောင်နန်းကျိမှာ ဆဋ္ဌမ ဖြစ်ပြီး ခေးသမားကွမ်းကြုံရှာက နောက်ဆုံးပဉ္စမအလှည့် ဖြစ်လေသည်။

အားလုံး ကံတရားအတိုင်း အလှည့် ကိုယ်စီ ပိုင်ဆိုင်ရလေသည်။

ပထမဦးဆုံးအလှည့်သုထားသော လှံမင်းသားလူစီး၏မျက်နှာကား ပြုံးရွှင်မဆုံးတော့ပြီ။

သူပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရထားသော ခြောက်လအတွင်း သက်တန်ဆောင်စဉ် ခေးကွက်များ တစ်မြောက်အောင်လေ့ကျင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးကျန်ကား ပဉ္စမအလှည့် ကျသော်လည်း စိတ်ပျက်ပါချေ။

သူ့အလှည့်သို့ရောက်သည့်တိုင်သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် ဆက်တန်ခေးပိုင်ဆိုင်ရသည်နှင့် သူ့တစ်ပါးထက်ပိုပြီး ထူးချွန်အောင် ကြံဆောင်ရန် စိတ်ကူးထားလေသည်။

ငွေကလပ်အတွင်းဘက်နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ရေးထားသည့် လူရပ်ပုံကလေးများအား မျက်စိထဲမှ ဖျောက်မရပါချေ။

ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ တစ်ယောက်တည်းသာ သိမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

သက်တန်ခေးနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းမပွားဘဲ ညီတူမျှတူ ခွဲဝေပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် အားလုံးကျော်လက် လိုက်ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အရှေ့ဘက်ဆီဝယ် ဆောင်နိများ ပျိုအန်လှစနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

* *

ချူးကျွန်က အရက်ထစ်ခွက် ငွေသောက်လိုက်သည်။
ပြီးလျှင် ငေးငိုင်နေသောသမီးဖြစ်သူ ချူးစုဝါးကိုကြည့်၍
'သမီး ဘယ်လိုဆော့ရသလဲ'
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက
'အတော်ထူးဆန်းတာပဲနော် ဒါထက်ငွေကလပ်မှာရေးထား
တဲ့ လူရုပ်ပုံတွေဟာ ဘာတွေများလဲဟင်'

'ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားတယ်ဆိုတာပဲ တွေးမိတယ်။ ဘာ
မှန်းတော့ မသိဘူး။ သိုင်းကွက်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ သိုင်း
ကွက် ဆိုရင်လဲ ဘာကြောင့် ငွေကလပ်အတွင်းဘက် နှုတ်ခမ်း
ပေါ်မှာ ရေးထားရသလဲဆိုတာ စဉ်းစား မရနိုင်ခဲ့ဘူး'

'ဖေဖေ'
'ပြောပါသမီး'
'ဖေဖေတို့ သက်တန်းစား ရခဲ့တာကြာပြီ မဟုတ်လားဟင်'
ချူးကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ် အတော်ကို ကြာသွားပြီကဲ့'
'ဒါဖြင့် သက်တန်းစားကို ဖေဖေပိုင်ဆိုင်တဲ့အလှည့်ရခဲ့ပြီပြီ
ပေါ့နော်'

'ရခဲ့ပါတယ်သမီးရယ် ဖေဖေအလှည့် သုံးခါကျရောက်ခဲ့ပြီ
ပါပြီ'

'ဒီလိုဆို သက်တန်းစားပေါ်မှာရေးထားတဲ့ သိုင်းကွက်
ကို ဖေဖေလေ့ကျင့် တယ်ပြောနေပြီပေါ့'

ထိုကားကြားလျှင် ချူးကျွန်၏မျက်နှာပေါ်၌ စိတ်ဓာတ်
ကျဆင်းသွားသည့် အရိပ်အယောင်များ အထင်းသားပေါ်လွင်
လာလေသည်။

သမီးဖြစ်သူ၏ အမေးကို အတန်ကြာသည့်တိုင် အဖြေမပေး
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ချူးစုဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
ချူးကျွန်အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း
'ဖေဖေလေ့ကျင့်လို့မရဘူးလားဟင်'
ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ချူးကျွန်က သက်ပြင်းချကာ
'ဟုတ်တယ်သမီး'
'ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ'

ချူးစုဝါးမှာ ဖခင်က ဝန်ခံလိုက်ခြင်းကြောင့် အံ့ဩသွား
ပြီး မေးလေသည်။

ချူးကျွန်က
'ဖေဖေကြီးစားပြီး လေ့ကျင့်ပေးမယ်' မထူးခြားခဲ့ဘူးကဲ့။
သက်တန်းစားပေါ်က အရုပ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုယ်နေဟန်ထား
ဟာ ဖာစ်မျိုးဖြစ်နေကယ်။ သဘာဝကိုဆန့်ကျင်နေသလိုပဲ ဘယ်
လိုလှုပ်လှုပ် တူအောင်လုပ်လို့မရဘူး'

'ဟင် ထယ်လဲထူးဆန်းပါလား'

'ဟုတ်တယ် သမီးလေး။ တော်တော်ကိုထူးဆန်းတယ်'

'တခြား ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေရော လေ့ကျင့်လို့ ရကြသ
လား'

ချူးကျန်ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဖေဖေထံသို့ သမီး’

‘သူတို့က ဖေဖေကို ပြောမပြုကြဘူးလား၊’

‘ဟုတ်တယ် ခြောက်လပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သူက ရက်ပြည့်သွားတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်လက်ထဲ လွှဲလိုက်တာပဲ။ သက်တန်ခါးပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောဘူး’

‘ဖေဖေထံထော’

‘ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေငွေစန့်ကျိကို ဘာမှမပြောဘဲ ဧတိုင်းပေးလိုက်တယ်’

‘ဒါဆို ဖေဖေခွဲမိတ်ဆွေးခြောက်ယောက်မှာ သိုင်းပညာ ထူးချွန်တာသူကိုကော သတ်ပြုမိသလား။ သက်တန်ခါးရပြီး နောက်ပိုင်းကို ပြောတာပါဖေဖေ’

ချူးကျန်တွေဝေသွားသည်။

ချူးစုဝါးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ဖေဖေ မိတ်ဆွေးတစ်ယောက်ယောက်က သက်တန်ဆောင်စဉ် ဝေးကွက်ကို လေ့ကျင့်တတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်လို့ သမီး ထင်နေတာလား’

ချူးစုဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါဘယ်ဖေဖေ တကယ်လို့များ သက်တန်ခါးရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း သိုင်းပညာ ထူးချွန်တာက တွေ့ရင် အဲဒီလူဟာ သက်တန်ဆောင်စဉ်ခါးကွက်ကို လေ့ကျင့်တတ်မြောက်သွားလို့မဖြစ်ရယ်မဟုတ်လား’

ချူးကျန်ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေလည်း ဒီအချက်ကို တွေးမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆတိထားကြည့်ခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွားတာ သေချာတယ်’

‘ဒါဆို သူတို့လဲ ဖေဖေလိုပဲ သက်တန်ခါးပေါ်ထဲ သိုင်းကွက်တွေကို လေ့ကျင့်မရခဲ့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာမှမပြောပဲ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်နေကြမယ့်အစား တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အကြံထုတ်ကြတာပဲပိုမကောင်းဘူးလား ဖေဖေ’

ချူးကျန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့များ သမီးလေ့လာခွင့်ရရင် ဒီအခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးလိုက်ချင်ပါတယ်’

ချူးကျန် လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘သက်တန်ခါးကို ဘယ်သူမှ ပေးမကိုင်ရဘူး။ သက်တန်ခါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုရဘူးလို့ အားလုံး သဘောတူကတိထားခဲ့ကြတယ်။ အခု ဖေဖေက သမီးကိုပြောပြခဲ့တာက ကတိဖျောက်ဖျက်ရာ ကျနေပြီ။ ဝေးပေးပြီး လေ့လာခွင့်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်စရာပဲ။ သမီးရယ်’

ချူးစုဝါး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ချူးကျန်က

‘သမီး ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးသွားသလားဟုတ်’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး ခေါင်းခါယမ်းကာ

'သမီး စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ပေပေရဲ့ အခက်အခဲကို သမီးနား
လည်ပါတယ် ပေပေ'

'လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်'
ချူးကျွန်းက ထိုင်ရာမှ တလိုက်ပြီး ချူးစုဝါးအား နှစ်သိပ်
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးကျွန်းနှင့် ချူးစုဝါးတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
ထိုအခါ လူရွယ်တစ်ယောက် အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ရောက်
လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူရွယ်ကလေးမှာ ချူးကျွန်း၏တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်လေ
သည်။

ချူးကျွန်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ
'ဘာကိစ္စလဲ ဟေ့'

ဟု မေးလိုက်၏။

လူရွယ်ကလေးမှာ ချူးကျွန်းရွှေသို့ ရောက်လျှင် ဒူးထောက်
ချလိုက်ပြီး....

'ညီသည်တစ်ယောက်သခင်ကြီးအတွက် ဖိတ်စာပို့သွားပါ
တယ်ခင်ဗျာ'

ပြောရင်း အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်စောင်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ရှိရှိဆေးသေကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ချူးကျွန်းက လှမ်းယူကာ ပွင့်ဖတ်လိုက်၏။
ဖိတ်စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။

သူ့မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသောချူးစု
ဝါး ရိပ်မိလိုက်သေးသည်။

ချူးကျွန်းက
'မင်းသွားနိုင်ပြီ'

ဟု လက်ငှေ့ယမ်းကာ ပြောလိုက်လျှင်လူရွယ်လည်း ဦးညှိတီ
အရှိအသေပြုပြီး ထွက်သွားလေသည်။

လူရွယ်ထွက်သွားလျှင် ချူးကျွန်းမှာ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ အရပ်
ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်
'ကောင်းကင်နဂါး... ကောင်းကင်နဂါး'

ဟု တတုတ်တတုတ်ရေရွတ်နေလေတော့သည်။

ချူးကျော် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေလေသည်။
ပိတ်စာကို စားပွဲပေါ်ချကာ အရက်တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်
ဆောက်နေ၏။

ကြာသော် ချူးစုဝါး မနေနိုင်တော့ချေ။
'ဖေဖေ ဘယ်သူ ဆီကပိတ်စာလဲဟင်'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။
ချူးကျော်က သူမအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လက်ဝဲယမ်းပြကာ
'သမီး... ဖေဖေကိုသာ ပြီးမေးခွန်းတွေထုတ်မနေနဲ့။ သည်နေ

ရာက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း'
ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အော်ငေါက် မောင်းထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့်
ချူးစုဝါး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားလေသည်။

သူမ၏မျက်စိနိုးအစုံမှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ထ
လိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာ၏။

ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို လက်ခါး နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ
ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ချူးကျော် အသက်ဝင်လွှာပြီး
'သမီး... သမီး'

အော်ခေါ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ရန်ထကာပြေးပြီး ဖမ်းဆွဲတာ
လိုက်၏။

ချူးစုဝါးရှမ်းပယ်ရင်း
'ဖေဖေ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ သမီးသွားပါရစေတော့'

ဟု တဖြူဖြူနဲ့ ရုန်းရင်းပြောလေသည်။
ချူးကျော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သမီးဖြစ်သူအား ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းရင်း
'သမီးရယ် ဖေဖေ ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဖေဖေ သိပ်ကိုစိတ်

ရှုပ်သွားလို့ သမီးကို ဆော်ငေါက် လိုက်မိတာပါ သမီးရယ်'
ဟု ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက ဖခင်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ငိုကြွေး
နေဆဲ

ချူးကျော်က သူမ၏လက်ကိုဆွဲကာ စားပွဲရှိရာ ခေါ်ဆောင်
သွားလေသည်။

စားပွဲအနီးသို့ရောက်လျှင် ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်စေပြီး
'ကဲ ထိုင်ဦး သမီးသိချင်တာတွေ ဖေဖေပြောပြဖယ် ဟုတ်

ပြီဏား'
ဟု ပြောလိုက်၏။

ချူးစုဝါး ခေါင်းခါးယမ်းရင်း
'သမီး... သမီး ဘာမှမသိချင်တော့ပါဘူးဖေဖေ'

'ဪ... သမီးရယ် ဖေဖေရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်
ဆိုတာ သမီးမှ နားမလည်နိုင်ပါဘူး တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ

သမီးနဲ့ခွဲခွာသွားရမယ့်အရေးကို တွေးပြီး စိတ်ရှုပ်သွားတာပါ
သမီးရယ်'
'ရှင်...'

ချူးစုဝါး ဆက်ခနဲခေါင်းထောင်လာလေသည်။

၁၃၆ ဒိုးကျော်သူ

မျက်ရည်ကြားမှ အံ့ဩသောအကြည့်ဖြင့် ဖခင် ဖြစ်သူအား
ကြည့်ရင်း

'ဖေဖေ...ဖေဖေ သမီးနဲ့ခွဲခွာသွားမယ်ဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးကျွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်သမီး'

'ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း သမီးဖေဖေနဲ့မခွဲဘူး၊ ဖေဖေတယ်မှ
မသွားဘူး'

ချူးကျွန် မချီးပြုံးလိုက်သည်။

'သမီး အခုအချိန်ဟာတို့သားအဖ နှစ်ယောက်အတွက် အင်
မတန်အရေးကြီးတဲ့အချိန်ထောက်နေပြီဆိုတာ သမီးမှတ်ထားပါ
ဖေဖေပြောတာတွေကိုလည်း တစ်လုံးမကျန် မှတ်သားထားစေ
ချင်တယ် ရော့ဗီဖိတ်စာထဲမှာ ဘာတွေ ချေးထားတယ်ဆိုတာ
ဖတ်ကြည့်စမ်း'

ချူးစုဝါး ဖခင်ဖြစ်သူကိုတစ်လှည့် အနီဆောင်ဖိတ်စာကိုတစ်
လှည့် ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ဖိတ်စာကို လှမ်းယူခြင်းမပြုချေ။

'ထူပါ သမီးရဲ့ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး'

ချူးကျွန် အတင်းတိုက်တွန်းလိုက်မှ ချူးစုဝါးလည်း ဟု
အာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖိတ်စာဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်နှင့်--

ဆောင်စုံဖြယ်စား၊ ကောင်းကင်နဂါး [၁] ၁၃၇

သိုင်းထူစာချူးကျွန်--

ဒီကနေ့ ညသန်းခေါင်ယံအချိန် မြို့ပြင်သချိုင်းကိုလာ
ခဲ့ပါ ကျုပ်စောင့်နေမယ် ..

ကောင်းကင်နဂါး

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ချူးစုဝါး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဖိတ်စာကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချကာ ဖခင်အား ကြည့်လိုက်၏။

ချူးကျွန်က သူမအား ပြုံးကြည့်နေသည်။

ချူးစုဝါး မျက်နှာပျက်သွားပြီ...

'ဖေဖေ ကောင်းကင်နဂါးက ဖေဖေတို့ ချိန်းဆိုလိုက်တာပဲ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးကျွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ဖေဖေ သူ့ကိုသွားတွေ့မယ်ဟုတ်လား'

'ဒါပေ! သွားတွေ့ရမှာပေါ့ သမီးရယ်'

'ဖေဖေ ကောင်းကင်နဂါး လက်ချက်ကြောင့် ဖေဖေရဲ့

ဖိတ်ဆွဲလေးယောက် သေဆုံးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လားဟု'

'မှန်တာပေါ့သမီးရယ် သူတို့ဟာ ကောင်းကင်နဂါးရဲ့ ဖိတ်

စာကိုရပြီးတဲ့နောက် သေဆုံးသွားကြတာပဲ'

'ဒါ ဒါဖြင့်'

ချူးစုဝါး ရွှေဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စကား တစ်ပိုင်းတစ်စပြင်
ရဲပိတန့်ထားလိုက်သည်။

ချူးကျန်က...

'ဖေဖေက သူ့ကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ဘာကြောင့်
ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို လုပ်ကြံရတယ်ဆိုတာ မေးရမယ်လေ။
ပြီးတော့ သူ့ကိုဆုံးမရမယ်မဟုတ်လား'

'ဖေဖေ ဖေဖေက သူနဲ့သွားတွေ့မယ်ဟုတ်သလားဟင်'

'သွားတွေ့ရမှာပေါ့ သမီးရယ်'

'မ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား'

ချူးကျန်၏ မျက်နှာတည်တည်ကြည်ကြည် ပြန်ဖြစ်သွား၏။

ချူးစုဝါးကို စိုနဲကြည့်ရင်း...

'အမီး လူအစ်ယောက်ဟာ အဆက်သေချင်သေပါစေ နာ
မည်အသေခံရတူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားကွယ် ကောင်းကင်နဂါး
ချိန်းတဲ့နေရာကို သွားမတွေ့တူးဆိုရင် ဖေဖေဟာ သူ့မျှားကဲ့
ရွတ်ချရော ဖြစ်လာလိမ့်မယ်'

'အို ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်'

'မဟုတ်သေးဘူးသမီး ဖေဖေဟာ အများအကျိုးဆောင်
ရွက်တဲ့လူတစ်ယောက်မကောင်။ မူဒုစရိုက်တွေကို သုတ်သင်ဖယ်
ရှားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အားလုံးသိကြတယ် ကောင်း
ကင်နဂါးကို ရင်မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ဖေဖေဟာ အသက်ရှင်လျက်
နာမည်သေရတဲ့ ဘဝမျိုးဖြိုသွားရလိမ့်မယ် အဲဒီအဖြစ်မျိုးဟာ
ဘယ်လောက် ရွက်ဖို့ကောင်းသလဲ သမီးစဉ်းစားကြည့်စမ်း သမီး

ဖေဖေကို သတ္တိရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သလား သူရဲ
ဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သလား'

ချူးစုဝါး ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

ချူးကျန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းကင်နဂါးဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ
မိတ်ဆွေတွေအတွက် သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ သူနဲ့သွားပြီး မတွေ့ရင်
မှာ သမီးကိုမှာစရာရှိတာ မှာသွားခဲ့ချင်တယ်'

ချူးစုဝါး ခေါင်းမော့လာသည်။

သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ပျောက်
ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဖခင်အား ငေးကြည့်ရင်း...

'ပြောပါဖေဖေ သမီးနားဆောင်နေပါတယ်'

'အမီးသေသေချာချာမှတ်ထားပါ။ ကောင်းကင်နဂါးဟာ
ဖေဖေပြောပြခဲ့တဲ့ သက်တန့်ခားကြောင့် ချန်ရှာလာတာပဲ ဖြစ်
မယ်လို့ ဖေဖေယုံကြည်တယ်။ အခုဖေဖေတို့ ခုနစ်ယောက်မှာ
လေးယောက်သေဆုံးသွားကြပြီ ဖေဖေရယ် ရွှေငင်စန်းကျီရယ်
ကွမ်းကြုံးရွာရယ် သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဖေဖေတွေ
တာမှန်ရင် ရွှေငင်စန်းကျီ ဒါမှမဟုတ် ကွမ်းကြုံးရွာ သူတို့ နှစ်
ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ မီသက်ထန်ခားကို
လိုချင်လို့ ကောင်းကင်နဂါးကိုစေလွှတ်ပြီး သုတ်သင်ရှင်လင်
ခိုင်းနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူ လူယုတ်
မာဆိုတာ သမီးဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်'

ချူးစုံဝါ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'စိတ်ချပါ ဖေဖေ'

ချူးကျွန်လက်ကားပြရင်း

'အခု ဖေဖေအရှင်ဆုံးပြောတဲ့ကိစ္စဟာ သမီး နောက်ဆုံးမှ လုပ်ရမယ်ကိစ္စပါ။ မထမဆုံး သမီးလုပ်ရမယ်အလုပ်ကို ဖေဖေ ပြေးပြေးကဲ... ဖေဖေ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့'

စကားဆုံးလျှင် ချူးကျွန်က အခန်းအတွင်းမှ လှမ်းထွက် သွားလေသည်။

ချူးစုံဝါလည်း နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြသော အခါ စားပွဲပေါ်၌ ကောင်းကင်နဂါ၊၏ ဖိတ်စာကစားသော ကျွန်ုပ် ခဲ့စေတော့သည်။

စာကြည့်ခန်း၊

စာကြည့်ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

အခန်းတွင်းဝယ် စားပွဲ ကုလားထိုင်များ၊ အစီအရံ ခင်း ကျင်းထားသလို စာအုပ်စင်များ၊ စာအုပ်ထည့်သည့် မှန်မိရုံများ၊ အခန်းသားရှိခနသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ချူးကျွန်မှာ စာပေလိုက်စားပြီး ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း နားလည်မိမည်ဖြစ်၏။

ချူးကျွန်က စာကြည့်ခန်း အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေ သည်။

ချူးစုံဝါလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ချူးကျွန် တံခါးပြန်ပိတ်ထား လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်

'သမီး သက်တန်းခေးကို ဖေဖေတို့ မိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက် ခြောက်လစီ အလှည့်ကျပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ဖေဖေပြောပြ ထားတယ် မဟုတ်လား'

ချူးစုံဝါ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါတယ်ဖေဖေ'

'အေး... အခုခြောက်လ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားရတဲ့လူဟာ ဖေဖေ ပဲသမီး။ သက်တန်းခေး ဖေဖေဆီကို ရောက်လာတာ ငါ့ထံ ကျော်သွားပြီကဲ့'

ရှင်...

ချူးစုဝါး အံ့ဩသွား လေသည်။

ဖခင်ထံ၌ သက်တန်ခါးရောက်နေသည်ကို သူမပင် မသိချေ။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ အလွန်လျှို့ဝှက် နိုင်လွန်းလှသည် မဟုတ်လား။

ချူးကျန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ဖေဖေဟာ ကတိစကားအတိုင်း သမီးကိုတောင်အသိမပေးခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျန်နေသေးတဲ့ လူတွေကိုလဲ ဖေဖေမယုံကြည်ဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးကိုပြောပြနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေမလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအစ်ခုကို သမီးလုပ်ရလိမ့်မယ်'

ချူးစုဝါး စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။

အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ဖခင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိလေတော့သည်။

ချူးကျန်က ဆက်ပြောလိုက် ပြန်သည်။

'သမီးဟာ သက်တန်ခါးပေါ်က သိုင်းကွက်တွေကိုရေးမှတ်ထားရလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် သက်တန်ခါးရေတံခွန်ကိုသွားပြီး ငွေကလပ်ကလေးကို တွေ့ဆောင်ရှာပါ။ ငွေကလပ်ပေါ်က လူရုပ်ပုံတွေ ရှိလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ပါ။ ဒီသက်တန်ခါးပေါ်က လူရုပ်ပုံတွေနဲ့ ငွေကလပ်ပေါ်က လူရုပ်ပုံတွေဟာ ထူးခြားမှုရှိကုန်ရမယ် ဖေဖေပြောတာ မှတ်မိတယ်နော်'

'မှတ်မိပါတယ်ဖေဖေ'

ချူးကျန်က ဗီရိုတစ်ခုအား ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းဘက်မှ စာအုပ်များ၊ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လျှင် အရောင်တမိတ်မိတ် ထောက်ပနေသော ခါးတင်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချူးကျန်က ငွေရောင်ထောက်ပနေသောခါးနှင့်အတူ ဆီစိမ်းစက္ကူတစ်ရွက်ကိုယူကာ ဗီရိုတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ခါးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဆီစိမ်းစက္ကူကိုမူ ချူးစုဝါးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'သမီး သည်စာရွက်ကလေးကို သေသေချာချာသိမ်းဆည်းထားပါ။ သည်စာရွက်မှာ သက်တန်ခါးပေါ်က သိုင်းကွက်တွေကိုကူးပြီး ရေးမှတ်ထားတယ်။ မတော်ဘဝ သက်တန်ခါးဆုံးရှုံးသွားမယ်ဆိုရင်တောင် သိုင်းကွက်တွေကိုသမီးဆုံးရှုံးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ချူးစုဝါး ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ခံ ယူလိုက်လေသည်။

'စိတ်ချပါဖေဖေ၊ မပျောက် မပျက်ရအောင် သမီး သိမ်းဆည်းထားပါ့မယ်'

'ဟောဒီ သက်တန်ခါးရောင်ခါးကိုလည်း သမီးပဲသိမ်းထားပါ။ တစ်လလို့ ဖေဖေပြန်မလာနိုင်ဘူးဆိုရင် သက်တန်ခါးကိုယူပြီး သည်ကထွက်သွားပေတော့ သက်တန် ရေတံခွန်မှာ သက်တန်ရောင်စဉ်ခါးကွက်တွေကို ဖော်ထုတ် နိုင်ပြီဆိုမှ ကောင်ကင်

နဂါးကိုရှာပါ။ သမီး သူ့ကို ကောင်းဆောင်ကြီး ဆုံးမနိုင်
မှာပါ'

ချူးစုဝါး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ဖေဖေ ဖေဖေဟာ ကောင်းကင်နဂါးကို မယှဉ်နိုင်ဘူးလို့
ထင်နေသလားဟင်'

ချူးကျန်ပြုံးလိုက်သည်။

'ဖေဖေဟာ ရန်သူကို ဘယ်တော့မှ အထင် မသေးဘူး။
ကြောက်လဲမကြောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မတော်တဆအန္တရာယ်
ကြုံခဲ့ရင် ရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေပြန်မလာ
နိုင်ဘူးဆိုရင် သမီးချက်ချင်း သည်က ထွက်သွား ခုပစ္စည်း
ဖေးဖေပြောတဲ့ကောင်းကို တစ်သင်္ဂေမတိမ်း နားထောင်မယ်လို့
ထတိပေးစမ်းပါသမီးရယ်'

ချူးစုဝါး ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေသည်။

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ကထိပေးလိုက်
လေသည်။

'စိတ်ချပါ ဖေဖေကောင်းကို မြေဝယ်မကျနားထောင်မယ်လို့
သမီးကထိပေးပါထယ်ရှင်'

ချူးကျန် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်လေသည်။

'သမီးကို ဖေဖေစိတ်ချပါတယ်။ သည်ကိစ္စကို ဖေဖေကိုယ်
တိုင်ဆောင်ရွက်ချင်ပေမယ့် အချိန်မရတော့ဘူး'

'ဖေဖေ ကောင်းကင် နဂါးကို ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ သမီးပဲ
လိုက်လာရင်ကော မဖြစ်ဘူးလားဟင်'

ချူးကျန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'မဖြစ်ဘူးသမီး ဖေဖေလုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး'

'ဖေဖေ'

'အမီး ဖေဖေပြောတဲ့ကောင်းကိုသာ နားထောင်ပါ'

ချူးစုဝါး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ချူးကျန်က

'ဖေဖေလဲ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင် လိုက်ဦး
မယ် သမီးသွားပေတော့'

ချူးစုဝါး အက်ပြစ်ချေလိုက်သည်။

မထချင်ထချင် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ချူးကျန်က သမီးအား နှစ်သိမ့်သောအပြုံးမျိုး ပြုံးပြလိုက်
လေသည်။

ချူးစုဝါးဘာမှမပြောဘဲ သက်တန်ခေးကို ယူကာ အခန်း
တွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူမှ အခန်းသို့ရောက်လျှင်

'သမီးဖေဖေက ကောင်းကင်နဂါးကိုရင်ဆိုင်နိုင်မယ်ဆိုတာ
ယုံကြည်ပါကွယ်'

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ချူးစုဝါး ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

ဖခင်ဖြစ်သူအားလှမ်းကြည့်ကာ

သမီးယုံကြည်ပါတယ်ဖေဖေ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြသည်။
လိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာမှ

‘သမီးသွားတော့မှယ်ဖေဖေ’

ချူးစုံဝါးက နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

သူမကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လိုက်စဉ် အနောက်ဘက်မှချူးကျန်၏သက်မြစ်ချသံသဲသဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

နေဝန်းနီများ အနောက်ဘက် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

နေထောင်ခြည်များ ကွယ်ပျောက် သွားသည်နှင့် အမှောင်အစားထိုး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုက်ဝူ တစ်မြို့လုံး အိမ်တိုင်းလိုလို မီးများ ထွန်းညှိထားကြပြီဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏ အိမ်ဂေဟာမှလည်း မီးအိမ်များ ထွန်းထားရာ လင်းထိန်နေတော့၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏ အိမ်ဂေဟာအတွင်းရှိ တစ်ခုသော အခန်းတွင်းဝယ် ချူးစုံဝါးထိုင်နေ၏။

သူမရွှေစားပွဲပေါ်၌ သက်တန်ခွေးတစ်ကောင်၏။

သက်တန်ခွေးအား မီးရောင်အောက်၌ သေထေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်တန်ခွေးမှာအရောင်တဖိုဘဲဖိတ်ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည်။

ခင်းသွားပေါ်၌ လူရိပ်ပုံကလေးများနှင့် ဆီစိမ်စက္ကူပေါ်၌ ကူးထားသော လူရိပ်ပုံကလေးများ တူညီမှုရှိမရှိ ထိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်က စိတ်ရှည်ထက်ရှည် ကူးထားခြင်းကြောင့် တသွေမတိမ်း တူညီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချူးစုံဝါးက သေထေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးလျှင် သက်မြစ်ချကား...

‘အင်း အတော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပဲ ရုပ်ပုံတွေဟာ သဘာဝနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရေးသားထားတာပဲ ဘယ်လိုမှလိုက်လုပ်လို့မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ဒါသာလျှင် ဝှက်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်’

ဟု ရေရွတ်ယိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်နီးသို့ လျှောက်သွားပြီးအပြင်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်၌ နေထိုင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးဖြစ်ရာ အမှောင်
ထု လွှမ်းမိုးနေပြီဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်စာထေးများနှင့် လခြမ်းပဲ့ကလေး
ရှိနေသည်ကို ဖော်ပြရမည်။

မူနိုဝါးဝါးလှထောင်မှာ ဝန်းကျင်တွင်ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလှပနေသလို လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲဖွယ်
ကောင်းလှသည်ဟု မဆီမဆိုင် ခံစားမိလေ၏။

သုမ၏အခန်းမှနေပြီး ချူးကျန်၏ စာဖတ်ခန်းဆီသို့ လှမ်း
မြင်နေရလေသည်။

ချူးကျန်၏ စာဖတ်ခန်း၌ မီးထောင်များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မီးထောင်ရှိနေခြင်းကြောင့် ချူးကျန်ရှိနေသောကြောင်း သိ
ဆုံးနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ချူးစုဝါး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဖခင်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါသအောက်၌ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရ
သည့် သုမ၏ဘဝမှာ အေးချမ်းသာယာပြီး ပျော်ရွှင်မှုအတိအကျ
လွန်းခဲ့သည်။

သို့သော် မကြာမီ ဖခင်ကြီး၏အရိပ်အောက်မှ ထွက်ရတော့
မည်ဖြစ်သည်။

သုမ၏ဘဝမှာရွှေလျှောက်အေးချမ်းသာယာမှု ရရှိနိုင်ပါစေ
မည်လော။

ချူးစုဝါးက ပြတင်းပေါက်အနီးမှခွာကာ စားပွဲရှိရာသို့ပြန်
လျှောက်လာသည်။

ပြီးလျှင် သက်တန်ခေးကို သေသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်စေ
လိုက်သည်။

သက်တန်ခေးကား ဝင်းဇာတ်တောက်ပြောင်နေသည်။

မီးထောင်အောက်တွင် ခေးသွားပေါ်၌ ရေးဆွဲထားသည့်လူ
ရုပ်ပုံများမှာ ယခုချက်ချင်း ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားလာတော့မည်ဟု
ထင်ရသောက်ပေ၏။

ထိုရုပ်ပုံများကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း စိတ်အာရုံနှစ်မြုပ်
သွား၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

မည်မျှကြာအောင် ထိုင်ဝေးကြည့်နေမိမှန်းမသိ အခန်းတွင်း
အေးစိမ့်မှုများလွှမ်းမိုးလာမှ ချူးစုဝါးသတိရလာသည်။

‘ပြတင်းပေါက် ပိတ်ဦးမူပဲ’

တေးရင်း ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးပိတ်ရန်
ဖန်ပြင်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်နီးသို့ရောက်လျှင် အမှတ်မထင် ချူးကျန်၏
အခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

ချူးကျန်၏ အခန်း၌ မီးထောင်များကွယ်ပျောက်ကာအမှောင်
အတိကျနေပြီဖြစ်သည်။

'ဟင် ပေပေသွားပြီထင်တယ်'

လွတ်ခနဲ ရေခွတ်လိုက်သည်။

အိပ်ချင်စိတ်များလည်း ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူမ၏ ဖခင်ကား အိမ်မှထွက်သွားချေပြီ။

ကောင်းကင်နဂါးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် မြို့ပြင်သို့သန်သို့ သွားကြောင်း သိနိုင်၏။

ချူးကျွန်မှာ ထောင်းကင်နဂါးအား ရင်ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

ချူးစုဝါး၏ရင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

'ဇေပေနောက် ငါလိုက်သွားမယ်'

တော့ရင်း ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ခွာလိုက်လေသည်။

အခန်းအတွင်းဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်မိလျှင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော သက်တန့်ခွေးအား တွေ့မြင်သွား၏။

သက်တန့်ခွေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမတာဝန်ယူခဲ့ချေပြီ။

ချူးကျွန်က သူ၏ခိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက်အနက် အသက်ထင်ရှားကျန်နေရစ်သော ရှောင်ရန်ကျိနှင့် ဓားသမား ကွမ်းကြုံဟူ၍ တို့အား ယုံကြည်မှုမရှိကြောင်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောသွားခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ထောင်းကင်နဂါးက သက်တန့်ခွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ၏ ဖခင်အား ဒုက္ခပေးလာသည်ဆိုပါလျှင် သက်

တန့်ခွေးအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါတော့ချေ။

သက်တန့်ခွေးကိုလက်ဝယ်ထားကာ ထောင်းကင်နဂါးအား ဖော်ထုတ်သုတ်သင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါးက သက်တန့်ခွေးကို ကောက်ယူကာ ဝေယမ်းလိုက်သည်။

မီးထောင်ကြောင့် ဝေယမ်းလိုက်ရလေလေသည်။

ခွေးကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ ခံစားမိနေသော မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဖားသံမှာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူ မော့ကြည့်နေစဉ် 'ခေါင်မိုးပေါ်ကို ထက်လာခဲ့ပါလားဗျာ'

ကေးသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးကျွန်က မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ 'ကောင်းပြီ ကျုပ်လာခဲ့မယ်'

ကေးသံလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေဆောင်ကာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သူ၏ခွေးကိုယ် ရိပ်ခနဲ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ထောက်သွားလေသည်။

သူ၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများက ဇရပ်ပျက်ဆီသို့
ဝေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဇရပ်ပျက်သည်ကား အကာအရံမရှိဘဲ ဟာလာ ဟင်းလင်း
ဖြစ်နေသည်။

ကောဗျားလည်း ပျက်စီး ယိုယွင်းနေလေသည်။
ကြောင်း သိနိုင်၏။

ချူးကျန်မှာ ထောင်းထင်နဂါးအ ခန့်တက်လိုက်လေ
လော။

ချူးစုဝါး၏ရင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။
'ဇေပေနောက် ငါလိုက်သွားမယ်'

တော့ရင်း ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ခွာလိုက်လေသည်။
အခန်းအတွင်းဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်မိလျှင် စားပွဲပေါ်၌

တင်ထားသော သက်တန့်ခွေးအား တွေ့မြင်သွား၏။
သက်တန့်ခွေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမတာဝန်ယူခဲ့ရချေပြီ။

ချူးကျန်က သူ၏ခိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက်အနက် အသက်ထင်
ရှားကျန်နေရစ်သော ရှောင်စန်ကျီနှင့် ဝေးသမား ကွမ်းကြုံတို့
တို့အား ယုံကြည်မှုမရှိကြောင်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြော
သွားခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ထောင်းထင်နဂါးက သက်တန့်ခွေးနှင့် ပတ်
သက်ပြီး သူမ၏ ဖခင်အား ခုကွပေးလာသည်ဆိုပါလျှင် သက်

'အယ်လိုလဲ မင်းက ကျုပ်ကိုချိန်ထားပြီး အခုထိတောင်
ရောက်မလာသေးဘူးလား'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်

'ကျုပ်ရောက်နေတာ ကြာပြီဗျ'

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ချူးကျန်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။
ချက်ချင်း မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

စကားသံမှာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ပါ
လား။

သူ မော့ကြည့်နေစဉ်
'ခေါင်မိုးပေါ်ကို ထက်လာခဲ့ပါလားဗျာ'

စကားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ချူးကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
'ကောင်းပြီ ကျုပ်လာခဲ့မယ်'

စကားဆုံးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေဆောင်ကာ ခေါင်မိုး
ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ရိပ်ခနဲ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ
သည်။

ထိုအခါခေါင်မိုးပေါ်၌ သူ့ထက်အလျင် လူတစ်ယောက်
ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ လူတစ်ယောက် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသေး
သည်။

သူ၏ရွှေ၌ အရက်အိုးတစ်လုံးနှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်များရှိ
နေသည်။

ထိုလူကအရက်သောက်လိုက် ကြက်ပေါင်ကြော် ကိုက်ပဲ့
စားလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
သည်။

ချူးကျန်မှာ ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်စေ
သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ ထိုင်နေသူကိုကြည့်ကာ

‘မင်းက ကောင်းကင်နဂါး ဟုတ်စား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ထိုင်နေသူကား အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူရွယ်
တစ်ယောက် ဖြစ်သေးသည်။

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်သိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

ချူးကျန် မဲ့ပြုံးပြုံးကာ

‘ကျုပ်က ကောင်းကင်နဂါးဆိုတာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
မှတ်နေတာ လက်ခံသတိတော့ လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲကိုး၊ မင်း
က ကြယ်ကြော့သိုင်းသမား မင်းဟုန်ကို လုပ်ကြံလိုက်တယ်မဟုတ်
လား’

‘လုပ်ကြံတာ မဟုတ်ဘူး ကျုပ်တို့ ယှဉ်ပိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ
တာပဲ’

‘သူ့ပြုံးသွားတယ်လို့ မင်းပြောချင်တာပေါ့’

‘ဘုမရှု၊ ရင် ကျုပ်ကိုခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မြင်ရမှာလဲ’

ချူးကျန် အကြိတ်ရင်း....

‘မင်းက ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်ကို ရန်ရှာချင်ရ
တာလဲ မင်းနဲ့ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိခဲ့ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

ကောင်းကင်နဂါးက ခေါင်းညိတ်သိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါကယ်ဗျာ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိတာ မှန်ပါ
တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးရသလဲဆိုတာ
ပြောစမ်းပါဦး’

'ပြည်ပြည်ပေါ့ဗျာ အရက်သောက်ပါဦးလား'

ချူးကျွန်က ကောင်းကင်နဂါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက အရက်အိုးလှမ်းပေးလိုက်လျှင် ယူကာ မော့ချလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းယူကာ ကိုက်ပဲ့စားသောက်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါး ပြုံးလိုက်သည်။

ချူးကျွန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

'ကျုပ်တွေ့ခဲ့တဲ့လူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ သွေးအအေးဆုံးပဲဗျ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်က မင်းကိုမှမခံကြောက်တာ တာကိုစိုးရိမ်ပြီး ထိတ်လန့်နေရမှာလဲ'

'အင်း ခင်ဗျားသတ္တိကို လေးစားပါတယ် ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မခံကောင်းပြင်ရုံကလွဲပြီး တာမှ ထူးခြားတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'မင်းက ကျုပ်ကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားတာ မဟုတ်လား'

'ခင်ဗျားမသေရင် ကျုပ်သေမှာပေါ့ ဒီလမ်းကလွဲပြီး တစ်ခြားလမ်းမှ မရှိဘူး'

'ဧည့်ဆိုင်ရင် မင်းက ကျုပ်ထက်တောင် သွေးအေးသေးတယ်ဆိုတာလို့ ဆိုရမှာပဲ'

'မထူးပါဘူးဗျာ ကျုပ်ကသေခြင်းတရားကို တစ်ကြိမ်ရင် ဆိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ ဒါကြောင့် သေတယ်ရှင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မထူးခြားတော့ဘူးလို့ခံစားမိတယ်လေဗျာ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှေးဖွားကြီးပြင်းလာမယ် နောင်တစ်ချိန် သေဆုံးသွားရမယ့်လူတိုင်း လွန်ဆန်လို့မှ မရတာဘဲ စောစောစီးစီး သေသွားတာနဲ့ နောက်ကျပြီး ဆေတာသကွားမှာပါ သေသာချင်း စတော့အတူတူပဲ မဟုတ်လားဗျ'

ချူးကျွန် ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဧည့်ဆိုင်ရင်လဲ မင်းအရင်သေလိုက်ပါကွာ၊ ကျုပ်ကတော့ အသက် သေဆုံးသွားတာထက် အသက်ရှင်ဆန်နေရတာထက် ကောင်းတယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်ကွ'

'ကျုပ် သေချင်ပါတယ်ဗျာ ဒါပေမယ့်ကျုပ်ကို ဘယ်သူက နှိပ်စက်ပစ်နိုင်ပဲဗျ'

'ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအယူအဆမှားသွားတော့မယ်ထင်တယ်'

'မှားရင်လဲ မှားပါစေတော့ဗျာ'

ကောင်းကင်နဂါးက အရက်အိုးကို မော့ချလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ ပုံဟန်မှာ တည်ကြည်လွန်းအားသော်လည်း ဖြစ်သလို နေ့ ဖြစ်သလိုစားသည့် လူတစ်ယောက်အလားရှိနေသည်။

သေခြင်းရှင်ခြင်းကိုပင် မည်သို့မျှ သဘောမထားလျှင်ကျွန်ုပ်
သောကိစ္စများကား သူ့အတွက် အာရုံက ဖြစ်သွားပြီမဟုတ်ပါ
လား။

ချူးကျန်က သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...
'ကျုပ် မေးချင်တာတွေရှိနေတယ် မင်းပြောပြနိုင်မလား'
'ခင်ဗျား ဘာမေးမှာလဲ'
'မင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စေခိုင်းလိုက်တာလား'
ကောင်းကင်နဂါး ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား တစ်ယောက်ယောက်အတွက် ကျုပ်က
ခင်ဗျားတို့ကို ရင်ဆိုင်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ် ဝီလီယံ ဖြစ်ရမယ်လေ'
ကောင်းကင်နဂါး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ခင်ဗျား တွေးတာ မှဆိုးဘူးဗျ'
'ကျုပ် ပြောတာမှန်တယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'
'ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ခိုင်းတာလဲပြောစမ်းပါ'
'ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ရှင်ပေါ့'
'အေးလေ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင် ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်ကို

ပြောပြဦးမှပေါ့'
ကောင်းကင်နဂါးက

'ပြောပြပါ့မယ်ဗျာ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့'
ဘူး'

'ဘယ်တော့လဲ'
'ခင်ဗျား လူ့လောကကို ကျောမခိုင်းခင် အချိန်ကလေးမှာ
ပေါ့'

ချူးကျန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
'မင်းကကျုပ်ကို နိုင်မယ် ထင်နေတာကိုး'
'ဟုတ်တယ်'

'ကောင်းပြီ မင်းအနိုင်ရသွားရင် မင်းရဲ့အလုပ်ရှင် ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ပြောချင်လဲ ပြောနိုင်တယ် မပြောပဲလဲ
နေနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကမင်းကိုအနိုင်ရသွားရင်တော့
မင်း ပြောပြရလိမ့်မယ်'

ကောင်းကင်နဂါး သဘောတူလေသည်။
'စိတ်ချ ကျုပ်သေမယ်ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ဘယ်
ဝါက သေဆုံးသွားစေချင်တာကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောပြခဲ့ပါ
မယ်ဗျာ'

'ဝီလီဆိုရင်တော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ'
'ဗျာ... ကျေးဇူးဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်လေ'

ကောင်းကင်နဂါး၏မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲ
သွားလေသည်။

ချူးကျန် အံ့ဩသွားပြီ။
'မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ'
ကောင်းကင်နဂါးက

ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကျေးဇူးတရားပဲပညတ်ချက်
ကြောင့် ကျုပ်စီလိုဘဝမျိုး ရောက်နေရတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား
ပါဗျာ ကျုပ်ကိုကျေးဇူးတင်စာမလိုဘူး ကျုပ်ကလဲ ဘယ်သူ
ကိုမှ ကျေးဇူးမထင်တော့ဘူးဗျ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်အလုပ်မျိုးလဲ
လုံးဝရှောင်ရှားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ

မင်းရဲအလုပ်ရှင်တာ မင်းအပေါ်မှာ ကျေးဇူး ချီနေတယ်
မဟုတ်လား

ဒါတွေ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ

ထားပါတော့လေ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အခုလိုထိုင်ပြီးအရက်
သောက်နေကြတာအချိန်ကုန်တယ် မဟုတ်လား

ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့စလိုက်ကြရအောင်

စောင်းကင်နဂါးက ချူးကျန်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ချူးကျန်ကလည်း သူ့အား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင်
'ဟား'

ညာသံပေးကာပြိုင်တူခုန်ထပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့
သည်။

ချူးကျန်က ခါးမှခေးကို လျှပ်ထပြန် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
လရောင်အောက်တွင် ခေးရောင် ဖွေးနေ ဝင်းထက်သွား
လေ၏။

သူကစောင်းကင်နဂါးနှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မည်သို့
မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို ကြိုတင် စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့်စတင်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် ခေးဆွဲထုတ်ကာ၊ မလွတ်
တမ်း ခုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

စောင်းကင်နဂါးက အရက်အိုးဖြင့် ခေးခုတ်ချက်ကို ခုခံ
ပေးလိုက်ပြီး ခြေထောက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ကနီကျွေးကံလိုက်လေ
သည်။

'ခမ်း'

ခေးခုတ်ချက်ကြောင့် အရက်အိုးကဲ့သွားသည်။

ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် ချူးကျန် နေ့စက်ဆုတ်လိုက်
ရသည်။

ထိုစဉ် စောင်းကင်နဂါး၏ ဖိနှပ်ဦးမှ

'ဝှစ်'

မြည်သံနှင့်အတူ ခေးပါးကလေးတစ်လက် လွင့်စဉ်ထွက်လာ
တော့၏။

ချူးကျန်ရင်ထိတ်သွားပြီး ဘေးသို့ လှစ်ခနဲရှောင်လိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ် ကောင်းကင်နဂါး၏ အင်္ကျီထက်အိုးကြားမှ သံမဏိ
ကြီးမျှင်ဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော ဝေးဝေးလှည့်လည် ပစ်လွှတ်
လာပြန်လေသည်။

ချူးကျွန်က

‘မင်းက ဝေးဝေးထွက်ထားတာကိုး’

အော်ပြောရင်း ချောင်းလိုက်လေသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ချောင်းမလွတ်နိုင်ဘဲ ဝေးဝေး
လက်မှာ ချူးကျွန်၏ ခဲယဉ်းပခုံးသို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။
‘အား’

ချူးကျွန် လွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကောင်းကင်နဂါးက လက်ပြန်ရှုပ်လိုက်ရာ
ဝေးဝေးလှည့်လည်သော သူ၏အင်္ကျီလက်အိုးကြားသို့ ဝင်ရောက်
ကွယ်ပျောက် သွားလေတော့သည်။

ချူးကျွန် အံ့တင်းတင်းကြိတ်ရှင်း....

‘မင်း မင်းက အလစ်တိုက်ခိုက်တာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးက ခေါင်းခါယမ်းရင်း

‘ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ အလစ်မတိုက်ခိုက်ဘူးဆိုတာ မှတ်
ထားပါဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ
မဟုတ်လား။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ဝေးတော့ချည်းပဲဗျာ ကြိုက်စား
လိုအသုံးပြုနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

‘ကောင်းပြီလေ မင်းဘယ်လောက်တတ်နိုင်မလဲ ကြည့်သေး
တာပေါ့’

ချူးကျွန်က အံ့ကြိတ်ရှင်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ယခုတစ်ကြိမ်သူက သတိကြီးစွာထားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်နဂါးကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
သူက လက်ထဲကိုင်ဆောင်ထားသော ကြက်ပေါင်ဖြင့် ပစ်
ပေါက်လိုက်၏။

ချူးကျွန်က ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်
သွားသည်။

ဤတွင်မှာပင် ကောင်းကင်နဂါးက ချူးကျွန်ဆီသို့
လုံးထိုး ထိုး ဝင်ကာတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရွေ့သို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာလျှင် ချူးကျွန်က ဝေးပြင်
ခုတ်ချလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကောင်းကင်နဂါး၏ လည်ကုပ် အင်္ကျီကြားမှ
ဝေးဝေးလှည့်လည်လှစ်ခနဲ ထွက်လာတော့သည်။

ချူးကျွန် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သူက တရကြမ်းတိုးဝင်လာသော ကောင်းကင်နဂါးအား လဲ
ကျသွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီဟု ယူဆကာဝေးပြင် ခုတ်ချ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဝေးပါးကလေးပစ်လွင့်လာသည်ဖြစ်ရာ မရှောင်နိုင်
တော့ပါချေ။

‘အင့်’

ချူးကျွန် မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။
ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်ကာ နောက်ဆုတ်သွား၏။

သူ၏ ရင်ဝဋ်ဝေးပါးငယ်ကလေး တစ်လက် စိုက်ဝင်နေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ချူးကျွန် လက်ထဲမှ ဝေးလွတ်ကျသွားသည်။
ထိုအခိုက် ကောင်းကင်နဂါးက ခန္ဓာကိုယ်နောက်သို့ လှန်
လိုက်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ချူးကျွန်က လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။
‘ရုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးကျွန်မှာ ပေါက်ပြဲနေသောခေါင်မိုးမှတစ်ဆင့် အောက်
ဘက်သို့ အရုပ်ကြိုးပြုတ် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ချူးကျွန်၏ ရင်ဝဋ် သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။
သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။
သို့သော် ဒဏ်ရာပြင်းစွာရရှိထားပြီးဖြစ်ရာ မထနိုင်တော့ပါ
တော့ချေ။

ကြိုးစားပြီး လူးလိမ့်ထလိုက်သည် ပြန်လဲကျသွားလေ၏။
ထိုစဉ် ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ဆင်းလာသည်။
ကောင်းကင်နဂါးဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးက ချူးကျွန်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်တန့်
လိုက်သည်။

ချူးကျွန် အံ့ကြိတ်ရှင်း
‘မင်း မင်း’

သူက အော်ငေါက်ပြောဆိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နှုတ်
ခမ်းထောင့်မှ သွေးများယိုစီးကျလာပြီး ဆက်မပြောနိုင်ပါ
တော့ချေ။

ကောင်းကင်နဂါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
ပြီးလျှင် ကျောခိုင်းထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းမြင်လိုက်သည်။
ချူးကျွန်က ကြိုးစားအားယူရင်း...

‘မင်း မင်းရှဲ့အလုပ်ရှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်လို့
ပြောပြမယ်ဆို’

ဟု မေးလိုက်သည်။
ကောင်းကင်နဂါး ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ချူးကျော်တက်လှည့်ကြည့်ရင်း
 'ကောင်းပြီ ခင်ဗျားသိချင်ရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်'
 သူက လူတစ်ယောက်အမည်ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။
 သူ၏စကားကြားလျှင် ချူးကျော်၏မျက်နှာပေါ်၌ ခံပြင်း
 သောအရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အံ့ထင်းတင်းကြိတ်ရင်း...
 'ကျုပ်...ကျုပ်က သူ့ကို'
 စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါချေ။
 ပါးစပ်မှသွေးများ ပွက်ခနဲအန်ထုတ်လိုက်ပြီး ဇက်ကျိုးကျ
 သွား၏။
 ကောင်းကင်နဂါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်သောချူးကျော်ကို အတန်ကြာသည့်တိုင်
 ကြည့်နေ၏။
 'အောက် အီး အီး အွတ်'
 အဝေးမှကြက်တုန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ကောင်းကင်နဂါး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။
 ချက်ချင်းကျောခိုင်းကာ ဇရပ်ပျက်ကလေးပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
 သွားလေ၏။
 မှုန်ဝါးဝါးလှောင်အောက်ဝယ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေ
 သော မြေပုံမှတ်တိုင်များအကြားမှ ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားပြီ။
 အမှောင်ရိပ်ကျခနဲသော သစ်ကောအုပ်အတွင်း တိုးဝင်ပျောက်
 ကွယ် သွားလေတော့သည်။

မိုးစင်စင်လင်းလာပြီ ဖြစ်လေသည်။
 မိုးသောက်ဆောင်နီထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ထိုက်ဝူမြို့ကလေး
 သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေသည်။
 အေးချမ်းသာယာလှသော ထိုက်ဝူမြို့ကလေးမှာယနေ့နံနက်
 တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေလေသည်။
 လူတိုင်းပါးစပ်ဖျား၌ သိုင်းရာဇာ ချူးကျော် အကြောင်း
 ပြောဆိုနေကြသည်။
 စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များ၊ ပန်းခြံများနှင့် လူစည်
 ကားသော လမ်းများပေါ်၌ လူစုရုံးမိတိုင်းသိုင်းရာဇာချူးကျော်
 အကြောင်း ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။
 မှုန်ပေသည် ထိုက်ဝူမြို့မှ လူတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားခြင်းခံရ
 သော သိုင်းရာဇာ ချူးကျော်မှာရန်သူထက်ချက်ကြောင်းသေဆုံး
 သွားပြီဆိုသောသတင်းမှာ တောမိပမာ တစ်မြို့သုံးပျံ့နှံ့သွားပြီ
 မဟုတ်ပါလား။
 သိုင်းရာဇာချူးကျော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများသည် သတင်း
 မေးရန် ချူးကျော်၏အိမ်ဂေဟာသို့ စုရုံး ရောက်ရှိလာကြလေ
 သည်။
 သို့သော် ခြံဝင်းတံခါး တင်းတင်းစေ့ကာ ပိတ်ထားပြီး
 မည်သည့်ညည်းညာသည့်မျှ လက်မခံနိုင်ကြောင်း ရေးသားထားသည့်
 စာ ကပ်ထားရာ မည်သူမျှ ဝင်ခွင့်မပြုကြပါချေ။
 သိုင်းရာဇာ ချူးကျော်၏သမီးဖြစ်သူ ချူးစုံဝါးကို လူမှုရေး
 နားမလည်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြလေတော့သည်။

အကယ်စင်စစ် ချူးစုဝါ၊ မှာ လူမှုရေးနားမလည်သူ မဟုတ်
ပါချေ။

သူမသည်လူမှုရေးနားလည်သူ ဖြစ်သော်လည်း၊ ပခင်ဆေးဆေး
သွားခြင်းကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပြီး မည်သူ့ကိုမှ
လက်ခံတွေ့ဆုံလိုစိတ် မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ညှော်ခန်းအတွင်းဝယ် အလောင်းစင်ပြင်ထားသည်။

သိုင်းရာစာ ချူးကျန်မှာ အလောင်းတွင်း၌ လဲလျောင်း
နေ၏။

သူ့အား အဝတ်အစားများ လဲပေးထားသလို ဦးခေါင်း
ပေါ်မှ ဆံပင်များ ဖီးလိမ်း ပြုပြင်ပေးထားသည်။

ဆေးဆေးသပ်သပ် ပြုပြင်ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ အိပ်ပျော်နေ
သည်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။

ချူးကျန်၏လက်စွဲတော်ဓားကို အခေါင်းခေါင်းရင်းဘက်၌
ထောင်ထားသည်။

ထိုနေ့ထဲ၌ အရက်အိုးနှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ တင်ထား
ပြီး ပယောင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်ကို
လည်း တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ချူးစုဝါက အခေါင်းဘေး၌ ဒူးထောက်ကာ တ၅၂.၅၂
ငိုကြွေးနေလေသည်။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်
ဆင် ထားလေသည်။

ချူးကျန်ထွက်သွားပြီး နံနက်မိုးလင်းသည့်တိုင် ပြန်မထောက်
မထားသဖြင့် ချူးစုဝါက အိမ်တော်သားများခေါ်၍ လိုက်
သွားရာ မြို့ပြင်သူသားနီဇေပေါ်၌ ယေဆုံးနေသည့် ချူးကျန်
၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချူးကျန်၏အလောင်းကို အိမ်သို့ပြန်သယ်သာ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကိုလမ်း၌ မြို့သူမြို့သားများ တွေ့မြင်ခဲ့ပြီးနောက်
ချူးကျန်ဆေးဆုံးသွားသည့်သတင်း တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားခြင်း
ဖြစ်ပေကော့သည်။

ချူးစုဝါက အခေါင်းရွှေ၌ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း
'ဖေဖေ ဇောင်းကင်နဂါးကို သမီးရွာဖွေ သုတ်သင်ပစ်ပါ
မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဖေဖေ'

ဟု တဏှုတ်တုတ် ရေရွတ်နေလေသည်။
သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျ
နေလေသည်။

ကောင်းကင်နဂါးအား သူမ မည်သို့မျှခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါချေ။

သူမ ခေါင်းငုံ့ငိုကြွေးနေစဉ်မှာပင် အနောက်ဘက်မှ ခြေသံ
များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးစုဝါက လုံးဝလှည့်မကြည့်ချေ။
ထိုစဉ် ခြေသံများ သူမ အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌
ရပ်တန့်သွားလေသည်။

'သခင်မလေး'
 တီးတိုးစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 ချူးစုံဝါး လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
 ထိုအခါ ချူးကျွန်၏ဘဝည့် လူငယ်ကလေးဖြစ်နေသည်ကို
 တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။
 ချူးစုံဝါး မျက်မှောင်ကုပ်ကာ....
 'ဘာကိစ္စလဲ'
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 လူငယ်ကလေးက
 'အပြင်မှာ ဧည့်သည်ဆောက်နေပါတယ် သခင်မလေး'
 ဘာဧည့်သည် ဟုတ်လား
 ဟုတ်ပါတယ်'
 'ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ'
 'မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှောင်စန်းကျိပါ သခင်မလေး'
 'ဪ ဦးလေးရှောင်ကို'
 ရုတ်တရက် ချူးကျွန်ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်
 အမှတ်ရလာသည်။
 သက်တန်ခါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှောင်စန်းကျိနှင့် ကွမ်းကြီး
 ရွာတို့အား ချူးကျွန် သံသယစင်ခဲ့သည်။
 ထို့တို့သည် ကောင်းကင်နဂါးနှင့် ဆက်သွယ်သူများဖြစ်နိုင်
 ကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။
 ထိုသို့စဉ်းစားမိလျှင်....
 'ကောင်းပြီ ဦးလေးရှောင်ကို သွားခေါ်လာခဲ့ပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။
 'အမိန့်အတိုင်းပဲ သခင်မလေး'
 လူငယ်ကလေးကလည်း မျက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားတော့၏။
 လူငယ်ကလေးထွက်သွားလျှင် ချူးစုံဝါးက ချူးကျွန်၏
 အလောင်းကိုကြည့်ကာ....
 'ဖေဖေ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူ
 ဘယ်ဝါဆိုဟာ သမီးဖော်ထုတ်ပါ့မယ် ဖေဖေ'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသော ခြေသံ
 များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 ချူးစုံဝါးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှောင်စန်းကျိ ဖောက်လာပြီ
 ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။
 မှန်ပေသည်။ အနေခက်ဘက်မှ ရှောင်စန်းကျိ၏စကားသံ
 ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။
 'ငါ့တူမကြီး မင်းဖေဖေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါ
 ဦးကွယ်'
 စကားသံအဆုံးတွင် အခေါင်းထန်းသို့ ရှောင်စန်းကျိ
 ဖောက်လာသည်။
 သူကမျက်ချင်းလက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ချူးကျွန်၏အလောင်း
 အား ဂါရဝပြုလိုက်လေတော့သည်။

ရွှောင်စန်းကျိန် မျက်နှာ၌ ခံပြင်းဒေါသထွက်သော အရိပ်
အယောင်များ အထင်းသားပေါ်လွင်နေလေသည်။

သူက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုက်တာလေသည်။
ချူးကျန်၏အလောင်းကိုကြည့်ရင်း

‘တောက် ကျုပ်သာရှိနေရင် သူ့စိလိုဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး’
ဟု ပြောလေသည်။

ချူးစုဝါးက သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဖေဖေဟာ ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာဦးလေး’
ရွှောင် သီထားတယ်မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရွှောင်စန်းကျိန်က

‘ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ် ဒါပေမယ့် ခုလှောက် မြန်မြန်ဆန်
ဆန် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ် မထင်မိဘူး’

‘ဦးလေးရွှောင် တယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

ရွှောင်စန်းကျိန်က စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ချူးစု
ဝါးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်....

‘တူမကြီးက ကျုပ်ကိုသင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား’
ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်

‘ဖေဖေက ကျွန်မကို မှာသွားပါတယ် သက်တန်းခါးအတွက်
သူတို့မိတ်ဆွေခုနစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ကြရတာတဲ့ အခု သုံး

ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဖီသုံးယောက်ထဲမှာ သက်တန်းခါး
ကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်တဲ့လူပါနေလိမ့်မယ်လို့ ပြောလွှားပါတယ်
အခု ဖေဖေ သေဆုံးသွားပါပြီရှင်’

ရွှောင်စန်းကျိန် မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘အခုတော့ ကျုပ်နဲ့ ခားသမား ကွမ်းကြိုးရှာထိုးပဲကျန်နေ
ကြပြီပေါ့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မသင်္ကာဖို့ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

ချူးစုဝါး ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ရွှောင်စန်းကျိန်က ခံပြင်းသောလေသံဖြင့်

‘ကျုပ်တို့အချင်းချင်းစည်းစည်းလုံးလုံးရှိရမယ့်အခါအခုလို
စိတ်ဝမ်းကွဲသွားကြတာ ဝမ်းနည်းစရာအဆောင်းဆုံးပဲ ဆောင်း
ကင် နဂါးက ကျုပ်တို့ကိုကော ချမ်းသာပေးမယ်တင်သလား’

ချူးစုဝါးက---

‘ဒါကတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူးလေ ဒါပေမယ့် သက်
တန်းခါးကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ကောင်းကင်
နဂါး ကျွန်မဆီကို မလွဲမသွေရောက်လာဦးမှာပဲ ဖီဘော့မှ
ကောင်းကင်နဂါးကို ဆုံးမပြီးတယ်သူတယ်ဝါ လက်ချက်ဆိုတာ
မေးမြန်းရမှာပဲ’

ရွှောင်စန်းကျိန်က စိုးရိမ်ပူပန်သောလေသံဖြင့်--

‘မင်း မင်း ကောင်းကင်နဂါးကို ရင်ဆိုင်မယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

'ဟာ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မင်းအပေတောင် သူ့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်အာမှမဟုတ်ဘဲ သူ့လက်ချက်ကြောင့် သေသွားရပြီ မဟုတ်လား မင်းထံ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ'

'ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူးရှင် ကောင်းထင်နဂါးကို ကျွန်မ သုတ်သင်ပစ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါကျွန်မထက်ထဲမှာ သက်တန်ခေးရွှေနေတာပဲ မဟုတ်လား'

'သက်တန်ခေး သက်တန်ခေး မင်းလက်ထဲမှာ ရွှေတယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'ဘယ်မှာလဲ'

'ကျွန်မ သိမ်းဆည်းထားတာပေါ့'

ရွှောင်စန်းကျိတ် ချူးစုဝါးကို စိုက်ကြည့်ရင်း

'သက်တန်ခေးဟာ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေခုနစ်ယောက်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထားပါ မင်းအပေက ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလား'

'ပြောခဲ့ပါတယ်'

'ဒါဆို တစ်ယောက်ခြောက်လစီပိုင်ဆိုင်ခွင့်ခုနစ်ခုဘယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ရှင်'

'ဒါဖြင့် သက်တန်ခေး ကျုပ်လက်ထဲအပ်ပါ'

ချူးစုဝါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ကျွန်မ မပေးနိုင်ပါဘူးရှင်'

'ဘာ'

သက်တန်ခေးကို အသုံးပြုပြီး ကောင်းထင်နဂါးကို ဖော်ထုတ်မယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ကူးထားပါတယ်'

ရွှောင်စန်းကျိတ် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ဟာ မဖြစ်ဘူး သက်တန်ခေးကို မင်းရှဲ့အပေဟာ ခြောက်လပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပဲရှိတယ် တစ်သက်လုံး အပိုင်ယူထားလို့ မရဘူး'

'ကျွန်မသိပါတယ် ဒါပေမယ့် ခြောက်လမှ မပြည့်သေးတာပေပေရဲ့အမေ့ကို ကျွန်မ ဆက်ခံနိုင်တာပေါ့'

'မင်း မင်း'

ချူးစုစီးက ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်...

'ခြောက်လပြည့်မှ သက်တန်ခေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောတာပေါ့ရှင်'

ရွှောင်စန်းကျိတ် အကြိတ်လိုက်သည်။

'မင်းအပေလက်ထဲ သက်တန်ခေးထောက်နေတာငါးလကျော်ပြီ နောက်ထပ်ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ဆိုရင် ခြောက်လပြည့်ပြီမင်းအပေအလှည့်ပြီးရင် ကျုပ်အလှည့်ပဲ'

'ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင် ဒါပေမယ့် ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တောင်လိုသေးတယ်မဟုတ်လား ခြောက်လတင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့ထောက်ရင် သက်တန်ခေးကို လွှဲပြောင်းပေးပါမယ်ရှင်'

စကားပြောဆိုရင်း ရွှောင်စန်းကျိတ်မှာ သက်တန်ခေးကိုအဝမ်းမရလိုချင်မက်မောနေကြောင်း ချူးစုဝါး နားထည်သဘောပေါက်မိလေ၏။

ရွှင်စန်းကျိသလျှင် ကောင်းကင်နဂါးနှင့် ပတ်သက်ရာ
သုပြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်လာတော့၏။

ရွှင်စန်းကျိမှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြစ်
ပေါ် ခြေဆောင်လိုက်သည်။

'မင်းနဲ့ ထက်တန်ခေးဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဘာကြောင့် ယူထားမှာ
လဲမလိုချင်ဘူး ကျုပ်ကိုပေးပါ'

'မပေးနိုင်ပါဘူးရှင်'

'ဟင်'

ချူးစုဝါးက...

'ကျွန်မ ဖေဖေခွဲအလောင်း မြေမကျသေးဘူးဆိုတာ မပေး
ပါနဲ့ ဦးလေးရွှင် ခီလောက်လိုချင်မက်မောနေတာ အံ့ဩစရာ
တောင် ကောင်းပါတယ်၊ ဦးလေးရွှင်ဟာ ဖေဖေအတွက်
လုံးဝ ဝမ်းမနည်းဘူးထင်တယ်၊ ဖေဖေအသဘာဝတော့ သက်တန်
ခေးပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့ တစ်ယောက် လျှော့သွားမယ်ဆိုပြီး ဝမ်း
တောင်သာနေဦးမယ်ထင်တယ်'

ထိုစကားကြားလျှင် ရွှင်စန်းကျိ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆယ်ခဲတုန်
ခါသွားသည်။

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။

သူ့အမူအရာပျက်နေသည်မှာ လုံးဝ ပေါ်လွင်နေပေတော့
သည်။

ချူးစုဝါးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မစိတ်ကင် ဦးလေးရွှင်ဟာ ကောင်းကင် နဂါးနဲ့
တောင် ပတ်သက်စေတော်မူပတ်သက်နေလိမ့်မယ်'

'ဘာ'

ရွှင်စန်းကျိ၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ချူးစုဝါးအား စားမတတ်စိုက်ကြည့်ရင်း

'မင်း... မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မင်းအဖေတောင်
ကျုပ်ကို မစော်ကားဘူးဆိုတာမှတ်ထားပါ'

'ဖေဖေက မိတ်ဆွေအချင်းချင်းမို့ အားနာပြီးတာမှမပြော
တာပါရှင် ဒါပေမယ့် ဦးလေးရွှင်နဲ့ဦးလေးကျွမ်းကြားတို့ဟာ
ကောင်းကင်နဂါးနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုပြော
ခဲ့ပါကယ်'

'တောက်'

ရွှင်စန်းကျိ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက သူ့အား မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေ၏။

ရွှင်စန်းကျိ အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး

'မင်း ကျုပ်ကို စော်ကားမော်ကားပြောတာကို ကျုပ် ခွင့်
လွှတ်လိုက်မယ် မင်းအဖေခွဲမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး တာမှ
မလုပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
ကြာရင် ကျုပ်တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ် သက်တန်ခေးကိုပေးဖို့ပြင်
ထားပေတော့ ကျုပ်သွားမယ်'

ပြောပြီး ချောခနဲလှည့်ကာထွက်သွားလေသည်။

ချူးကျန်၏အလောင်းကိုပင် ၈၂၄၀ ပြုမသွားချေ။
ချူးစုဝါးဘာမှမပြောဘဲလက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။
ရှောင်စန်းကျိလည်း ခြေသံပြင်းပြင်း ဆောင့်နှင်းပြီး ထွက်
သွားရာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထောက်၍ ကွယ်ပျောက်သွားလေ
တော့သည်။

* * *

တေးသမားလူငယ်

တောင်တက်လမ်းမ
တောင်တက် လမ်းမှသည် ညနေဆည်းအာ နေရောင်ခြည်
အောက်တွင် ဝဂ်စင်းလျက်ရှိပေသည်။
လမ်းမှကျယ်အား ဖြောင့်တန်းနေသည်။
မြေလမ်းဖြစ်၍ ဆည်းအာတိမ်တောက်ချိန်၌ ပန်ရ လှပနေ
ပေတော့၏။
လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သစ်ပင် တောတန်းများပင်
ထောင်စုံပန်းများ ပွင့်ဖူးနေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင် နိုင်ပေသည်။
တောင်ဘက်လမ်းမတစ်နေရာ၌ လူသုံးယောက်ရပ်တန့်နေကြ
သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။
ထိုလူ သုံးယောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်
အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ကျောပေါ်၌ ခါးကိုယ်စီပါ
ထားကြသည်။
သူတို့သည် လမ်းပေါ်၌ရပ်လျက် အရှေ့ဘက် ဆီသို့ မျှော်
ကြည့်နေလေသည်။

လမ်းမအရှေ့ဘက်တစ်လျှောက် အဝေးရှိ တောင်ပြာတန်းကြီးသို့ဆိုင် တမျှော်ဘခေါ်ကြီးတွေမြင်နေရသေးသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူ သုံးယောက် အနက်အလယ်၌ရပ်နေသူက စကားစတင်လေသည်။

'ဘယ်လိုလဲ အခုအချိန်အထိ ပေါ်မလာသေးပါလား' သူ၏စကားသံထွက်ပေါ်လာလျှင် ကျန်လူနှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြစ်သွားကြလေသည်။

ဝဲဘက်၌ရပ်နေသူက

'ဟုတ်စာယ် အစ်ကိုကြီးလီ ကျုပ်တို့ကို အရက် သမားက နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာများလားမသိဘူး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ အစ်ကိုလီဆိုသော အလယ်၌ရပ်နေသူက

'အို အရက်သမားက ကျုပ်တို့ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ပေးပါလားကွာ ကျုပ်တို့ သုံးယောက် အကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိနေတာပဲမဟုတ်လားညီလေးယု စဉ်းစားကြည့်ပါဦး'

ဝဲဘက်၌ရပ်နေသည့် ညီလေးယုဆိုသူက

'အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ အရက်သမားက နောက်ပြောင်စံ့မှာမဟုတ်ဘူး'

'သူက နောက်ပြောင် ကျီစယ်တာ မဟုတ်ရင် ဘာကြောင့် လောဘေးတာလဲ'

ယာဘက်၌ရပ်နေသူက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီနှင့် ညီလေးယုတို့ သူ့အား ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုလူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'အရက်သမားက ကြားပွဲစားတစ်ယောက်ပဲ သူ့စကားကို ယုံလို့ မဖြစ်ဘူး သူက ဘခြားတစ်ယောက်ယောက်ဆီကို သွားချင် သွားဦးမှာ သူ့အတွက် အမြတ်များများကျန်မှ သူကလုပ်မှာဘဲ'

'ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အရက်သမားကိုကောင်းကောင် ကြီးဆုံးမရမှာဘဲ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဟာ အကြောင်းတွေများများ ယူဆယ် ဒါပေမယ့်အလုပ်ရှင်စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးကြတယ် ကျုပ်တို့မဆောင်မြင်တာ တစ်ခါမှရှိခဲ့ဖူးဘူးမဟုတ်လား' ယာဘက်၌ ရပ်နေသူက...

'မိုးချုပ်သွားလို့တောင် ထောင်မလာဘူးဆိုရင် အရက်သမားကို သွားရှာပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးရမှာဘဲ အလုပ်ကြီးအစ်ခုလက်လှမ်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး ကျုပ်တို့အတွက် မြို့မြို့ မြက်မြက် ကလေးရယ်မဟုတ်လား သူကဘခြားလူနဲ့ဆက်သွယ်ပေးလိုက်စာယ်ဆိုရင်တော့ မုတ်လောက် သားဆောက်အောင် ဆုံးမပေးလိုက်ရမှာဘဲ'

ဟု အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီနှင့် ညီလေးယုတို့မှာ သူ၏စိတ်နေသဘောထားကို ကောင်းစွာနားလည်သဘောမခိုက်တာကြောင့် ရှလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီထ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း
 'အရက်သမားက လူလည်ကျတယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ကို
 ညီလေးမလက်ထဲ အပ်လိုက်ပါမယ်ကွာ'
 သူတို့သုံးယောက်စကားပြောဆိုနေစဉ် အလမ်းစောင်းတဖြည်း
 ဖြည်း အားပျော့သွားပြီး အမှောင်ရိပ်များ ချင်းနင်းဝင်ရောက်
 လာပြီ ဖြစ်လေသည်။
 လူနေအိမ်ခြေနှင့် အလှမ်းဝေးကွာခြင်းကြောင့် အမှောင်ရိပ်
 များအား ကောင်းနေသည် ဆိုရပေလိမ့်မည်။
 နေဝင်ရီသရေအချိန် ရောက်လာပြီ ဖြစ်ရာ အစ်ကိုကြီးလီ
 စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့်
 'တောက် ဝီအချိန်အထိမလာသေးဘူးဆိုရင် ဘယ်သူမှသာ
 ကြတော့မယ် မထင်ဘူးထိုအရက်သမားကို သွားရွာကြာရအောင်'
 ဟု ပြောကာ လှက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။
 ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမု ဆိုသူတို့ကည်း
 'တောက် သိကြသေးတာပေါ့ကွာ'
 ကြိမ်းမောင်းရင်း ထွက်သွားကြရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်ကြ
 လေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်
 'ခွပ် ခွပ် ခွပ်'
 မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 'ဟော မြင်းခွာသံတွေပါလား'

အစ်ကိုကြီးလီ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
 ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့လည်း လမ်းအရွေ့ဘက် ဆီသို့
 လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
 ထိုအခါ လမ်းမအတိုင်း မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာ
 နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 သူတို့သုံးယောက် လှစ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။
 'အရက်သမားကို ကျုပ်တို့ အပြင်တင်စောသွားပြီ'
 'ဟုတ်တယ်'
 'အင်း စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့'
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း မြင်းလှည်းကိုမျက်တောင်
 မခတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။
 မြင်းလှည်းမှာ အချိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာပြီး သူတို့ သုံး
 ယောက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လျှင် အချိန်သတ် ရပ်တန့်
 သွားလေတော့သည်

* * *

နေဝန်းနီ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 နေရောင်ခြည်များကား ရှိနေဆဲ
 သို့သော်အမှောင်ထုအားကောင်းနေပြီဖြစ်ရာ အလင်းရောင်
 ကောင်းစွာ ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။
 လမ်းခေးမှ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ လမ်းပေါ်ထိုးကျလာ၏။
 လမ်းပေါ်၌ အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံနေပြီ ဖြစ်လေသည်။
 မြင်းလှည်းရပ်သွားသောအခါ မြင်းလှည်း အိမ်ခေး တစ်
 ဖက် တစ်ချက်၌ မီးအိမ်နီနပ်လုံး ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားသည်ကို
 တွေ့ရ၏။
 အလင်းရောင်ရှိနေစဉ်က မသိသာသော်လည်း အလင်းရောင်
 ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မီးအိမ်မှအလင်းရောင်မှာ မြင်း
 လှည်းအိမ် တစ်ဝိုက်ကို ထိန်ထိန်လင်းလင်းသွားစေတော့ လေသည်။
 မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် မြင်းလှည်းကို ကောင်းစွာ
 တွေ့မြင်ရလေသည်။
 မြင်းလှည်းကား အနက်ရောင်ဗီရိုလှည်းတစ်စီး ဖြစ်ပေသည်။
 မြည်းလှည်းဆွဲသော မြင်းနှစ်ကောင်မှာလည်း အနက်ရောင်
 ဖြစ်နေသည်။
 ထို့အပြင် မြင်းလှည်းမောင်းစာသူများလည်း တစ်ကိုယ်
 လုံးအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာပေါ်၌ မျက်နှာဖုံး
 ထားသည်။
 အစ်ကိုကြီးလီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

မြင်းလှည်းအနီးသို့ လျှောက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
 သောအခါ...
 'ရပ်လိုက်စမ်း'
 မြင်းလှည်းအိမ်အတွင်းမှ ခက်သန်သောစကားသံ ထွက်ပေါ်
 လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 အမှတ်တမဲ့မို့ အစ်ကိုကြီးလီလည်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်မိ၏။
 သို့သော် ချက်ချင်း မအကျေနပ်ဖြစ်သွားပြီ။
 'ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုတော့ချင်နေတာ မဟုတ်လားဗျား
 အရက်သမားက ဇာပျော့တယ် အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ဖို့ရှိတယ်
 ဝေ့ရမယ် တောင်ပိုင်းလမ်းပေါ်မှာ စောင့်နေမိတဲ့ ကျုပ်တို့
 တွေ့ရမယ့်လူတာ ခင်ဗျားပဲမဟုတ်သား'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ညီလေးယုံနှင့် ညီလေးမုတို့က အခြေအနေကို အကဲခတ်
 ကြည့်နေကြပါသည်။
 ထိုစဉ် မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်
 ကိုကြားလိုက်ရသည်။
 'ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ကားတစ်ယောက်ကို လူငှားပေးဖို့ခိုင်း
 လိုက်တာပဲ မင်းကဲ့မို့မှာစောင့်နေမယ်လို့ ပြောပြီးသွားပြီ'
 'ကောင်းပြီ ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ပြောပါတစ်
 ခုတော့ရှိပါတယ်နော် ကျုပ်တို့ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရပါစေ
 ခင်ဗျားစိတ်ကျေနပ်အောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ် ခါပေမယ့်ကျုပ်တို့

ယူတဲ့အကြောငွေကလဲများတယ်ဗျာ ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီး
ဆုံးပဲ

‘ဟာ...ဟာ...ဟာ’

မြင်းလည်းအိမ်အတွင်းမှ ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးလိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မြင်းလည်းအိမ်ဘက် မျက်နှာမူကာ...

ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲဗျာ

ဟဲ့ မေးလိုက်သည်။

မြင်းလည်းအိမ် အတွင်းမှ...

‘မင်းတို့အတွက် ကျုပ်က သုံးသိန်းပေးမယ်ဆိုရင်ကော’

‘ဗျာ’

မင်းတို့ကလည်း ခိုင်းတဲ့အခိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင်ဆောင်
ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဆုငွေ သုံးသိန်းချီးမြှင့်မယ်’

‘ခင် ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်’

‘ကျုပ်က ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှလဲ’

ညီဇေးယုနှင့် ညီဇေးမုတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
ကြသည်။

ညီဇေးယုက...

‘အစ်ကိုကြီး လက်ခံလိုက်ပါဗျာ’

စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘စိတ်ချ ကျုပ်လက်ခံမှာပါကွာ’

ပြောပြီး မြင်းလည်းအိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

‘ခင်ဗျားက ငွေသုံးသိန်းပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လို

ကိစ္စမျိုးမဆို ဖြစ်မြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ မင်းတို့သုံးယောက် အရညည်း ထိုက်ဝှေ့မြို့ထဲက

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းခွဲအိမ်ကို သွားရမယ် အိမ်သူအိမ်သားတစ်

ယောက်မကျန် သုတ်သင်ရွင်းလင်းပစ်ရမယ် ပြီးရင်စံအိမ်ကို မီး

ရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ပေးတော့’

ထိုစကားကြားလျှင် အစ်ကိုကြီးလိ မျက်နှာလှစ်ခနဲ ဖျက်

သွားလေသည်။

‘ဘာ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်းခွဲအိမ်ဂေဟာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး

ပစ်ရမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အင်း ဒီအလုပ်ဟာ ငွေသုံးသိန်းမက တန်မယ်ထင်တာပဲ’

‘ဘာလဲ မင်းတို့မလုပ်နိုင်ကြဘူးလား’

‘အို ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှလဲ’

‘ဒါဖြင့် ငွေသုံးသိန်းပဲရမယ် စိတ်ကဲတော့ပိုရမယ်လို့မမျှော်

ထင်နဲ့’

အစ်ကိုကြီးလိ လောဘတက်လာသည်။

မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှ လူသည်ငွေကြေးအလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်

ဝသူဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

'ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ ဆောင်ရွက်ပေးမယ် နည်းနည်းတော့ ပို့ပေးပါဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

'သိုင်းထုတကျူကျူနဲ့ ရှိနေထယ်ဆိုရင် မင်းတို့ပြောတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်ကပို့ပေးတာပေါ့၊ အခု ဈေးကျနဲ့ မရှိတော့ဘူးလေ ဒါကြောင့် လုံးဝတိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ကျေနပ်ရင်လုပ် မကျေနပ်ရင် မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့၊ ကျုပ်က တခြားလူကိုရွာပြီး ခိုခင်းရုံမဲ့ ငွေသုံးသိန်း လွယ်လွယ်ကူကူရမယ်ဆိုရင် လက်ခံမယ့်လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်'

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ မနေနိုင်ကြပါတော့ချေ။

'အစ်ကိုကြီးလိ လက်ခံလိုက်ပါဗျာ'

'ငွေသုံးသိန်းရရင် တော်ပါပြီ၊ တို့ဘဝကြောင့် မလုပ်နိုင်ရ မှာလဲဗျ'

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလိက...

'ကောင်းပြီလေ ကျုပ်တို့လက်ခံမယ် ကဲ ငွေပေးပါ'

ပြောရင်း လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မြင်းလည်းမောင်းသမား နေရာ၌ ထိုင်နေသည့်

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ လှုပ်လှုပ်ရွားရွား ဖြစ်လာသည်။

မြင်းလည်းခေါင်မိုးပေါ်၌ အဆင့်တင်ထားသော အိတ်

ကလေးတစ်အိတ်ကို အစ်ကိုကြီးလိရွှေသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

'ဖုတ်'

အစ်ကိုကြီးလိက ထိုလူကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ ဝှံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အိတ်ကလေးအတွင်း၌ အရောင်တဖိုဖိုဖိတ် လင်းလက် တောက်ပနေသော ရွှေတုံးကလေးများရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

'အစ်ကိုကြီးလိက ရွှေတုံးကလေးများအား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီ'

'ခင်ဗျားက ငွေသုံးသိန်းပေးမယ် မဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းလည်းအိမ်အတွင်းမှလူက

'ဟုတ်တယ်လေ'

'အခု ငွေသုံးသိန်း မပြည့်ဘူးထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ'

'စရန်တစ်စက်ပေးတာလော အလုပ်ပြုရင် ကျန်တဲ့တစ်စက် ရမယ် မင်းတို့ သဘောတူရင်ယူပါ'

အစ်ကိုကြီးလိ ဘာမှမပြောဘဲ ယူလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ ကျုပ်တို့လက်ခံတယ် အလုပ်ပြုရင် ကျန်တဲ့ငွေ တစ်စက် ဝယ်မှာလောယူရမလဲ ပြောပါ'

'မိနေရာကိုပဲ လာခဲ့ပေါ့'

'ကောင်းပြီ ခင်ဗျားစိတ်ချသာနေပေအော့ မနက်မိုးမထင်း

စေရဘူး အားလုံးပြီးပြတ်သွားလိမ့်မယ်'

ပြောပြီးလျှင် ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ဘက်လှည့်ကာ...

‘တို့သွားကြစို့’

သူတို့သုံးယောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားကြသည်။
သူတို့သည် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သွားမှ နောက်ဘက်
သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ မြင်းလှည်းမှာ နောက်ပြန်လှည့်ကာ လောကဏ်
အတိုင်း ပြန်လည်မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။ အစ်ကိုကြီးလိက....

‘ဧလူဟာ တော်တော်ချမ်းသာမယ့်ပုံရတယ်ကွ’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ညီလေးယု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် အပေးအကမ်းတော့ တော်တော်ရက်စရာဘာပဲ
သူကဘာကြောင့် သိုင်းရာဇာချူးကျန်ခဲ့ အိမ်ဂေဟာကို ဖျက်
ဆီးချင်ရတာလဲ’

‘ဟေ့ ဒါတွေ ကျုပ်တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး ကျုပ်တို့က သူ့ခိုင်းဆလို
လုပ်ဖို့ပဲရှိတယ် ကဲ အချိန်မရှိဘူး သွားကြစို့’

စကားဆုံးလျှင် အစ်ကိုကြီးလိ ချွေဆုံးမှ ပြေးထွက်သွား၏။
ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးလိနောက်သို့ ပြေး
လွှားလိုက်ပါသွားကြတော့သည်။

ညအမှောင်ထုသည် ထိုက်ဝူမြို့ကလေးတစ်မြို့လုံးအား လွှမ်းခြုံ
ကာ ဝါးမျိုထားသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်ရာ အိမ်တိုင်းလိုလို မီးမှိတ်ကာ အိပ်စက်
အနားယူနေကြပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏ အိမ်ဂေဟာ၌ကား မီးရောင်
များ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။ သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်၏ အသုဘမှာ
စည်ကားဆိုက်မြိုက်ခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေပေ
တော့သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏သမီး ချူးစုဝါးက ညှော်သည်များကို
လက်ခံခြင်းမပြုသည်က သိုက်မြိုက်စည်ကားမှုကို ဟန့်ထားထား
သည်နှင့် တူပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ချူးစုဝါးက မြို့ခံညှော်သည်များကို လက်ခံ
ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ ဤသည်မှာလည်းအကြောင်းရှိသည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျန်သေဆုံးသွားပြီးနောက် သက်တန်ခေး
ကို လိုချင်မက်မောသူက ကျိန်းသေ ကာရောက် ရွာကြံမည်ဟု
ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့်ပင်။

အကယ်၍ ရန်သူ့ရောက်လာပြီး တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားပါက
မဆီမဆိုင် မြို့သူမြို့သားများ ကြားမှဒုက္ခရောက်နိုင်သည်မဟုတ်
ပါလား။

ချူးစုဝါးသည် ညှော်သည်များကို လက်မခံသည့် အပြစ်
အိမ်မှ ပန်းဥယျာဉ် ထိန်းသိမ်းသူများ ထမင်းချက်သူများ ဆန့်
ရှင်းရေး ပြုလုပ်သူများ စသည့် အိမ်မှုကိစ္စ မာဟီရလုပ်သူများ

ကိုလည်း ထိုက်ဆင့်သလို ဆုချီးမြှင့်ကာ အိမ်မှ ထွက်သွားစေခဲ့
လေသည်။

ထိုအခါ ကြီးမားလှသော အိမ်ကြီးအတွင်း ချူးစုဝါနှင့်
ချူးကျန်၏ တပည့်ငါးယောက်သာကျန်ရစ်ခဲ့စေ တော့သည်။

သိုင်းရာဇာ ချူးကျန်၏ အခေါင်း အသင့် ပြင်ထားသော
ညွှန်ခန်း အတွင်း၌ မီးရောင် ထိန်းထိန်း ထင်းနေပါတော့၏။

အခေါင်းခေါင်းရင်းပိုင်း၌ ထောင်ထားသော သက်တန်း
ခားမှားလည်း မီးရောင်ကြောင့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လင်းလက်
တောက်ပြောင်နေသည်။

ချူးစုဝါ၏ အိပ်ပျော်နေသူအလား အခေါင်းတွင်း၌ရှိနေ
သည့် ချူးကျန်၏မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွဲကာ သက်
တန်းခားကို ကြည့်လိုက်သည်။

သက်တန်းခားမှာ သူမအား ဖိတ်ခေါ်သလိုရှိနေပါ၏။

ချူးစုဝါက ရွှေလှမ်းတိုးလိုက်ပြီး သက်တန်းခားကို ဆွဲယူ
လိုက်၏။

သက်တန်းခားကို ကိုင်ရသည်မှာ လက်ထဲစေးစေးပိုင်ပိုင်ရှိလှ
ပေအည်။

ခားကောင်းတစ်ဖက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုင်ကြည့်ရုံဖြင့်သိနိုင်
သည်ဟု ဆိုရမလောက်ပင်။

ချူးစုဝါက ခားကိုလှုပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ကာ ဝှေ့ယမ်း
လိုက်လေသည်။

ခားရောင်များ ဝင်းလက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခားဝှေ့ယမ်းပြီးသည်နှင့် ကောင်းကင်နဂါးဆိုသော ရန်သူ
ကို သတိရလာလေသည်။

ချူးစုဝါ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ
'ကောင်းကင်နဂါး ရှင့်ကို ကျွန်ုပ် သူတ်သင်ပစ်မယ်ဆိုတာ
မှတ်ထားပါ'

ဟု ကြုံးဝါးလိုက် လေသည်။

သူမ၏ စိတ်ထဲ၌ ခံပြင်း ခေါ်သထွက်လာသဖြင့် အားမှာန်
အပြည့်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာသိုင်းကွက်များ ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

သူမတစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း
ခားကွက်များမှာ မုန်တိုင်းထန်သည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးအသား
အရိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အတော်စာလေးကြာမှ ချူးစုဝါက ခားကွက်များကို ရုပ်
သိမ်းလိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ခားရောင်များကွယ်ပျောက်သွား
သည်။

ချူးစုဝါက သက်တန်းခားကို ခားအိမ်ထဲပြန်လည်ထိုးသွင်း
ထားလိုက်လေသည်။

သက်တန်းခားကို စားပွဲပေါ် ပြန်လည် တင်ထားလိုက်စဉ်
မှာပင်

'ရန်သူ'
စူးရှသောအော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ချူးစုဝါ ထိတ်လန့်သွား၏။

သက်တန်ခေးကိုပင်ယူရန် သတ်မေ့သွားပြီ၊ အပြင်အစ်ကို
ပြေးထွက်လိုက်လေ၏။

အိမ်အပြင်အစ်ကိုအဖေကလျှင် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထား
သော လူရွယ်လေးယောက်သည် ဟိုမှသည်မှပြေးထွက်လာကြ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူတို့ငါ့ယောက်ဆုံမိပြီ၊ အော်သံထွက်လာရာဆီသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြလျှင် အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသော လူရွယ်ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရန်သူ သုံးယောက်
တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

ချူးစုဝါးက အော်ငေါက်ရင်းလှစ်ခနဲ ပြေးဆင်းသွား၏။
အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် လေးယောက်လည်း
နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြလေတော့သည်။

* * *

အစ်ကိုကြီးလိတို့သုံးယောက်ကား ချူးကျွန်း၏ခြံဝင်းအတွင်း
သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်လေသည်။
သူတို့သည် ခြံဝင်းတံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လျှင် အုတ်
တံတိုင်းကို ခုန်ကျော်ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ငွေသုံးသိန်းခန့်မည်ဖြစ်ရာ မည်သို့သောအခက်အခဲအန္တရာယ်
တွေ့ရပါစေ နောက်မဆုတ်စေမိ၊ ရင်ဆိုင်မည်ဟု သုံးယောက်
ထား စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့်
‘ရပ်လိုက်’

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ အပြာရောင် ဝတ်ဆင် ထားသော
လူရွယ်ကလေး တစ်ယောက် ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းမှ ရန်ထွက်
လာကာ ဆီးကြွေတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလိတို့ ရင်ထိတ်သွားကြ၏။
မည်သို့ဆိုစေကာ မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ အစ်ကို
ကြီးလိက

‘ဟေ့ တိုက်ကြစမ်း’

ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှဝင်တိုက်၏။
ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့လည်း ခေးကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်မှာ သုံးယောက် အစ်
ယောက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလျှင် မဟန်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုတ် လိုက်ရ
လေသည်။

သို့တစ်ယောက်တည်း၊ ဟန်တာခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း တွက်
ဆမိလျှင်

‘ရန်သူ’

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူ၏အော်ဟစ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် လူရိပ်များ ပြေး
လွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာသူကား ချူးစုဝါးဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါး ရောက်လာလျှင် အစ်ကိုကြီးလီထို လူစုံ နောက်
ဆုတ်သွားကြလေတော့၏။

ချူးစုဝါး အံကြိတ်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးလီထိုလူစုကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး

‘ရှင်တို့ တော်တော် သတ္တိဇာတ်ပေါ်လား၊ သည်နေရာကို
ကျူးကျော်စော်ကားတာ သေချင်ကြပြီထင်တယ်’

ဟု အော်ငေါက်ထိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီထ

‘ဟား...ဟား...ဟား - ကျုပ်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှအရေး
စိုက်လှိဝင်လာကြတာပေါ့ဗျာ’

ပြောရင်း သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထွန်ရယ်သံများ ညဉ့်ယံတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထိုးဖောက်
ထွက်လာလေသည်။

ချူးစုဝါး မှူးမှူးလိုက်သည်။

‘အောင်ပြီ ရှင်တို့သေချင်ကြပြီဆိုတော့ ကျွန်မဆုံးမပေးရ
သေးတာပေါ့ရှင်’

စကားဆုံးလျှင် အစ်ကိုကြီးလီထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီထံ ချက်ချင်း ခားဝေယမ်းကော ပြန်သည်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလျှင် အပြာရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်လေးယောက်ကလည်း ညီလေးယုနှင့်
ညီလေးမုတို့ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ညီလေးမုနှင့်ညီလေးယုတို့ကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြလေတော့သည်။

ပန်းဥယျာဉ်ဘေး မြေကွက်လပ်တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ
အစ်ချစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ချူးစုဝါးက အစ်ကိုကြီးလီအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီမှာ ချူးစုဝါးအား အလွယ်တကူ အနိုင်ရမည်
ဟုယုံကြည်ထားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်လိုက်မိသောအခါ ချူးစုဝါး
၏တိုက်ကွက်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်
နေကြောင်း သတိပြုမိသွားလေတော့၏။

အစ်ကိုကြီးလီ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။

ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးသည် အလွတ်ပေးဘဲ...

'ရှင် ဘယ်ကို ပြေးမလို့လဲ'

အော်ငေါက်ရင်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။ သူမသည်ခါးပေါ်သာသဖြင့် ခါးမူ ခါးပတ်ကြီးပျော့ကို
ဖြုတ်ယူကာ ကျာပွတ်တစ်ချောင်းပမာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သူမဒုဝယ်၊ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်

'ဝိုး ဝိုး'

မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးက နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်သော်လည်း မလွတ်ဘဲ

'ရွမ်း'

'အား'

ခါးပတ်ကြီးပျော့မှာ သူ၏ပါးပြင်ကို ရှုပ်ထိသွားလေတော့
သည်။

အစ်ကိုကြီးလီ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

'တောက် မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကျုပ်ကိုတောင်ခတ်ရာ
ခုအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တာပဲ ဒါပေမယ့် မင်းအသာရမယ်မထင်
နဲ့ ကျုပ်က မင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်မယ်ကွ'

ပြောရင်း စားဝေ့ယမ်းကာ ထမုကြမ်းပြန်လည် တိုက်ခိုက်
လေသည်။ သူ၏ဝဲဘက်ပါးပြင်၌ အချို့ရာကြီးထင်နေပါသည်။

အစ်ကိုကြီးလီမှာ ခံပြင်းခြင်း ဒေါသထွက်ခြင်းအပြင် သူ့တို့
လက်ခံတာ၊ သောအလုပ် မအောင်မြင်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အင်အားတင်းကြိတ်ကာ ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်စွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပေတော့၏။

သူ၏တိုက်ပွဲများကား ပြင်းထန်လှသည်။

'တောက် ငံတောက် တောက်'

မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ချူးစုဝါး၏လက်ထဲမှ ခါး
ပတ်ပျော့မှာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားလေတော့သည်။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတိသွားသည်။

သူမ၏ သိုင်းပညာအဆင့်မှာ အစ်ကိုကြီးလီထက် သာလွန်
ကြောင်း နားလည်သတော့ပေါက်ထားပါ၏။

သို့သော် လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေရာ တစ်ပန်းရှူးနေသည်ဟု ဆိုရ
ပေမည်။

ခါးပတ်ပျော့ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ထောက်သွားလျှင် သက်တန်
ခါးကို သတိရလိုက်၏။

သက်တန်ခါးသာရှိနေလျှင် သိုင်းကွက် သုံးလေးကွက်တွင်
အစ်ကိုကြီးလီအား အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးလိ သဘောကျသွားသည်။

'ဟား ဟား ဟား မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ'

အော်ငေါက်ရင်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ချူးစုဝါးက နောက်သို့လျှင်မြန်စွာဆုတ်သွားပြီး ကျောက်
လှေကားထစ်များ အပေါ်သို့လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် ဝါး
ယောက်မှာ ညီလေးမုနှင့် ညီလေးယုတို့အား ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်
နေကြသည်။

ချူးစုဝါးသည် ကျောက်လှေကားထစ်များပေါ်သို့ရောက်
လျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ အတွင်းဘက်ပြေးဝင်သွားသည်။

'မပြေးနဲ့'

အစ်ကိုကြီးလိက အော်ငေါက်ဟန်ထားလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး ပြေးသွားတော့မည်ထင်မှတ်ကာ နောက်မှတရ
ကြမ်း မြှေးလိုက်သွား၏။

ချူးစုဝါး အိမ်ထဲဝင်ပြေးသွားသည်ကိုတွေ့သျှင်အပြာရောင်
လူရွယ် ဝါးယောက် မျက်နှာပျက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်မပါတော့ပါချေ။

တိုက်ခိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့မှာလည်း အားတက်သွားကြပြီ
လျှင်...

'မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ'

အော်ငေါက်ကာ တရကြမ်းပိဋ် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် ဝါးယောက်သည်
ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

ကျောက်လှေကားထစ်များအနီးသို့ရောက်လျှင် ချာခနဲလှည့်
ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြ၏။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား
ကြလေတော့သည်။

ချူစုဝါးက အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။
အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် ဖခင်၏ အခေါင်းအနီးသို့ပြေးလာ

၏။

အခေါင်း ခေါင်းရင်းဘက် စားပွဲပေါ်၌ သက်တန်းစား
တင်ထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

ချူစုဝါး ပြေးသွားလျှင် အစ်ကိုကြီးလီက
'မင်းပြေးလို့လွတ်မလား'

အော်ဝေါက်ရင်း နောက်မှပြေးလိုက်လာလေသည်။

သို့သော် ချူစုဝါးက အခေါင်းအနီးသို့ရောက်လျှင် သက်
တန်းစားကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

စားအိမ်မှစားဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် ဝင်းလက်ခသာ ဝေး
ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နောက်မှပြေးလိုက်လာသော အစ်ကိုကြီးလီမှ ဂျတ်တရက်မို့
မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်သွားပြီး မျက်လုံးကိုလက်ဖြင့် ကာထား
လိုက်ရသည်။

လောလောဆယ် ချူစုဝါးအားတိုက်ခိုက်ရန်လက်မအားထဲ
ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် အပြာရောင်တံဆိပ်ထားသော လူရွယ်လေးယောက်
မှာ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ချူစုဝါးထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်မှတ်ထားသော်
လည်း ချူစုဝါးက ဝေးတစ်လက်ကိုင်ကာ ရန်သူအားရင်ဆိုင်

နေသည်ကိုတွေ့လျှင် အားတက်သွားကြပြီး ညီလေးယုနှင့် ညီ
လေးမုတို့အား ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ချူစုဝါးက

'ကျွန်ခ ဘယ်တော့မှထွက်မပြေးဘူးဆိုတာမှတ်ထား ရှင့်ကို
ဆုံးမပြမယ်'

ပြောရင်း သက်တန်းစားပြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
စားဝေ ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ဝင်းလက်ခသာအသစ်
ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးလီက

'မင်းဘယ်လောက်များတတ်နိုင်မှမို့လဲ'
သူကလည်း စားဝေ ယမ်းအာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်

'ချမ်း'

အသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီ ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်သွား၏။
သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေသည်။

ချူစုဝါးအား ငေးကြည့်ရင်း

'မင်း...မင်း'

စကားမပြောနိုင်ဘဲ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတော့၏။
အကြောင်းအားသူ၏လက်ထဲ၌ ကိုင်ဆောင်ထားသော ဝေး
ဖာ လက်ပိုင်ကျိုးသွားပြီမဟုတ်ပါ။

ချူးစုံဝါ၊ က သက်တန်ခေးကို တင်းထင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း
'ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်အလှည့်ပဲ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုလီနောက်ဆုတ်သွားပြန်သည်။

ချူးစုံဝါ၊ က

'ကဲ သထိထားပေတော့'

စကားဆုံးလျှင် ဝေ့ယမ်းကတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီလည်း အခြေအနေမဟန်မှန်သိလျှင် လက်နှစ်
ဖက်ပေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါဝင်းထက်ထောက်ပသောအသင်း၊ ရှောင်စခန်းကလေး
များနှင့်အတူ လက်နက်ပုန်းကလေးများပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ချူးစုံဝါ၊ က လုံးဝနောက်မဆုတ်ဘဲ ခေးဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ
'စောက်...စောက်...စောက်'

လက်နက်ပုန်းများ မြေပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကျကျ
ခလင်၊

'ခုတ်'

'အား'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးလီမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက် ကျကျ
လေသည်။

ထူထဲ လဲကျမသွားအောင်ကျမ်းပြင်ပေါ်လှက်ထောက်ထား
လိုက်၏။

သို့သော် မဟန်နိုင်ဘဲ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး လဲကျသွားတော့၏။
အစ်ကိုကြီးလီလဲကျသွားသည်ကိုတွေ့လျှင် ညီလေးယုနှင့်ညီ
လေးမုတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်၊ ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေး
များအား ပြဦးပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားသလို လက်နက်ပုန်းများဖြင့်
ပစ်ပေါက်လိုက်ကြ ပေသည်။

ရှုတ်တရက် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် တစ်
တစ်ယောက်မှာ

'အား....'

လက်နက်ပုန်းထိမှန်ပြီး စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်ကာ ကြမ်းပြင်
ပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

ကျန်အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် ခေးယောက်
လည်း ရင်ထိတ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင် ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့အ နောက်ဆုတ်ကာ
ထွက်ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

'ထွက်ပြေးလို့ လွတ်မယ်ဆင်သလား'

အော်ငေါက်သံနှင့် အတူ လူရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ အနီးသို့
ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၂၀၀ ပါးကျော်ချ

ခေးရောင်များ၊ ဝမ်းခနဲလက်သွား၏။

‘အာ၊’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ၊ ဆက်တိုက် ထွက်လာလေသည်။

ညီလေးယုနှင့်ညီလေးမုတို့မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားပေတော့သည်။

ရောင်စုံခြယ်ခေး၊ ကောင်းကင်နဂါး [၀] ၂၀၉

အစ်ကိုကြီးလီ ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ လုံးလိမ့်ထလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး၊ ဒဏ်ရာပြင်းစွာရရှိထားကြပြီးဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အသက်သေဆုံးသွားကြခြင်း မရှိသေးချေ။

ချူးစုံဝါးက သက်တန်ခေးကိုခေးအိမ်ထဲ ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည့်အပြင်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေးအား ပေးမလိုက်လေသည်။

ထိုလူရွယ်ကလေး၏လည်မျို၌ လက်နက်ပုန်း ထိမှန်သွားရာ ချက်တောင်း ဝင်သွားခြင်းကြောင့် သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးစုံဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေး၏အလောင်းကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး အစ်ကိုကြီး လီတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီ ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့မှာ မျက်နှာပျက်နေကြလေ၏။

သူတို့သည် ဒဏ်ရာကိုယ်စီရထားကြပြီးဖြစ်ရာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြေနိုင်ကြပါချေ။

ချူးစုံဝါး ပြုသမျှ နှံ့ရမည်ဘဝ ထောက်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချူးစုဝါးက သူတို့ သုံးယောက်အား ၁၀၀၀ ကြည့်လိုက်
ပြီး-

ရှင်တို့ ဘာကြောင့် စီလိုလှာခဲ့တာလဲ ဘယ်သူကခိုင်းတာလဲ
ပြောစမ်း

ဟု မေးလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးလိ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ချူးစုဝါးအား ရှုံးနိမ့်သွားရ ခြင်းကြောင့် ခံပြင်းဒေါသ
ထွက်နေမိသည်။

ချူးစုဝါး လက်ထဲ၌ ထက်မြက်သော ဓားတစ်လှက်အား
ရှိမနေပါလျှင် သူ့သာ အနိုင်ရမည်ဟုယုံကြည်မိသည်။

ချူးစုဝါးက

‘ပြောလေ့ ကျွန်မမေးတာ မပြောရင် ရှင်တို့သုံးယောက်စလုံး
သေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား’

အစ်ကိုကြီးလိက ပါးစပ်ပိတ်ထားမြို့။

ထိုစဉ် ညီလေးယု၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

‘ကျုပ် ပြောပြမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို အဆက်
ချမ်းသာ ပေးမလားဗျ’

ချူးစုဝါး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချ ရှင်တို့ကိုမသတ်ဘဲ လွတ်ပေးလိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ
ကတိပြုတယ်’

‘တကယ်ပြောတာနော်’

‘တကယ်ပေါ့ရှင်’

‘စောင်းပြီ ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စမှ
မရှိဘူး သူများခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပဲ’

‘ဘယ်သူ ခိုင်းတာလဲ’

‘မီးအိမ်နီ မြင်းလည်းပိုင်ရှင်ပါ’

ချူးစုဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ညီလေးယုကို စိုက်ကြည့်ရင်း

‘မီးအိမ်နီ မြင်းလည်းပိုင်ရှင် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ တစ်ခါမှ
မကြားဖူးပါလား’

‘သူက မီးအိမ်နီနှစ်လုံး ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာချိတ်ထား
တဲ့ မြင်းလည်းနဲ့လာလို့ ကျုပ်က ပြောတာပါဗျာ’

‘သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူးဗျ’

‘ရှင် လိုမပြောတာလား’

‘ဟာဗျာ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ’

ညီလေးယုက အပြင်အဖျက်များကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြားလျှင် ချူးစုဝါး စိတ်ဝင်စားသွားသေတော့
သည်။ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ-

‘သူက ကျွန်မတို့အားလုံးကို သက်ပစ်ရမယ် စံအိမ်ကို မီးရှို့
ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်လို့ စေခိုင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

'ကောင်းပြီ ရှင်တို့အတွက် ခွဲဝေပေးဖို့ ကျွန်နေသေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့်ကျုပ်တို့က သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်တော့ ဝေခွဲရဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ စရန်ယူထားတဲ့ငွေထောင်ပြန်ပေးရမယ်ထင်တယ်'

ချူးစုဝါး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'မိအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ကျွန်မ ထာဝန်ယူပါ့မယ် ရှင်တို့ သွားတွေ့ပြီး ကျန်တဲ့ငွေကို လက်ခံယူလိုက်ပေါ့'

'အခု ဘယ်လိုဗျ'

ချူးစုဝါးက

'ရှင်တို့ အသက်မသေချင်ရင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ကြရလိမ့်မယ်'

'ကျုပ် ကျုပ်တို့'

'ကျွန်မပြောသလိုမလုပ်ရင် ရှင်တို့ကို မဏ္ဍာနိုင်ဘူး'

ညီဇေးယု ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါးက...

'ရှင်တို့ သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ မီးဆိပ်နီ မြင်းလှည်း ပိုင်ရှင်ကို သွားတွေ့ပြီး ကျွန်မတို့အားလုံး သေဆုံးကုန်ပြီ ဝံ့ဆိပ်လဲ မီးလောင်ပျက်စီးသွားပြီလို့ ပြောရမယ်'

'ဟာ မဖြစ်နိုင်တာပဲ'

'ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်တာလဲ'

'ကျုပ် ကျုပ်တို့က'

'စကားမှရှည်နဲ့ ကျွန်မပြောတာကိုနားထောင်ပါ၊ ရှင်တို့ဟာ'

ချူးစုဝါးက သူမ၏အကြံကို ပြောပြလိုက်သည်။

ညီဇေးယု ညီဇေးမုနှင့် အစ်ကိုကြီးလီတို့ ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်နေကြလေတော့သည်။

'ဟာ မီးလောင်နေပြီ'

'မီးဗျို မီးမီး'

ညဉ့်ယံတွင် ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြို့သူမြို့သားအားလုံး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာကြပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တစ်အိမ်တစ်ယောက် ထွက်လာကြရာ လမ်းများပေါ်တွင် လူအများ ပြည့်နှက်စည်ကားသွားလေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း၏စံအိမ်ကား မီးတဟုန်းဟုန်း စွဲဆောင်နေလေသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ မြို့သူမြို့သားများကား ရုတ်တရက် ရေခွက်များ ဆွဲကိုင်ကာ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး မီးမြှိမ်းသတ်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

စံအိမ်မှာ ခြံဝင်းအထယ်၌ ဆောက်လုပ်သားခြင်းကြောင့် မီးတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော်လည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ အခြားအိမ်များကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

မြို့သူမြို့သားများ ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်ကြပါသော်လည်း မီးအရှိန်ထောင်နေပြီဖြစ်ရာ မည်သို့မျှ ငြိမ်းသတ်၍ မရတော့ချေ။

နောက်ဆုံး လောင်စာကုန်သွားပြီး စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး မြေပေါ် ဘုံးဘုံးလဲကာ ပြာပုံဖြစ်သွားမှ မီးငြိမ်းသွားတော့သည်။

မီးငြိမ်းသွားလျှင် မြို့သူမြို့သားများက သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း၏စံအိမ်မှလူများကို လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

သို့သော် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ။

သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း၏စံအိမ်၊ ချူးစုဝါးမှာ မီးလောင်သေဆုံးသွားပြီဟု အားလုံးထင်ကြားပေးကြသည်။

အငယ်၍ စံအိမ်ကြီးကို မီးရှို့ပြီးမှ ထွက်သွားသူမှာ ချူးစုဝါးသာ ဖြစ်ကြောင်း သိကြပါလျှင်...

ချူးစုဝါးကိုယ်တိုင် စံအိမ်ကြီးကို မီးရှို့ ပျက်ဆီးပင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

လူအများက သူမအား လိုက်လံရှာဖွေနေချိန်၌ သူမသည် ထောင်ပိုင်းလမ်းမတစ်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူနှင့်အတူ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ် လေးယောက်နှင့် အစ်ကိုကြီးလီတို့သုံးယောက်ပဲ ရှိနေကြ လေတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးလီ ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့က လမ်းပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေကြလေသည်။

သူတို့အတော်ပင် အားတမ်းရပ်နေကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချူးစုဝါး၏ထက်ချက်ကြောင့် သူတို့ဒဏ်ရာပြင်းစွာရရှိခဲ့ကြ သည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သုံးယောက်သည် ချူးစုဝါးအား ကြောက်ရွံ့နေကြပြီ ဖြစ်ရာ သူမစေခိုင်းသည့်အတိုင်း တစ်အဝေမတိမ်းပြုလုပ်နေကြရ ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

နေစိန်နီများ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းထက်သာ ပြီးဖြစ်လေသည်။

မနေ့ညက သိုင်းရာဇာချူးကျန်၏အိမ်ဂေဟာကြီး မီးလောင် ပျက်စီးသွားသည့်အထက်မှာ ယခုအချိန်တွင်အနီးပတ်ဝန်းကျင် ဒေသများသို့တိုင် ပျံ့နှံ့သွားလောက်ပြီဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းပိုင်ရှင်မှာ အစ်ကိုကြီးလီ ကို အောင်မြင်စွာဆောင်ရွက်နိုင်ပြီ ယူဆသွားကြမည်သာဖြစ်ပေ သည်။

ချူးစုဝါးက မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ် ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ရပ်နေကြသည့် အစ်ကိုကြီးလီတို့သုံးယောက်မှာ နေပူခိုက်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစို့ရွဲနေကြသည်။

သူတို့၏ ဒဏ်ရာများကို ချူးစုဝါးက ဆေးထည့်ပေးခဲ့ခြင်း ကြောင့် ယခုတိုင် မတ်တတ်ရပ် နေနိုင်ကြသေးခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

သို့သော် အချိန် ကြာမြင့်လာသောအခါ သုံးယောက်စလုံး လွန်စွာ ပင်ပန်းလာပြီ။ အနားယူလိုစိတ်များ ပေါ်လာကြလေ သည်။

အစ်ကိုကြီးလီက မအောင်အည်းနိုင်တော့သော လှေသံဖြင့်

‘ကျုပ်တို့အနားယူပါရစေဗျာ...ကျုပ်တို့’

ဆူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းကား

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

အဝေးမှ ခုန်စိုင်း မောင်းနှင် ဇာသော မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

‘သူတို့...သူတို့သာကြပြီဗျ’

သူ၏စကားသံထွက်ပေါ်လာပြီး တုံ့ပြန်စကားသံ မကြားရ ချေ။

သို့သော် ချူးစုဝါးနှင့် အပြာစောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ ရွယ်လေးယောက်က လမ်းခဏား တောအုပ် ထစ်နေရာ၌ ပုန်း အောင်းနေကြကြောင်း သိရှိထားပေသည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ လေသည်။

‘သူတို့လာကြပြီ’
ဟု ထပ်မံ ရွေးရွတ်ဆိုက်၏။
ညီလေးယုနှင့်ညီလေးမုတို့က သာချမပြောဘဲ မြင်းလှည်းကို ဝေးကြည့်နေကြလေသည်။

မကြာပါချေ မီးအိမ်နှိနှစ်သုံး ဝဲယာ တစ်ဖက် တစ်ချက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အနက်ရောင်ပိရီမြင်းလှည်းမှာ သူတို့သုံးဦး အနီးသို့ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

မြင်းလှည်း မောင်းလာသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာပေါ်၌ မျက်နှာစုံစွပ် စွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားလေသည်။

မြင်းလှည်းရပ်သွားသည်နှင့်အစ်ကိုကြီးလိက ‘ခင်ဗျားတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့လုပ်ပြီပြီဗျ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူက တာမူမပြောဘဲ သူတို့အားစိုက်ကြည့် နေလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလိ ကြောင်အိမ်အိမ်ဖြစ်သွားသည်။
‘ကျုပ်ပြောတာ ကြားသလားဗျ’
ဟု ထပ်မေးလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်

‘ကြာပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းတို့ ဆော့စွက်လိုက်ကြတာပေါ့ဟုတ်လား’

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။ စကားသံမှာ ခပ်ဩဩ ပြစ်နေပြီး လည်ချောင်းသံရှုတ်ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

အသံကြားလျှင် အေးစိမ့်ပြီး မကောင်းသည့် အတိတ်နိမိတ်များပါရှိသည်ဟု အစ်ကိုကြီးလိမှာ မဆီမဆိုင် ခံစားနေရလေသည်။ သို့သော် အားတင်းပြုံးရင်း

‘ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ဆောင်ရွက်ပြီးပြီဗျ’
‘မင်းတို့ဟာ သိုင်းရာဇာချူးကျန့်ရှဲ့ စံအိမ်ကလူတွေ အားလုံးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’
‘သိုင်းရာဇာချူးကျန့်ရှဲ့ ဘမီးကော’
‘သူလဲ သေသွားပါပြီဗျာ’

‘ဒါဖြင့် စံအိမ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ’
အစ်ကိုကြီးလိ ရင်ထိတ်သွားသည်။
အမှန်စင်စစ် စံအိမ်ကြီးအား မီးရှို့ ဖျက်ဆီး လိုက်သူမှာ

ချူးစုဂါးကိုယ်တိုင်မဟုတ်ပါလား။
အစ်ကိုကြီးလိက အားတင်းရင်း
‘ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်တာဗျ’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သွမ်းစကားအဆုံးတွင် မြက်လည်းအိမ်အတွင်းမှ ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရယ်မောသံကြားရလျှင် အစ်ကိုကြီးလီမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲဗျ’

‘ရယ်စရာထောင်းနေလို့ပေါ့’

‘ဗျာ’

‘မင်းက အခုကျန်တဲ့ငွေလာယူတာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ ခင်ဗျားပဲအောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခင် ကျန်တဲ့ငွေပေးမယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်’

‘မိဖြင့် ပေးလေဗျာ’

‘နေဦး ကျုပ်က အောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်မှပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ အခု မင်းတို့ကို မပေးနိုင်ဘူး’

‘ဗျာ’

‘မင်းတို့က ကျုပ်ကို တစ်ပတ်ရှိက်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ မင်းတို့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်’

‘ခင်...ခင်ဗျား’

အစ်ကိုကြီးလီ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံးဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ခြေလက်များ ခဲ့ဆွဲထားသလို လေးလံနေပြီး လှုပ်ရှားမရပါချေ။

ညီလေးမုန့်နှင့်ညီလေးယုတို့လည်း အခြေအနေမဟန်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ် မြင်းလည်းအိမ်အတွင်းမှ စကားသံထက်မံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

‘မင်းတို့ရဲ့အခြေအနေကို ကျုပ်က စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ။ လူနဲ့ လူ့အလိုများ ထင်နေသလား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မလုပ်ချင်လို့ မင်းတို့ကိုလုပ်ခိုင်းတာ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကစောင့်ကြည့်နေခဲ့တော့ မင်းတို့သုံးယောက်ရူးသွားတာ ရယ် ချူးစုဝါးက ဝံအိမ်ကို မီးရှို့ ပျက်ဆီးလိုက်တာရယ်တွေ မြင်ခဲ့ရတာပေါ့ ကျုပ်က မင်းတို့ကို အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်လာမလို့ ဘဲ ဒါပေမယ့် မီးလောင်နေတော့ လူတွေ ထွက်လာကြတာမို့ အခြေအနေရှစ်ထွေးသွားပြီး မင်းတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတာ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို သည်နေရာမှာလာစောင့်နေမယ်ဆိုတာ တွေးမိပါတယ်ဗျာ။ အခုတော့ မင်းတို့ဘယ်ပြေးမလဲ မင်းတို့က ကျုပ်ကို ထောင်ချောက်ဆင်နိုင်ခဲ့တယ်ဘင်ရင် မှားသွားမယ် ကျုပ်ကသာ မင်းတို့အားလုံးကို လူသူကင်းဝေးတဲ့နေရာ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့နိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ ကဲ ချူးစုဝါးဘယ်မှာလဲ ခေါ်လိုက်စမ်း’

အစ်ကိုကြီးလီ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...

‘စိတ်ချ ကျွန်မကလဲ ရွင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာပဲ’

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
တစ်ဆက်တည်းမှပင် လမ်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် လှုပ်
ခနဲ ထောက်၍လာလေ၏။

ထိုလူမှာ ချူးစုဝါး ဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါးက မြင်းလှည်းဆီသို့ လှမ်းလာလေသည်။

မရွေးမနှောင်းမှပင် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်
လေးယောက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ချူးစုဝါးနောက်မှ လိုက်လာ
ကြ၏။

ထူထိုသည် ရှေ့သို့ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြပြီး မြင်းလှည်း
အားဝိုင်းရံထားလိုက်ကြတော့သည်။

* * *

ချူးစုဝါးနှင့် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်လေး
ယောက် တောအုပ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာကြပြီး ဖြစ်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်လေးယောက်က ဓား
ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ မြင်းလှည်းကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

အစ်ကိုကြီးလီ၏ နဖူးပေါ်၌ ချွေးများစို့နေသည်။
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မဖြစ်ဘူးသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်

မှုများ သူ၏ရင်ထဲဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။
ဤနေ့ထုမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးသွားလိုစိတ်များလည်း ဖြစ်
ပေါ်နေသည်။

သို့သော် ထွက်သွားဖို့လည်း ကြိုးစားမရခဲ့ချေ။
ချူးစုဝါးက အစ်ကိုလီအား ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မြင်းလှည်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်...
'ကျွန်မ ထောက်လာပြီလေ'

ဟု စိန်ခေါ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
သူမ၏စကားသံနှင့် မရွေးမနှောင်းမှပင်...

'မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ကျုပ်က လူတိပေး
ထားလို့အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ကျုပ်ကသာ

ထက်ပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းသေသွားတာကြာပြီ အခုလည်း
မင်းထွက်ပြေးလို့ မလွတ်တော့ပါဘူး'

မြင်းလှည်းအိမ်အတွင်းမှ ခက်ထန်မာကျောသော စကားသံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ချူးစုဝါး မဲပြုံးပြုံးထာ—

‘ရှင်သတ်နိုင်တယ်ဆို ရှင်ဘာကြောင့် လိပ်လိုခေါင်းဝှက်နေ
ရတာလဲ မြင်းလှည်းအိမ်ထဲက ထွက်လာပါသော့လား’

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့လောက်နဲ့ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင်ထွက်လာစရာမလိုပါဘူးကွာ ကဲ ချူကိုဆုံးမလိုက်စမ်း
ပါ’

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ စကားသံအဆုံးတွင် မြင်းလှည်းမောင်း
သူနေရာ၌ ထိုင်နေသည့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ချူးစုဝါး
ရွှေသို့ စေ့ခနဲထောက်ရိုလာသည်။

ချူးစုဝါးလည်း အမှတ်တမဲ့မို့ နေဝက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်
လိုက်မိသည်။

ထိုလူက လက်ဝါးဖြန့်ရင်း...

‘ခေးပေးစမ်း’

ဟု တောင်းလိုက်၏။

ချူးစုဝါး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

နောက်မှ သူမခါး၌ ချိတ်ထားသော သက်တန်းခါးအား
တောင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိသွားသည်။

ချူးစုဝါး ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘လက်စသတ်တော့ ရှင်တို့ဟာ သက်တန်းခါးကို လိုချင်နေ
ကြတာကို ခါဆို ပေးပေးပြောတာမှန်ပြီ၊ ကဲ ပြောစမ်းရှင်က မီး
အိမ်ကိုက်ချုပ် ရွှောင်စန်းကျီလား၊ ခါမှမဟုတ် ခေးသမား
ကမ်းကြုံရွာလား’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက အပြေပေးဘဲ...

‘စကားရှည်နဲ့ ခေးပေးဆိုပေးစမ်း’

ဟု ထပ်မံအော်ငေါက်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏စကားသံသည်လည်းကောင်း မြင်းလှည်းအတွင်းမှ
ထွက်ခေါ်လာသည့် စကားသံသည်လည်းကောင်း သူမနှင့်မရင်း
နှီးသောစကားသံများဖြစ်ကြ၏။

ချူးစုဝါးက...

‘ကျွန်မ မေးတာပြောဦးမှပေါ့ ရှင်တို့ကယ်သူတွေလဲ’

‘စကားရှည်တယ်’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ချူးစု
ဝါးထံမှ သက်တန်းခါးလုယူလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး လှစ်ခနဲရွှောင်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူ ဒေါပွသွားလေ၏။

‘ဪ မင်းက ရွှောင်လို့ လွယ်မယ်ထင်တယ်ပေါ့လေ
ကောင်၊ ပြီ ရွှောင်နိုင်ရင် ရွှောင်ပေးထော့’

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ စွန်ကုပ်လက်
သည်၊ ပုံဆဏ္ဍာန်ဖြင့် လိုက်လံကုပ်ဆွဲလုယူလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်မစဉ်းစားဘဲ နောက်သို့ လှုပ်
တစ်ပြက်ခုန်ရွှေ့လိုက်လေသည်။

‘မင်းဘယ်ပြေးမလဲ’

ထိုလူက အလွတ်မပေးဘဲ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လံတိုက်ခိုက်
လေသည်။

ရွှေငယ်တို့၏နေရုံဖြင့် မလွတ်နိုင်မှန်း သိလျှင် ချူးစုဝါး
လည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထား
သော လူရွယ်လေးယောက်က ငြာသံပေးကာ အနက်ရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသောသူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်များပြေးဝင် တိုက်
ခိုက် လာကြခြင်း ကြောင့်သာလျှင် ချူးစုဝါး အထက်ရှု
ချောင်သွားသည်ဟုဆိုနိုင်ပေသည်။

အနည်းငယ်အခွင့်အရေးရသည်နှင့်သူမလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေ
တော့ဘဲ သက်တန်းခါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ခါးရောင်များ ဝင်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်သိုက်
ပြေး...

‘သက်တန်းခါး’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါး သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီ။

ချူးစုဝါးက

‘ရှင်က ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ’
အော်ငေါက်ရမ်း လက်ဆန့်ထုတ်ကာပြန်လည်တိုက်လိုက်၏။
ထိုစဉ် မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

‘သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ’
ထိုစကားကိုကြားလျှင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ မှယ်
မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...စိတ်ချသာနေ ကျုပ်က သူတို့ အားလုံးကို
ရှင်းပစ်လိုက်မယ်ဗျ’

ပြောကာ ချူးစုဝါးအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

သူက ချူးစုဝါးထံမှ ခါးလှည့်ရန်ကြိုးစားနေရာမှ သိုင်း
လွက်ပြောင်းလဲကာ တိုက်ခိုက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ လက်စေ ယမ်းလိုက်သည်နှင့်လေတိုးသံများ တဟူဟူ
မြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချူးစုဝါး ရင်ထိတ်သွား၏။
ထိုလူ၏သိုင်းပညာမခေကြောင်း ချက်ချင်းနားလည်သဘော
ပေါက်သွားလေသည်။

အံ့တယ်၍ လူတို့အောင် မရွှေ့နိုင်လျှင် လက်ဝါးတစ်ချက်
ခိုခိုဖြင့် မြေပေါ်လဲကျသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်။

'ဟုတ်တယ် သက်တန်းခါးပဲ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိနေထယ်
ရှင်လှိုချင်ရင် သာယူပါ'

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ထောင်းပြီ မင်းသတိထားပေတော့'

ပြောရင်း ချူးစုဝါးထံ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေ
သည်။

ချူးစုဝါးက သက်တန်းခါးဖြင့် ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်များလည်း ငြာသံ
ပေးကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ငါးယောက် စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း အနက်
ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမမူချေ။

စွန်ကုပ်လက်သည်းသိုင်းကွက်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနှွဲကာပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လေသည်။

သူတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခုံကြသည်နှင့်

'ဝုန်း'

'အား'

'အမယ်ထေး'

ကျယ်ထောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေး သုံးယောက်
မှာ လူတခြား လက်နက်တခြား အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြ
လေတော့သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်
သည်။

ချူးစုဝါး မျက်နှာပျက်သွား၏။

သက်တန်းခါးကို ဝေ့ယမ်းရင်း

'ခါးကြည့်ထား'

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ချူးစုဝါးမှာ သိုင်းရာဇာချူးကျွန်း၏ သမီး ပီပီသိုင်းပညာ
ထက်မြက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

ခါးအလှမခံရလေအောင် ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနှွဲ ရှောင်တိမ်းပြီး
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အက်တန်းခါးသည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်ပမာ အနက်
ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံ တိုးဝင်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ချူးစုဝါးထက် သိုင်းပညာ
အဆင့်ပိုမြင့်သော်လည်း ထက်မြက်လှသော အက်တန်းခါးကြောင့်
ရွှေမတိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြွေပေါ်လဲကျသွားသည့် အပြာရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေးများမှာ လူးလိမ့်ကလာကြပြီးဖြစ်
သည်။

သူတို့သည် မြေပေါ်လွတ်ကျသွားသောစားများကောက်ယူ
ကာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
ပြန်လေ၏။

ချူးစိုဝါး၏ သက်တန်းစားကြောင့် ထင်တိုင်းမကျေမနပ်ဖြစ်
နေရစဉ် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်များက ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်လာကြပြန်လေရာ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ
ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘မင်းတို့ တော်တော်ရွပ်ပါလား၊ ကောင်းပြီလေ ဘယ်
လောက်ကြာကြာ ဝင်ရွပ်နိုင်မလဲကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ခါးခွဲချိတ်ထားသော ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

‘ခွမ်း’

ဓားအိမ်မှ ဓားထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အော်စိမ့်သောဓား၏
အငွေ့အသက်များ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားသည် ထင်
မှတ်ရပေတော့၏။

ချူးစိုဝါး ရင်ထိတ်သွားပြီး

‘သတိထား’

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏သတိပေးမှု နောက်ကျသွားချေပြီ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဓားဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်
သည်နှင့်...

‘ခွမ်း’

‘အား’

‘အမလေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ်ကလေး ၃ ယောက်
မှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ဓားချက်မိကာ မြေပေါ်လဲ
ကျသွားကြသည်။

သူတို့တိုင်ဆောင်သော ဓားများလည်း အဝေးသို့လွင့်စဉ်
သွား၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလူရွယ်လေး ၃ ယောက်အနက်
တစ်ယောက်မှာ ချက်ချင်းခုန်ထလာနိုင်သော်လည်း ကျန်တစ်
ယောက်မှာ တစ်ချိန်နှစ်ချိန် လူးလွန်းပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလက်ချက်ကြောင့် သူမ၏လူနှစ်
ယောက် သေဆုံးသွားသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ချူးစိုဝါးဒေါသ
ထွက်သွားလေ၏။

‘ရှင် တော်တော်ရက်စက်ပါလား’

အော်ငေါက်ရင်း လူကောဓားပါ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသူထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဓားဖြင့် ခုခံပေးလိုက်၏။

‘ခွမ်း’

ကျယ်မောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူ၏ခါးမှာ သက်တန်
ခါးနှင့်ထိစွေမိလျှင် ထက်ပိုင်းကျိုးပြတ်သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူ၏ခါး ကျိုးသွားခြင်းကြောင့် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာသည့်
သက်တန်ခါးကို ခုခံ၍မခုဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူဖြစ်ပေရာ ခါးလယ်
မှနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို အနောက်ဘက် လှန်ချကာ
ရောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

သို့တိုင် သက်တန်ခါးက သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ရှုပ်ခုတ်မိသွား
သည်။

‘အား’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ဦးခေါင်းကိုမြေကြီးနှင့်ထိလိုက်ခင် ခါးလှန်ချန်လိုက်ပြီး ခါး
ကျိုးကို လက်လွှတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လက်နှစ်ဖက်ပြောပေါ်ထောက်အာ ခြေ
ထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ချူးစုဝါးအား တန်ကျောက်သိုက်၏။

ချူးစုဝါးမှာ ထိုလူအားအနိုင်ရပြီ ထင်မှတ်ကာ ဝမ်းသာ
နေစဉ် ခြေထောက်ဖြင့် တန်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် မည်သို့ချောင်
တိမ်းရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

‘သခင်မလေး သတိထား’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေးတစ်ယောက်
ပြေးဝင်လာပြီး သူမအား တုန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ချူးစုဝါး ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင်ကာ တေးရောက်သွားသည်။
သူမလွတ်မြောက်သွားသော်လည်း အပြာရောင် ဝတ်ဆင်
ထားသော လူရွယ်ကလေးမှာမူ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏
ခြေထောက်ကန်ချက်ကို မရွှေ့နိုင်ဘဲ ခံလိုက်ရတော့သည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကလေးမှာမြေပေါ်မှ
ကိုင်မြှောက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အလား အပေါ်သို့ မြှောက်တက်
သွားပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ကျသွားတော့၏။

သူသာဝင်မဏယ်လျှင် ချူးစုဝါး မလွဲမဆွေ ဒုက္ခရောက်
သွားတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သူမအား ဝင်ကယ်လိုက်ခဏာ လူရွယ်ကလေးမှာ မြေပေါ်
လဲကျသွားပြီး ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အရိုးများကျိုးကြွေကာ သေဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့်သိသာနိုင်လေသည်။

ချူးစုဝါးမှာ အပြစ်အယှက်ကိုကြည့်ကာ မင်ဆက်မိနေလေ
သည်။ ထိုစဉ် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခုန်ထလာပြီး--

‘မင်း မဆိုးဘူး။ စိတစ်ခေါက်တော့ မင်းအလှည့်ပဲ’

ပြောရင်း ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချူးစုဝါးမှာ ဒေါသကြောင့် အသားများထဆတ်ဆတ် တုန်
ယင်နေလေ၏။ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

'စိတ်ချ ကျန်မရှင်ကို ကောင်းထောင်းကြီး ဆုံးမလိုက်မယ်'
ကြုံးဝါးကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ဝမ်းဗိုက်၌ ဓားဒဏ်ရာရှိထား
သော်လည်း ပြင်းထန်ပုံမရပါချေ။

အဆယ်၍ ထိုလူက ရှောင်တိမ်းခြင်း ပြန်လည်ခုခံခြင်းမပြုခဲ့
လျှင် ချူးစုဝါး၏ဓားချက်ကြောင့် အဆုံးသွားရမည်ဖြစ်သည်။

အခု သူတို့နှစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်
တွေ့ကြပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ဓားရှည်ကျိုးသွားပြီဖြစ်ရာ ဓား
မြှောင်ကလေးနှစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်၏။

ချူးစုဝါးကမူ သက်တန်ခွေးဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ တစ်ကြိမ်ခံယိုက်ရပြီဖြစ်ရာ

သက်တန်ခွေးနှင့် ထိတွေ့မိခြင်းမရှိအောင် အထူးသတိထားပြီး
တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ဓားမြှောင်နှစ်ထက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်သာမက
ဘဲ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုပါ အသုံးပြု ကန်ကျောက်လိုက်

သည်။
ချူးစုဝါးမှာ မခံချင်စိတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား မည်သို့မျှမလှန်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိ
သည်။ ထွက်ပြေးရလည်းအခက် ဆက်ပြီ၊ တိုက်ခိုက်ရလည်း အခက်

အကျပ်အတည်း ကြုံတွေ့နေရ၏။

တိုက်ခိုက်ရင်း သူမ၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ
ကျဆင်းလာ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လူချင်းပူဇော်စွာ တိုက်ခိုက်ရန်
ကြိုးစားသည်။

ချူးစုဝါးကလည်း လူချင်းမပူမိစေရန် ခပ်ခွာခွာ တိုက်ခိုက်
နေရ၏။

သို့သော် တစ်ချိန်တွင် မြေပေါ်လဲကျ သေဆုံးနေသော
အပြားဆိုင်လူရွယ်တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ဝင်တိုက်မိပြီး

ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားကာ...
'အမေ'

လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။
အခွင့်အရေးစောင့်မျှော်နေသည့်အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထား

သူက ချက်ချင်းပြေးဝင်ကာ ထရဝီ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ချူးစုဝါးက သက်တန်ခွေးကို ဝေ့ယမ်းရင်း ခုခံလိုက်ပါ

သော်လည်း ဝဲဘက်လက်မောင်းတွင် ဓားတစ်ချက်ထိသွားလေ
တော့သည်။

'ဆင့်'
သူမ၏လက်မောင်းမှ နီရဲသောသွေးများ ကျဆင်းလာသည်။

ချူးစုဝါးထိတ်လန့်ကာ မြေပေါ်ခြေဆောင်ခန့်လိုက်သည်။
သူမ နောက်ဆုတ်ရှောင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အနက်ရောင် ဝတ်

ထားသူ ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားပုံရ၏။
သူမခုန်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ထိုလူလည်း မြေပေါ် ခြေဆောင်

ခဲ့လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း၊ လေထဲ၌ ခြေထောက် မြောက်ကာ
ကျောက်လိုက်လေ၏။

ချူ၊ စုဝါ၊ မရွှေောင်နှိုင်တော့ပါချေ။
'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ခြေ
ပေါ်သို့ ခြေကားထူး၊ လက်ကားထူး ပြုတ်ကျ သွားလေတော့
သည်။

'သခင်မလေး'
နောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သော အပြာဆောင်လူရွယ် အထိတ်တ
လန့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ချက်ချင်း၊ ချူ၊ စုဝါ၊ ထံပြေ၊ သွား၏။
ချူ၊ စုဝါ၊ မြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ဘဲ လဲကျနေ၏။
'သခင်မလေး... သခင်မလေး'

အပြာဆောင်လူရွယ်က တတူဘဲတူထိ ခေါ်လိုက်သော်လည်း
ချူ၊ စုဝါ၊ မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘော့ချေ။
အပြာဆောင်လူရွယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
'သခင်မလေး'

သူက အသံကုန်ဘက်ခေါ်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်
'အင်း... အင်း'

ရှက်တရက်ညည်း၊ ညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ချူ၊ စုဝါ၊ မှာ နှုတ်ခမ်းမှညည်း၊ ညူရင်း ထပြည်းပြည်းလှုပ်
ရှားလာ၏။

သို့သော် မျက်လုံးမပွင့်ဘဲ ခြေထောက်မှလည်း မထနိုင်
ချေ။

'သခင်မလေး'
အပြာဆောင်လူရွယ် ဝမ်းသာသွားပြီး ချက်ချင်း ပေးမချန်
ဟန်ပြင်လေသည်။
'မင်းရဲ့သခင်မသေသွားပြီ မင်းလဲသေရမှာပဲ'

ရုတ်တရက် နောက်ကျောမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
အပြာရောင်လူရွယ်လှည့်ကြည့်သော အခါ အနက်ရောင်ဝတ်
ထားသူ လှမ်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုလူမှာ သူတို့ဒဏ်ရာ ပြင်းစွာ ရထားပြီး ထွက်မပြေးနိုင်
တော့ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားပုံရ၏။

သူတို့ထံ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာနေလေသည်။
ထိုလူအား မည်သို့မျှမယှဉ်နိုင်ကြောင်း အပြာရောင် လူရွယ်
သိထားပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆက်
တန်းခေါက်ဆွဲယူရင်း ချူးစုဝါးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် လမ်းဘေးတောအုပ်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး
လွှားသွားလေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းသတိဝင်လာပြီး
'မပြေးနဲ့'

အော်ခေါက်ကာ ထက်ဝေ ယမ်းလိုက်လေသည်။
သူ၏လက်ထဲကိုင်ဆောင်ထားသော ခါးမြှောင်လေး နှစ်

ချောင်းမှာ ဝှစ်ခန့်ဝှစ်ခန့်မြည်အောင် ပစ်လွှင့်သွား၏။
အပြာရောင်လူရွယ်ကလေးက ရပ်တန့်ခြင်းလည်းမပြု လှည့်

လည်းမကြည့်ဘဲ ရွှေသို့သာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

အားကုန်ပြေးသွားရာ တစ်ခဏ အတွင်း တောအုပ်အနီးသို့
ရောက်သွား၏။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ ပစ်လိုက်သောခါးမြှောင် နှစ်လက်
မှာ သူ၏နောက်ကျောသို့ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ထိုးဝင် ရောက်
တော့သည်။

အနောက်ဘက်မှ လေတိုးသံကြောင့် အပြာရောင် လူရွယ်
ရင်ထိတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် တုန်လိန်ပြီး ရှေ့သို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်
သည်။

သို့သော် ခါးမြှောင်တစ်ချောင်းကိုသာ လွတ်အောင်ရှောင်
နိုင်ခဲ့ပေ၏။

ကျန်ခါးတစ်ချောင်းကား သူ၏ နောက်ကျောတွင် တည့်
မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

'အွန်း...'
လူရွယ်ကလေး၏နှုတ်ဖျားမှ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသွား၏။
သူက ကြိုးစား အားထင်းကာ လဲကျမသွားအောင် ထိန်း

ထားလိုက်သည်။
သူ၏ပခုံးပေါ်၌ ချူးစုဝါးကို တမ်းပိုးထားသည် မဟုတ်

ပါလား။
ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိထားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အားမလျော့

ဘဲ တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ရင်ထိတ်သွား၏။

'မပြေးနဲ့'

အော်ငေါက်ရင်း နောက်မှပြေးလိုက်သွားလေ၏။
သို့သော် တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်...

'ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်'

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြား
လိုက်ရသည်။

အဝေးတစ်နေရာမှ မြင်းတစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းစပြုသွားသည်
ကိုလည်းတွေ့လိုက်ရသည်။

'တောက်'

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မကျေမချမ်းပြင့်တက်ခေါက်
လိုက်သည်။

ချူးစုဝါကား လွတ်မြောက်သွားချေပြီ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့တဲ့
လမ်းမပေါ် ပြန်ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

လမ်းမပေါ်၌ အနက်ရောင်မြင်းလှည်းတစ်စီး ရပ်ထား၏။
မြင်းလှည်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သော လူရွယ် ၃ ယောက်လဲကျသေဆုံးနေကြသည်။

သူတို့အနီး၌မူ လူ ၃ ယောက်မှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်
များပမာ ရပ်နေကြသည်။

ထိုလူ ၃ ယောက်အား အစ်ကိုကြီးလီ ညီလေးယု ညီလေး
မုတို့ဖြစ်ကြသည်။

တိုက်ပွဲအား ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ချူးစုဝါတို့ မရွံ့မလှ ရှုံးသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသော်လည်း အစ်ကိုကြီးလီတို့ ထွက်
မပြေးဝံ့ကြတဲ့ ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မြင်းလှည်းအနီးသို့ ရောက်လာ
လျှင် မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြား
လိုက်ရသည်။

'ဘယ်လိုလဲ သူထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီမဟုတ်လား'
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။

'ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် သူ့ဆရာသွားမှာပါ'

'သူ့ဆရာ မသေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ သက်ဆန်ခား
သူ့နောက်ပါသွားတာက ဆိုးတယ်ဗျ'

'ကိစ္စမရှိဘူး ကျုပ်မရရအောင် ယူခင်းမယ်ဗျာ'

'အင်း ကျုပ်တို့လည်း ကြီးစားလေလေ ပန်းထိုင်နဲ့ဝေးလေ
လေ ဖြစ်နေပြီဗျ'

ဒါတော့ ဘယ်ဘယ်နိုင်မလဲဗျ ဒါထက်ဟို ၃ ယောက်ကို
 ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ
 'လွယ်ပါတယ်လေ'
 သူတို့နှစ်ယောက်အချီအချ ပြောနေကြသော စကားများ
 ကြားလျှင်အစ်ကိုကြီးလီ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။
 ချက်ချင်း မြေပေါ်ဒူးထောက်ချလိုက်ကြပြီး -
 'ကျုပ် ကျုပ်တို့ အသက်ကိုချမ်းသာပေးဖို့ တောင်ပန်ပါ
 တယ်ဗျာ'
 ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ကလည်း ဦးညွှတ်တောင်ပန်ကြ
 လေသည်။
 သူတို့ကိုကြည့်ရင်း အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ အကြံတစ်ခုခု
 လာဟန်ဖြင့် -
 'သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ထိုအခါ မြင်းလည်းအိမ်အတွင်းမှ အသံရှင်က
 'သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ကျုပ်တို့ကို အသုံးချစရာ လိုလို့ပေါ့ဗျာ'
 'ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားသဘောပဲ'
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အစ်ကိုကြီးလီတို့ အနီးသို့
 လျှောက်သွားလေသည်။
 အစ်ကိုကြီးလီတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည်။
 အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
 သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့အနီးသို့ ရောက်လျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြေ
 လှမ်းရပ်လိုက်သည်။
 သူတို့ ၃ ယောက်အား ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -
 'မင်းတို့ ၃ ယောက်က ကျုပ်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခံကြတယ်
 မဟုတ်လား'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 'ကျုပ် ကျုပ်တို့'
 'တိတ်စမ်း၊ မင်းတို့အခုချိန်ထိ အသက်ချမ်းသာရာ ရနေတာ
 ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။ ကံ မင်းတို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု
 ပေးလိုက်မယ်။ မင်းတို့ ၃ ယောက် ချူးစုဝါးနောက်ကိုလိုက်
 သွားကြသူ ကိုမိအောင်ဖမ်းရမယ် သူ့ကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်ရင်
 သေဖို့သာပြင်ထားကြ'
 'ချူးစုဝါးကိုခြေရာခံမိတာနဲ့ မြင်သာတဲ့နေရာမှာ ဝေး
 တစ်လက်ပုံရေးဆွဲထားရမယ် မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား'
 အစ်ကိုကြီးလီ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။
 'မှတ် မှတ်မိပါတယ်ဗျာ'
 'ကောင်းပြီ ကျုပ်တို့ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တစ်ပတ်ရိုက်
 ဖို့တော့ မကြိုးစားကြလေနဲ့ ကဲ သွားကြတော့'
 အစ်ကိုကြီးလီက အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား မယုံ
 ကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။
 'ကျုပ် ကျုပ်တို့ကို အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်ပြီဆိုတာ
 တကယ်နော်'
 'ဟုတ်ထယ် ချူးစုဝါးနောက် မြန်မြန်လိုက်ကြစမ်း'

အစ်ကိုကြီးလိ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ဒူးထောက်နေရာမှထကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

ညီသေးယုနှင့် ညီလေးမတို့သည် ပြေးလိုက်သွားကြ၏။ သူတို့ထွက်သွားပြီးလျှင် မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်အေသည်။

‘ခင်ဗျားထောင် လိုက်သွားလို့မမိဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိအောင်လိုက်နိုင်ကြမှာလဲ’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာပြုံးရင်း

‘သူတို့လိုက်လို့ မမိနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ထိုက်ရွာနေရမယ့်အစား သူတို့ပါကုရွာထာ ပိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ရဲကြတော့ပါဘူးဗျာ’

မြင်းလည်းအိမ်အတွင်းမှ အသံရှင်က...

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ သုံးယောက်ကို အသုံးပြုခွင့်မရှိတာကို နောင်တရနေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ဘာသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့မယ် ဆိုရင် အခုလောက်ဆို သက်တန်ခွေးဟာ ကျုပ်တို့ထက်ထဲ ထောက်နေထောက်ပြီ’

‘မိလို့ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့မှ မတွက်ဆခဲ့ကြတာကိုး’

‘ချူးကျန်က သူ့သမီးကို သက်တန်ခွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြလိမ့်မယ်လို့မှ မထင်ခဲ့ကြတာ အခုတော့ ချူးစုံဝါးက ကျုပ်တို့ထစ်တာထက် ပိုပြီးပါးနပ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ ကျုပ်တို့ ဒီက ထွက်သွားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် တော်ကြာ ဒီအမ်းကို ဖြတ်သွားမယ့် လူတွေ ရောက်လာရင် ခြေရှင်းနေရဦးမယ်’

‘ထောင်၊ ပြီလေ သွားကြတာပေါ့’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက မြင်းလည်းပေါ် ခုန်ထက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြိုးတင်းထင်းဆွဲကာ မောင်းနှင်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင် မြင်းနှစ်ကောင်သည် မြေပေါ်ခွာရှုပ်ကာ မြင်းလည်းကို ဆွဲပြီးပြေးသွားကြ၏။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးအိမ်နှစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားအော မြင်းလည်းမှာ လမ်းမပေါ်၌ ခုန်စိုင်းမောင်းနှင်သွား၏။

မြင်းလည်းကြောင့် ဖုန်လုံးကြီးများ ပြစ်ပေါ်လာသည်။

ဖုန်လုံးကြီးများအောက်တွင် မြင်းလည်းလည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

လေယူရာလွင့် မေတ္တာပွင့်

လေပြည်ဇေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

လေပြည်တွင် မွှေးကြိုင်သင်းယျံ့သော တောပန်းရနံ့များ
ဆင်းယျံ့ကြိုင်လွင်နေလေသည်။

စန်းကျင်၌ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောတန်းများ ပုံလွမ်း
နေလေသည်။

တောနက်အတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်စိမ်း တောပန်းပင်
များ ချုပ်ပတ်များ ရှိနေ၏။

ရောင်စုံတောပန်းကလေးများ ပွင့်ဖူးနေကြပြီး ပျားပိုတုန်း
လိပ်ပြာများသည် ပန်းဝတ်ရည်သောက်သုံးရန် ပျံနေကြသည်။

ငှက်ကလေး တစ်ကောင်မှာ အရွက်ဖားဖား ကျနေသော
သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းထက်ဝယ် နားခိုရင်း ထေးသံသာ
သီဆိုကြွေးနေကြ၏။

‘ခုပ် ခုပ် ခုပ် ခုပ်’

ရုတ်တရက် အတွင်းဝယ် မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားရမည် ဖြစ်သည်။

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အေးဆိုနေသော
ငှက်ကလေးမှာ ထပြန်သွားလေတော့သည်။

မြင်းတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်များကြား ကွေ့ပတ်ရင်း
ဒုန်းစိုင်းပြေးလာနေသည်။

မြင်းပေါ်ဝယ် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်
အလေးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာ၏။

လူရွယ်ကလေးအပြင် မောက်လျက်ပါလာသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။

လူရွယ်ကလေး၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူချော် ဖြစ်နေ၏။
မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးလာသော်လည်း ရွှေသို့ ခါးကိုင်ကျနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ကျော၌ ခားမြှောင်တစ်ထက် စိုက်ဝင်နေ
သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေတော့သည်။

ထိုလူရွယ်ကလေးသည် ချူးစုံဝါးအား ကယ်တင်ခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။

ချူးစုံဝါးမှာ သတိလစ်မေ့ မြောလျက် မြင်းကျောပေါ်ဝယ်
မောက်လျက်ပါလာ၏။

လူရွယ်ကလေးသည် ချူးစုံဝါးအား ပခုံးပေါ် ထပ်ကာ
စောနက်ထဲသို့ အသက်လှုံ့ပြေးဝင်ရင်း သူတို့ဝှက်ခဲ့သော မြင်း
တစ်ကောင်ဆွဲယူကာ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းရရှိသွားသဖြင့် ကံကောင်းပြီး အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် လူရွယ်စာလေး ရရှိသော ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်လှ သည်။

ဇောနှင့်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ရန်သူများကို မမိနိုင်တော့ကြောင်း တွက်ဆကြည့်မိလျှင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာစိစီးနှိပ်စက်ခြင်း ခံနေရတော့၏။

မြင်းစီးလာရင်း ထစ်ချက်တစ်ချက် သတိလစ်သွား၏။

မြင်းပေါ်မှပြုတ်မကျအောင် အတင်းဖက်တွက်ထားရသည်။

'သခင်မလေးကို ရှုအောင်ကယ်မယ်...ငါကယ်တင်မယ်'

ဟုလည်း စိတ်ထဲ အဆက်မပြတ်နှလုံးသွင်းနေမိသည်။

ထို့ကြောင့်သာ ယခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်သန်နေခြင်း ဖြစ် လေတော့သည်။

တောအုပ်အတွင်းဘက်သို့ရောက်လေလေ သစ်ပင် ချုံနွယ် များ၍ ထူထပ်လေလေပင်။

လူရွယ်စာသေး၏မျက်လုံးများမှာ ခိုဝေနေချေပြီ။

မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ ရောက်မှန်းမသိတော့ချေ။

တောနက်ထဲသို့ ဝင်လာမိသည့် တိုင်အောင် မြင်းဒုန်းစိုင်း နှင်နေဆဲ။

သစ်ပင်ချုံနွယ် ထူထပ်လှသော တောအုပ်ထဲ၌ မြင်းဒုန်း စိုင်းနှင့်သည်မှာ အန္တရာယ်များလှသည်မဟုတ်ပါ။

မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင့်ရင်း ဝပ်နိမ့်နိမ့်ကျိုးကျနေသော သစ်ကိုင်း၊ ထစ်ကိုင်းနှင့် မြင်းစီးလူရွယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တိုက်မိလေတော့ သည်။

'ဗျောင်း'

'အား...'

အချိန်ဖြင့်ဝင်တိုက်မိရာ သစ်ကိုင်းဗျောင်းခနဲကျိုးသွားသလို လူရွယ်လည်း မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

မြင်းကြီးကား ရွှေ့သို့ ခရီးဆက်ပြီးဒုန်းစိုင်းပြေးသွားသည်။

မြင်းကျောပေါ်မှ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားပြီး သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်ထွက်သွား၏။

နောက်ကျောမှ ဖြန်းဖြန်းကဲ့ကျင်သောဝေဒနာကိုအမှုမထား နိုင်ဘဲ မြောပေါ်မှလူးလိမ့်ထရင်း။

'သခင်မလေး...သခင်မလေး'

ဟု တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ချိုးစုဝါးမှာ သတိမေ့မြော နေလေရာ သူ၏ ခေါ်သံကို ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။

မြင်းဒုန်းစိုင်းသွားရာ နောက်သို့ ပါသွားပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားလေတော့သည်။

လူရွယ်ကလေး ထိတ်လန့်ကာ ကြိုးစားအားတင်းပြီး ပြေး လိုက်သွား၏။

သို့သော် လေးငါးလှမ်းမျှလှမ်းလိုက်ပြီးလျှင် မဟန်နိုင်တော့ ဆဲ မြေပေါ်သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

မြေပေါ်၌ လူးလွန်ရင်း
'အခင်မလေး...ကျုပ်...ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ'
လူငယ်စကားသံ တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်သွား၏။
နွားကိုယ်လူးလွန်လှုပ်ရှားသည်မှလည်း ငြိမ်ကျသွား၏။
ချူးစဝါး၏ လူလေးယောက်အနက် နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့
သော လူရွယ်ကလေးမှာလည်း သေဆုံး သွားရှာပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။
မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။
'အား...ကျွတ်...ကျွတ်'
ညည်းညူရင်း ချူးစဝါးမျက်လုံးပွင့်လာ၏။
သူ့မသတိရသည်နှင့် အပေါ်တည့်တည့်၌ အုတ်ကြွပ်များ မိုး
ထားသော အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
အေးတစ်သို့ကြည့်လျှင် ခေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လူသုံး
ဆောင်များရှိနေသည်။
တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးတွင်းသို့ ထောက်ရိုနေကြောင်းထိတိပြု
မိလိုက်လေသည်။
'ဟင်...ငါ့ဘယ်ထောက်ခနပလိမ့်'
ချူးစဝါး လူးလိုမ့်ထရန်တန်ပြင်လိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်
'အို...မလှုပ်နဲ့လေ... ငြိမ်ငြိမ်နေမှပေါ့... တူမ ကြီးဟာ နေ
ကောင်းသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ'
ကောင်းသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။
စကားသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် သူ့မ အနီး
သို့ ထောက်ရိုလာ၏။
ထိုအမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲ၌အငွေ့ တထောင်းထောင်း ယနေ
သော ကြွေပန်းကန်တစ်လုံးကိုဆောင်လာသည်။

အမျိုးသမီးကြီး ကြွေပန်းကန်ကလေးကို ခုံပေါ်ချပြီးချူးစု
ဝါးအားဝေးမလိုက်သည်။

လူးလွန်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသဖြင့်
ချူးစုဝါးလည်း အိပ်ရာပေါ်ပြန်သည် လဲလျောင်းနေလိုက်ရ
သည်။

သို့သော် အိပ်ရာပေါ် အနားယူဖို့ စိတ်မကူးတော့ချေ။

အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ကာ

‘ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်’

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ငါ့တူမကြီးဟာ နဂါးတောင်ကြားကို ရောက်နေတာပေါ့
ကွယ် တူမကြီးသိပ်ကံကောင်းတယ် ဆုံးလွှဲခုံး နဲ့သားမတွေ့ရင်
အသက်ရှင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးကွယ်’

‘ရှင် ဆုံးလွှဲခုံး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူ သူ့ကဘယ်သူလဲ ကျွန်မကို ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ’

‘ဪ တူမကြီးဟာ သတိလစ်မေ့ မျောနေတော့ ဘယ်သိ
ပါ့မလဲကွယ် နဂါးတောင်ကြားက တောထဲမှာ တူမကြီးလဲကျ
နေတာကို ငှက်သွားထောင်တဲ့ ဆုံးလွှဲခုံးက တွေ့ခဲ့တယ်လေ
သူပဲ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့’

ချူးစုဝါးမှာ ရန်သူ့ လက်မှ အသက်လုကာ ပြေးလာခဲ့ရပုံကို
ပြန်လည်အမှတ်ရ သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လက်ချက်ကြောင့်ဒဏ်ရာပြင်း
ထန်စွာရရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ရန်သူ့လက်မှလွတ်မြောက်ကာယခုထိ အသက်ရှင်သန်နေသည်
မှာ အလွန်ကံကောင်းလှသည်ဟု တွေးမိသည်။

ထိုသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားထံ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေ၏။

‘တူမကြီးဟာ နှင်းတောထဲမှာ လဲကျနေတာကွယ် ဒဏ်ရာ
ကြောင့် မဟုတ်ရင်တောင် အဲဒါဒဏ်ကြောင့် သွေးခဲပြီး သေ
သွားနိုင်တယ်ကွယ် ဆုံးလွှဲခုံးနဲ့ တွေ့လိုပေါ့ တောထဲမှာကျက်
စားတဲ့ ဇက်ဝံတွေ ကျားတွေနဲ့ တွေ့ရင်မလွယ်ဘူး’

ချူးစုဝါး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမအား ကယ်တင်ခဲ့သော ဆုံးလွှဲခုံးဆိုသူကိုလည်း တွေ့လို
စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဝါးအိမ်ကလေး၏ နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်များ ချိတ်
ဆွဲထားသလို ကဗျာ လင်္ကာများ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်
ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပန်းချီကားချပ်များမှာ ကျန်းနန်းနယ်ရှိ စိဝူရေထန်မှ ဆံတာ
အလှအပများကို ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရေးဆွဲသူ၏ လက်ရာပြောင်မြောက်လှပြီး ဆကယ်ရှုမျှော်ခင်း
အလှား ထင်မှတ်ရပေတော့သည်။

ကဗျာ လက်များမှာလည်း ရွေးခေတ်စာဆိုတော်များ၏ အတုယူမှတ်သားဖွယ်ရာ နိတိ ကဗျာများ ဖြစ်ကြပေ၏။

အမှန်တော့ သဘာဝရှုခင်းနှင့် ကဗျာလက်များ ရေးသား ထားခြင်းမှာ ထူးခြားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

ထို့သော် သိုင်းလောကသားများ ကျင်လည်ကျက်စားရာ ဘုံဗုံမွှာန်ဖြစ်သော ကျန်းနန်းနယ်မှ ရှုမျှော်ခင်းများ ဖြစ်အည့် အပြင် ကဗျာလက်များမှာလည်း သိုင်းလောကသားများ အသုံးပြုလေ့ ပြုထရှိသော နိတိဆောင်ပုဒ်များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ချူစုဝါးက တူးဆန်းသည်ထင်မိခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကိုကြည့်ကာ...

'ဒေါ်ဒေါ် ဗိနဂါးဘောင်ကြားဟာ ထိုက်ဝူးမြို့နဲ့ အတော် ဝေးသလားဟင်'

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီး အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်--

ထိုက်ဝူးမြို့ ဟုတ်လား...

'ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်'

'ဒေါ်ဒေါ် မကြားဖူးပါဘူးကွယ်'

'ရှင်'

ယခုတစ်ကြိမ် အံ့ဩသွားရသူမှာ ချူစုဝါးဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း--

'ထိုက်ဝူးမြို့ဆိုတဲ့ အမည်ကို ဒေါ်ဒေါ် မကြားဖူးဘူးဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်ကဲ'

အမျိုးသမီးကြီး မကြားဖူးခြင်းမှာ ဤနေရာသည် ထိုက်ဝူးမြို့နှင့် အလွန်ဝေးကြွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆခံလေသည်။

ထိုသို့တွေးမိလျှင် ချူစုဝါး လွန်စွာ စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

'ဒေါ်ဒေါ်ကို တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းလို့ ဒေါ်ကြဲတယ်၊ ငါ့တူမကြီးနားမည်ကော ဘယ်လိုခေါ်အလဲဟင်'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူစုဝါး သက်ပြင်းချရင်း...

'ချူစုဝါးလို့ ခေါ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်'

သူမ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။

သူမ၏အသက်ကို ကယ်တင်ထားခြင်းကြောင့် ဒုက္ခပေးမည့်သူများ မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ကာ

'ငါ့တူမက ရုပ်ချောသလို နာမည်ကလေးလဲ တယ်အောင်းတာပဲ၊ ဒါထက် ဘယ်လိုအခက်အခဲ ဒုက္ခတွေ့များ ကြုံတွေ့လာရတာလဲကွယ် ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် တူမကြီးကို ထရုကာသက်မိပါရဲ့'

ချူးစုဝါးက သူမကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အပြစ်အပျက်များကို
အမှန်အတိုင်းပြောပြရန် ဝန်လေးနေမိ၏။

တွေးတောရင်း ရုတ်ခြည်း သက်တန်းစားကို သတိရလာတော့
သည်။

ချက်ချင်း လူးလိမ်ထထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဒေါ်ဒေါ် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'ဟင်္ဂါဝမ်း တူမကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မထနဲ့လေ'

'ကျွန်မ ကျွန်မရဲ့ခါး'

'ဪ ခါးလား မပူနဲ့ ရှိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ယူပေးမယ် ဟုတ်
ပြီလား'

ထိုစကားကြားမှ ချူးစုဝါး စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားလေ
သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းထ ထိုင်ရာမှထကာ ခုတင်အောက်၌ ထိုးထား
သော ခါးကိုဆွဲထုတ်ပေးလိုက်၏။

'ဪ တူမကြီး သူတိရတာနဲ့ ဝါးကို ချက်ချင်း ထုတ်ပေးဖို့
ဆုံးလွှဲခုံးအမှားသွားတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်မေ့နေတာ စိတ်မဆိုးနဲ့
နော်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်'

ချူးစုဝါးက သက်တန်းစားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်၏။

သက်တန်းစား လက်ထဲထောက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အား
များ ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ခံစားရ၏။

ဆုံးလွှဲခုံးသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းသည်လည်း
ကောင်း၊ သက်တန်းစားကို မက်မောသူများမဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်မိ
သည်။

သူတို့ သက်တန်းစားအကြောင်း မသိသဖြင့် စိတ်အေးရာသည်
ဟု တွေးမိ၏။

ချူးစုဝါးက သက်တန်းစားအား အလွန်မြတ်နိုး တွယ်တာပုံ
ရကြောင်း တွေ့ရလျှင်...

'အံ့ရာ ဝါးတူမကြီးဟာ မိန်းကလေးဖြစ်လျက်နဲ့ ခါးကိုမြတ်
နိုးတယ် ဆုံးလွှဲခုံးကတော့ ခါးဆိုရင် မုန်းလိုက်တာ မပြောပါ
နဲ့တော့ သူကလူတစ်မျိုးကွယ် ဘယ်သူနဲ့မှမဆရာဘူး မပတ်သက်
ဘူး။ သူ့ဘာသာ အေးအေးနေချင်သို့ ရွာအပြင်ဘက် ဒီတောင်
ခြေမှာ လာနေတာပဲကြည့်တော့ ဟဲ့ ရွှေမှာ ရန်ဖြစ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့
ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်ရှင်တောင် ကြားကပ်ပြီး ဖျန်ပြေချင်တဲ့
လူစားမျိုးပဲ သည်းခံစိတ်လဲရှိတယ် သဘောလဲကောင်းပါတယ်
သူများဒုက္ခရောက်တာတွေရင်လဲ လုံးဝလက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ
ကူညီတယ် သူ့ကို တင်ရွာလုံးက ချစ်ကြပါတယ် သူတစ်ယောက်
တည်း သီးသန့်အနေများ လာနေတာရယ် အကြောင်းထွေထွေ
ထူးထူးမရှိရင် ဘယ်သူနဲ့မှ အဆရာမဝင်တာ မပတ်သက်တာရယ်ပဲ
ပြတ်လို့ပြောရမယ့် ဖြစ်နေပြီ'

သူမအား ကယ်တင်ခဲ့သော ဆိုးလွေခုံး ဆိုသူ၏အကြောင်း
တစ်စေ့တစောင်းသိရသဖြင့် ချူစုဝါး ဆေးသေချာချာ မှတ်
ထား၍ထားလိုက်၏။ ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက

‘ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ထောက်ပြီထင်တယ် ဆေးမှတိုက်ရသေး
လို့ ကျုပ်ကိုအပြစ်တင်နေပါဦးမယ် ကဲ ကဲ ဆေးသောက်လိုက်ရ
အောင်’

ခုထင်တေးချတေးသော ပန်းကန်ကိုယူရင်း လှမ်းပေးလိုက်
သည်။

ပန်းကန်ထဲ၌ အစိမ်းရောင်အရည်များရှိနေ၏။
အနံ့အသက်မှာလည်း စူးရှဆိုးရွားလှသည်။
‘သောက်ပါကွယ် ဆေးသောက်လိုက်မှ တူမကြီးရဲ့ ဝေဒနာ
မြန်မြန်ပျောက်ကင်းသွားမယ် မဟုတ်လား’

ထိုစကားကြားလျှင် ချူစုဝါး မနေနိုင်တော့ပါချေ။
ဆေးပန်းကန်ကိုယူကာ ကုန်စင်အောင် မော့သောက်လိုက်
သည်။

ဆေးမှာ အနံ့ဆိုးဝါးသလို ခါးသက်သက်နိုင်လှသည်။
သူမဆေးသောက်နေစဉ် အိမ်ကလေးပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်
တက်လာသောခြေသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ချူစုဝါးမှာ ဆေးကုန်အောင် ကပ္ပာကယာ သောက်ချ
လိုက်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင် လူရွယ် တစ်ယောက်
လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုလူရွယ်မှာ ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင် ထားပြီး
ယောက်ျားပီသသောရုပ်ရည်ရှိသူဖြစ်ပေသည်။

လှမ်းလာရင်းက
‘ဒေါ်လေးဝမ်း...ဆေးတိုက်ဖို့ မေ့နေတယ်ထင်ပါရဲ့’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်
‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ကျုပ်က စကားကောင်းနေလို့ ခုမှပဲ
ဆေးတိုက်ဖြစ်တော့တယ် ဒီတစ်ခါ မင်းရွာထဲသွားတာ မြန်သူ
ချည်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ထွေထွေထူးထူး ဘာမှလုပ်စရာမရှိလို့...စောစော
မြန်လာခဲ့တာ...လူမမာသက်သာတယ်မဟုတ်လား’

‘သက်သာပါရဲ့ကွယ်...နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ဆို သူ
ကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားတော့မှာပါ’

ချူစုဝါးမှာ သူမအား လူမမာဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့်
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော်ဘာမှမပြောဘဲ လူငယ်
ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

လူရွယ်၏အကြည့် သူမထံရောက်ရှိလာသည်။

သူ၏အကြည့်မှာ သူမအပေါ် ကရုဏာ သက်နေကြောင်း
ချူစုဝါးရိပ်မိလိုက်သည်။

လူရွယ်မှာ သူမ၏အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်ပါ။
ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွတ်ရင်း

‘ကျွန်မကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သတိရကာထက် ယခုအချိန် ပိုပြီး လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ပြင်နေ၏။

လူရွယ်ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်ကာ

ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ... ကျေးဇူးတင် မယ်ဆိုရင် ဒေဒေဝမ်းကိုတင်ပါ... သူက ကိုယ်ဖိုမုန်ဖိ ပြုစု စောင့်ရှောက်ရတာဗျ'

နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်'

လူရွယ် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဒေဒေဝမ်းက

ဆုံးလွှဲခုံး... မင်းပြန်ရောက်လာပြီပဲ... ကျုပ်သွားတော့မယ် အိမ်မှာ သည်တိုင်၊ ပစ်ထားခဲ့ရတာ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်လာခဲ့ မယ်'

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှတလေသည်။

လူရွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပါပြီ... ဒေဒေဝမ်း'

ဒေဒေဝမ်းက ချူးစုဝါးကိုလည်း နှုတ်ဆက် လိုက် သည်။

'ဒေဒေဝ် အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်... မိုးမချုပ်ခင်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား'

'ကောင်းပါပြီရှင်'

ဒေဒေဝမ်းက ဆေးပန်းဆန်လေး ယူကာ ခပ်သွက်သွက် လှေးထွက်သွားလေသည်။

ဒေဒေဝ်ဝမ်းထွက်သွားလျှင် ဝါးအိမ်ကလေး အတွင်း၌ ချူးစုဝါးနှင့်လူရွယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ် ခဲ့လေ တော့၏။

ချူးစုဝါးက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးဆိုသော လူရွယ်သည် သူမအား ကျောခိုင်းကာ အိမ်ထောင့်တစ်နေရာသွားပြီး ထိုင်ချလိုက်ပေတော့သည်။

ဂါးဆိပ်ကလေးအတွင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သက်ရှိလူသားနှစ်ယောက် ရှိနေကြသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံး ထောင့်မပြောဘဲ ထိုင်နေခြင်းကြောင့် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ အတော်ကလေးကြာမှ ချူးစုဝါးက

‘ရှင်နာမည် ဆုံးလွှဲခုံးဟုတ်ပါတယ်နော်’
ဟု စမေးလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ခေါင်းညှိလှည့်လာပြီ။

‘ဟုတ်ပါတယ်...ဒေါ်ဒေါ်ခမ်းက ကျုပ်နာမည် ပြောပြခဲ့တယ်ဟုတ်လား’

‘သူက ရှင်သဘောကောင်းတဲ့အကြောင်း...သူတစ်ပါးခုကဲ့ရောက်နေရင် ခက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ ကူညီတတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြပါသေးတယ်ရှင်’

ထိုစကားကြားလျှင် ဆုံးလွှဲခုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။
‘ဒေါ်ဒေါ်က လုပ်ရော့မယ်’

‘ဒါထက် ဒီနေရာမှာ နဂါးတောင်ကြားလို့ ဒေါ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားရှင်’

‘မှန်ပါတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ကျွန်မ မကြားဖူးလို့ပါ’

‘ဪ... ဒီနေရာမှာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးတဲ့ နေရာတစ်ခုပဲပါ ဒီနေရာက လူတွေဟာလည်း အခြားမြို့ရွာတွေကို ကူးလူးဆက်ဆံတာ လိပ်ကို နည်းပါးတယ်လေ’

ဒါကြောင့်သီးခြားနယ်ကလေးတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေတာပေါ့နဂါးတောင်ကြားက လူတွေဟာ ရိုးသားပြီး စိတ်သဘောထား ပြုစင်ကြပါတယ် အချင်းချင်းခိုင်းပင်းကူညီပြီး အေးအတူပူအမျှ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြတဲ့ လူတွေပါပဲ’
ချူးစုဝါး ခေါင်းညှိတိတ်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုနေရာမျိုးကို ကျွန်မရောက်ရတာ အင်မတန် ကံကောင်းတယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်ရှင် ဒါထက်ကျွန်မကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား’

‘ရပါတယ် ခင်ဗျားကို တောင်ကြားအပြင်ဘက် တောအုပ်ထဲမှာ လဲနေတော့တွေ့လို့ ကျုပ်ခေါ်လာတာပါ’

‘ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းလားဟင်’
‘ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျားမှာ အဖော်ပါလာသေးလို့လား’

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကုပ်စာ မေးသည်။
ချူးစုဝါး ခေါင်းညှိတိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပါလာသေးတယ်ရှင် သူ့ကိုရော မတွေ့ဘူးလား’

‘မတွေ့ပါဘူးဗျာ’
ချူးစုဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမအား တယ်တင်ခဲ့သည့် အပြာရောင်လှရွယ်နှင့် တစ်နေရာရာ၌ လူချင်းကွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေးမိလိုက်သည်။

သူမတို့တောနေစဉ် ဆုံးလွှဲခုံး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဆုံးလွှဲခုံးက သူမအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

‘ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လိုအခက်အခဲဒုက္ခမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင် ကျုပ်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ် ကျုပ်ကူညီပါရစေသား’

ချူးစုဝါး တွေးဝေသွား၏။

ဆုံးလွှဲခုံးကိုပြောပြရန် သင့်မှသင့်တွေးတော စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူမကြုံတွေ့ရသော အန္တရာယ်များကြီးလှသည်။

သူမ၏ရန်သူများမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူများဖြစ်ကြသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ကူညီမည်ဆိုလျှင် သူမနှင့်အတူတူ ဒုက္ခရောက်ဖွယ်ရာရှိပေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးအား ဒုက္ခမဖြစ်စေလိုခြင်းကြောင့်...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မဒုက္ခနဲ့ ကျွန်မရှိပါစေတော့?’

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ ခင်ဗျားကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲအန္တရာယ်ဟာ အတော်ခလားကြီးမားနေမယ်လို့ ကျုပ် ခိုပိမိပါတယ် ကျုပ် ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီပါရစေဗျာ’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင် ကျွန်မအတွက် မလိုအပ်သို့ပါ ရှင်ရဲ့မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထားကို ချီးကျူးပါတယ်ရှင်’

သူမ ခါးခါးဆီးဆီး ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဆုံးလွှဲခုံး စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

‘ကေတပ်ပြီလေ ကျုပ်ကူညီခွင့်မရဘူးဆိုရင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ တကယ်လို့များ နောက်နောင် အခက်အခဲ ကြုံတွေ့တဲ့အခါ အကူအညီလိုရင်ကျုပ်ကို အချိန်မရွေး လာပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ’

‘စိတ်ချပါရှင် တကယ်တမ်း အကူအညီလိုအပ်တဲ့အခါကျွန်မ ပြောပါမယ် ကျွန်မကိုကယ်ထင်ပြီး အခုလိုစောင့်ရှောက် ထာတာကိုပဲ ကျေးဇူးထင်လှပါပြီရှင် တစ်ရက်နှစ်ရက်နေလို့ ကျွန်မ ရဲ့ဝေဒနာထက်သာသွားရင် ဒီကထွက်သွားပါရစေ’

‘ဗျာ’

ဆုံးလွှဲခုံး လှုပ်လှုပ်ရွှားရွှား ဖြစ်သွားသည်။

ချူးစုဝါးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ဒီက ထွက်သွားမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ဆုံးလွှဲခုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အင်း ခင်ဗျားထွက်သွားချင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီမှာနေရင် ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်

စင်ရှင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်ဗျာ’

‘ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သွားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်’

ဆုံးလွှဲခုံး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

ပြုံးလျှင်

‘ခင်ဗျားသွားမယ့်နေ့ ပြောပေါ့... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တောင်ကြားဟိုဘက်ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ဟုတ်လား’

‘ကျေးဇူးပါပဲရှင်’

‘အင်း... ခင်ဗျား ကျေးဇူးတင်စကားပြောတာ သိပ်ကိုများနေပြီ... ကျုပ်ဟာ သူများကျေးဇူးတင်တာကို မကြိုက်တဲ့လူစားမျိုးဆိုတာကိုကော ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက ပြောမပြဘူးလားဗျ’

‘ရှင်’

ဆုံးလွှဲခုံးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

‘ကျေးဇူးသိတတ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် မွန်မြတ်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတင်လွန်းရင်လဲ ဒုက္ခဖြစ်သွားပြန်ရော၊ ဒါတွေကျုပ်ပြောပြနေလို့ ခင်ဗျားနားလည်ချင်မှနားလည်လိမ့်မယ်... ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နေ့ကိုသာပြောပါ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်... အခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူလိုက်ပါဦးဗျာ’

စကားဆုံးလျှင် ဝါအိမ်ကလေး အတွင်းမှ ထွက်သွားလာတော့သည်။

ချူးစုဝါး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ဆုံးလွှဲခုံး၏စိတ်နေသဘောထား ထူးခြားသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထူးဆန်းဒုက္ခပေးမည့်သူမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေရာ သူမထည်း ရွှေစက်မတုံးတော့ချေ။

ခုဘင်ပေါ်မှ လွှဲချပြီး စောင်ခြုံထားလိုက်သည်။

ဆေးသောက်ထားခြင်းကြောင့် ထပြည်းပြည်း မျက်ခွံများ ထေးလံ့လာ၏။

ချူးစုဝါးက သက်တန် ဓားနှင့် ရန်သူများ အကြောင်း တွေးတောစဉ်းစားရင်းမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်စက်နေမိမှန်းမသိ သူမ လန့်နိုးလာသောအခါ နေရောင်ခြည်များ ကွယ်ပျောက်ပြီး ဣစ္ဆာချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင် လိုက်ရလေတော့သည်။

နေထိုင်ခြင်းများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီးဖြစ်လေသည်။

နေထိုင်ခြင်းကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်လူအစား ထိုးဝင်ဆောက်လုပ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လှဝန်းနှင့်ကြယ်ကလေးများရှိနေသည်။

ချူးစုဝါးသည် ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်း၏ အကူအညီဖြင့် ခုထင်ပေါ်မှ ဆင်းနိုင်ပြီး ဝါးတံကလေး ပြတင်းပေါက်ဘေး၌ထိုင်ကာ အပြင်ဘက် ရှူးမျှင်ခင်းများကို ငေးမော ကြည့်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးကို မတွေ့ရချေ။

အဝေးမှ ဗျပ်စောင်းသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားရ၏။

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက

‘အဲ့ဒါ ဆုံးလွှဲခုံးရဲ့လက်ရာပေါ့’

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ချူးစုဝါး သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်မိလေသည်။

အဆိုပါတီးခတ်နေသောစောင်းသံမှာ ချိုလွှင် သာယာပြီး အလွမ်းအဆွေး သီချင်းတစ်ပုဒ်အလိုက်စားသွား ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ချူးစုဝါးက

‘သူဟာ အတော် ပညာစုံအောင် တတ်ထားတယ်နော်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ကာ

‘ဟုတ်တယ်ကဲ့ သူ့မတတ်တဲ့ပညာ မရှိသလောက်တဲ့’

‘ဒါဖြင့် သိုင်းပညာကော ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဟာ...တတ်တာပေါ့...ထူးထူးချွန်ချွန်ကို တတ်မြောက်တာပဲ သည်နဂါးတောင်ကြားမှာ သူ့ကို တယ်သူမှမေ့ဘူး’

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်း လေသံကို နှိမ့်ကာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါးစိတ်ဝင်စားသွား၏။

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက

‘သူ သိုင်းပညာတတ်တဲ့အကြောင်း ဒေါ်လေး ပြောတယ်ဆိုတာကို သူမသိစေခဲ့နော် သူသိရင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်...ဒေါ်ဒေါ် ပြောတယ်မဟုတ်လား သူက ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားရတာကို အမုန်းဆုံး ပဲလို့ သိုင်းပညာဟာ တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက်မွေးဖွားလာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူထင်နေတယ်လေ’

အို...သိုင်းလောကမှာ ကိုယ်တတ် ထားတဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေသူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်ရှင်’

‘အင်း...သူ့အလှူတင်မျိုးကဲ့...သိုင်းပညာ တတ်တယ်လို့လဲ မပြောဘူး တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာကိုလည်းမဖော်ထုတ်ဘူး သူ့စိတ်နာရင်လဲနာမှာပေါ့လေ သူက ငါ့တူမကြီးလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရသူတစ်ယောက်ပဲကဲ့’

‘ရှင်’

တကယ်ပြောတာ သူ့အဖြစ်က လူတိုင်းက တရုဏာသက်
ကြတယ် ဒါကြောင့် ဒီတောင်ကြားမှာ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ်ဘယ်
သူ့မှသူ့ကို ပြန်မပြောကြတာပေါ့

သူက ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာလဲ ဒေါ်ဒေါ်
ချူးစုဝါးက စိတ်ဝင်စားလာပြီး မေးလိုက်သည်။
ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ သူ့ရဲ့ မိသားစု
ဟာ မြင်းလှည်းတင်စီးနဲ့အပျော်ခရီးရှည်ထွက်ခဲ့ကြတယ် ငမ်း
ခရီးမှာ လူဆိုးခါးပြတော့နဲ့တွေ့ပြီး သူ့ရဲ့မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ညီမလေး
ကိုလုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်

သူက ဘယ်ထောက်နေသလဲ
အဲဒီခရီးမှာ သူမပါဘူးလေ သူဟာ မြို့ပေါ်မှာ သိုင်း
သမားတဝန် ကျင်သည်ကျက်စားခဲ့တာပဲ

ထြော်
သူ့ရဲ့ မိသားစုဟာ ကြမ္မာဝင်တာ သိတော့ ချက်ချင်းရန်
သူ့ကိုလိုက်ရှာခဲ့တယ် အဲဒီမှာ တစ်ခါထပ်မှားပြန်စေ

ရှင်
သူ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေကို သုတ်ဆင်မိ
တယ်လေ သူ့ကြောင့်သူများတွေ ဒုက္ခထောက်ရပြန်တယ်ဆိုတာ
ပေါ့

ချူးစုဝါးမှာ စိတ်ပျက်သွားသည်။
ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်း ပြောပြသည်မှာ ရှင်းပြသည်နှင့် မတူ
ပဟေဠိဝှက်နေသလိုရှိနေ၏။

ရှင်းပြလေလေ ရှုပ်ထွေးလေလေ မဟုတ်ပါသား။
ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက မရိပ်ခိတ် ဆက်ပြောနေသေး၏။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဟာများယွင်းမှုတွေ ဆက်တိုက်ကျိုး
ထွန်ပြီး ဒုက္ခထောက်ရတော့တာပဲ အဲဒီတော့မှ အမြင်မှန်ရပြီး
သိုင်းလောကနဲ့သိုင်းပညာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ဒီတောင်ကြားထဲ
ပြန်ထောက်လာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့တာပဲပေါ့

ချူးစုဝါးက ဆုံးလေ့ခုံး၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုစိတ်မဝင်
စားပါချေ။

သူမစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ဆုံးလေ့ခုံး၏သိုင်းပညာဖြစ်သည်။
ဆုံးလေ့ခုံးသာ သိုင်းပညာတော်သူဖြစ်ပါလျှင် သူမအတွက်
အကူအညီရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဆုံးလေ့ခုံးကလည်း သူမအား ကူညီလိုသည့် ဆန္ဒများရှိနေပုံ
ရပေသည်။

ဆုံးလေ့ခုံး၏ သိုင်းပညာအရည်အချင်းမည်သို့ရှိကြောင်း စမ်း
သပ်သိရှိရပါလျှင် မှန်းဆကာအကူအညီရမည်မရမည်ကိုသိနိုင်၏။
ထို့ကြောင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညဉ့်နက်လာချေပြီ။
ဗျပ်စောင်းသံများကား တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးဖြစ်
သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက...

'ကဲ ညဉ့်နက်ပြီဆိုကြစို့'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးစုဝါးကလည်း ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

ဒေဝဒေဝဝမ်းက သူမအားပေးမကော အိပ်ရာဆီသို့လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ထိုည ချူးစုဝါး အိပ်မပျော်တော့ချေ။

အိပ်ရာပေါ်၌ တလူးလူးကလွန်လွန်နှင့် တွေးတော စဉ်းစား
ရင်း နံနက်မိုးလင်းကာမှ မွှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူမနိုးလာသောအခါ နေအတော်မြင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဈေး
မြင်ရတော့သည်။

တစ်ရက်—

နှစ်ရက်....

သုံးရက်....

နေ့ရက်များ အလီလီကူးပြောင်းသွားသည်။

ရက်သတ္တမပါတ် တစ်ဖက်ခန့်ကြာမြင့်သွားသောအခါ ချူးစု
ဝါး၏ ဒဏ်ရာများသက်သာပျောက်ကင်းကာ လူကောင်းပတီ
ဖြစ်လာတော့သည်။

ချူးစုဝါးလည်း နဂါးတောင်ကြားမှထွက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

နဂါးတောင်ကြားမှ တွက်မသွားမီ ဆုံးလွှဲခုံး၏ သိုင်း
ပညာကို စမ်းသပ်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

ချူးစုဝါးသည်လည်း ထိုအခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေ
တော့သည်။

ချူးစုဝါးက နဂါးတောင်ကြား၌တောအုပ်ထဲသို့ တစ်ကိုယ်
တည်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုတောနက်အတွင်း၌ ဆုံးလွှဲခုံးက အားကောင်းများကို
လိုက်လံ ဖမ်းဆီးလေ့ရှိသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးအားတွေ့လျှင် တိတ်တဆိတ်ချောင်းမြောင်းတိုက်
ခိုက်ပြီး သိုင်းပညာစမ်းသပ်ရန် စိတ်ကူးအားခြင်းဖြစ်လေတော့
မည်။

တောနက်အတွင်း အကဲခတ်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာ ခဲ့စဉ် တစ်နေရာအထောက်တွင်

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရယ်သံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။ ချူးစုဝါး၏ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

‘ဘယ်သူများပါလိမ့်...ဒါဟာဆိုးလေ့ခုံးရဲ့ရယ်သံတော့မဖြစ် နိုင်ဘူး၊ တခြားလူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်’

တွေ့ထောရင်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ထို့ကြောင့် ရယ်မောသံထွက်လာရာဆိုသို့ တိတ်တဆိုတ်ချဉ်း ထပ်သွား၏။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားပြီး တစ်ခဏ ကြာလျှင်

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ရယ်မောသံက ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ ပြန်လေသည်။

ချူးစုဝါးက သစ်ပင် ထစ်ပင် နောက်ကွက်မှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နေရာဆိုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်များစိုင်းရံလျက်ရှိသော တောအုပ်တွင်းရှိ မြေကွက်လုပ်၌ လူတစ်ယောက် ခါးထောက်ကာ ရယ်မောနေ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ခရမ်းရောင် အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသူတစ်ယောက်ရှိ၏။ ချူးစုဝါးလိုက်လံရှာဖွေနေသည့် ဆိုးလေ့ခုံးဖြစ်လေသည်။

ဆိုးလေ့ခုံးက သူ၏ရွှေတွင် ခါးထောက် ရယ်မောနေခြင်းကို ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူကို မျက်တောင်မခတ် သည်။

ခွင့်အရေး

ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သဘောကျစွာရယ်မောပြီးမှ

‘ဆိုးလေ့ခုံး...မင်းတာကြောင့် သည်တော သည်တောင်မှာ လာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေချင်ရတယ်လဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံ မရှေးမနှောင်းတွင် ဆိုးလေ့ခုံး၏ အေးတိ အေးစက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ကျုပ်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေတော့ဗျာ... ကျုပ်ကိုသာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့’

‘ဟာ ကျုပ်က မင်းကိုလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ခနဲတယ် ဟုတ် ထား’

ဆိုးလေ့ခုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

'ကျုပ်က အမိန့်အတိုင်း လစခဲရတာပဲ မင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်၊
ကြီးက ပြန်လာစေချင်တယ် သူ့အတိတ်ကိစ္စကလေး တစ်ချို့
ပြီးပြတ်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတယ်
ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်တာပဲ'

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

နိုင်ဘူး... ပျက်စီး သူ့ကို စကားကုန်ပြောပြီးပြီပဲဗျ'

ပမယ့် သူက မင်းကိုပဲလိုချင်နေတယ်လေ'
'ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်မလိုက်နိုင်ပါဘူး'

ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။
ဆုံးလွှဲခုံးအား စိုက်ကြည့်ရင်း

'မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို အာခံဝံ့တယ်ပေါ့'

'သူနဲ့ကျုပ် ဘယ်လိုမှမပတ်သက်တော့ဘူးဗျ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ
ဆတောတူခဲ့တာပဲ'

'ကောင်းပြီ... မင်းမလိုက်လာချင်လဲနေနိုင်တယ်လေ... မင်းကို
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခွင့်လွှတ်မှာဟုတ်ဘူး'

'ဒါတော့ သူ့ဆတောအတိုင်းပဲဗျာ'

'မင်း တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်ပဲ - ကျုပ်ပြန်မယ်
ကျုပ်ကိုလိုက်ပို့ ပေးပေတော့'

ပြောရင်း ထွက်သွားရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။
ဆုံးလွှဲခုံးက မလှုပ်ယှက်ရပ်ရင်း

'မိနေရာကို ခင်ဗျား မရ ရအောင် ရွာပွေ့ပြီး လာတယ်
မဟုတ်လား လာတုန်းကလာနိုင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မပြန်နိုင်ရမှလဲ'
ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။
သူ၏လက်တစ်ဖက်က ခါး၌ ချိတ်ထားသော ခားရိုးပေါ်
ထောက်ရှိသွား၏။

သို့သော် သူက တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ထွက်သွားရန်ခြေလှမ်း
ပြင်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ချေခင်းကြည့်နေသော ချူစုံဝါးက အခွင့်အရေး
ကို လွတ်လွတ်မခံဘဲ အသုံးချလိုက်သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး၏သိုင်းပညာ ဝမ်းဆပ်ရန် မမျှော်လင့်ဘဲ အခွင့်
ရရှိသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးကောက်ယူကာ ခရမ်း
ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

နဂိုကတည်းကပင် တိုက်ခိုက်ချင်နေသော ခရမ်းရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသူမှာ နောက်ကျောထက်မှ လေတိုးသံထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလျှင် ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ခားဆွဲထုတ်ပြီး ခုတ်ချ
လိုက်သည်။

'ထန်း'

မြည်သံနှင့်အတူ မီးပွင့်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ကျောက်ခဲကလေးများ အဝေးသို့ ပြန်လည် လွင့်စဉ်သွား
လေတော့သည်။

ဆုံးလွှဲခုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ချူးစုဝါး ပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်ဆီသို့လည်း လှမ်း
ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှပင် ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက....

‘မင်းစီလို အလင်ချောင်း တိုက်ခိုက်ချင်လို့ရမလား’

အော်ငေါက်ရင်း ဆုံးလွှဲခုံထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့၏။ ဆုံးလွှဲခုံကား မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သုခိမျက်နှာတွင် ခံပြင်းနာကြည်းအော အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လွင်နေ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာမှနားမလည်ပါလား’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အနီးသို့ရောက်ကာ သည့်ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သူအား လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ခုခံလိုက်လေ၏။

‘ပုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်လာလေ၏။

ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနောက်ဘက်သို့ လှင့်စဉ်သွား၏။

သို့သော် သူက ချက်ချင်း မြေပေါ် ခြေထောက်ခုံနံဘေး
ဆုံးလွှဲခုံထံ ဝါးလုံးထိုးပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံက ထိုလူအနီး ရောက်လာလျှင် လက်ဆန့်ထုတ်
လိုက်လေသည်။

‘ဇောက်’

အရိုးကျိုးသံများ ခပ်သဲသဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ
သွား၏။ သုခိလက်ထဲမှစား မြေပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။

ဆုံးလွှဲခုံအား ယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...
‘မင်း...မင်း’

ဆုံးလွှဲခုံက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ ခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်ဒယိုင်ဖြင့်
နောက်ဆုတ်သွား၏။

ခြေလှမ်းဆယ်လေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားပြီးလျှင် ချာခနဲ
လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

သစ်ပင်များကြား ကျော့ပတ်ပြေးသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်
ပျောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ဆုံးလွှဲခုံက ချူးစုဝါး ပုန်းကွယ်နေသော
သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း...

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းနေရတာလဲ ထွက်လာခဲ့ပါ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ချူးစုဝါး မနေနိုင်တော့ပါချေ။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှထွက်ကာ ဆုံးလွှဲခုံထံသို့ လှမ်းသွား
လေတော့၏။

ဆုံးလွှဲခုံး၏မျက်နှာ သူန့်မူန့်နုသည်။
ဒေါသဖြစ်သော မျက်သုံးမျှားဖြင့် ချူးစုံဝါးအား စိုက်
ကြည့်နေ၏။

ချူးစုံဝါးက မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေသည်။
ဆုံးလွှဲခုံးက သူမအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား ဘယ်ကိုလိုက်လာတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးစုံဝါးက ခပ်တည်တည်ဖြင့်

‘ဟိုလူက ရှင်ကို ဒုက္ခပေးနေတာတွေလို့ ကျွန်မက မောင်း
ထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာရှင်’

‘သူထွက်သွားပြီဆိုတာ မတွေ့ဘူးလား’

‘တွေ့သားပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် အစစ်တိုက်ခိုက်လိုက်ရတာလဲ’

‘သူက စကားကြီးစကားကျယ်ပြောတယ် ဒါကြောင့် ထွန်းမ
ကြည့်မရလို့ပေါ့ရှင်’

ဆုံးလွှဲခုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘ကြည့်လို့မရတာနဲ့ဘဲ ဒီလိုလုပ်နေမယ်ဆိုရင် နေ့ရှိသမျှ ဘု
မ္မားနဲ့ရန်ဖြစ်နေရမှာပဲဗျ’

ချူးစုံဝါးက ရယ်မောလိုက်၏။

‘ခပ် ခပ် ခပ် ရှင်ကရယ်စရာပြောတတ်သားပဲ’

သူမ ရယ်နိုင်သော်လည်း ဆုံးလွှဲခုံးက မရယ်ချေ။

ချူးစုံဝါးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကိုစမ်းသပ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ ကျုပ်
ခင်ဗျာကို ကူညီနိုင်တယ်ဆိုတာယုံပါ’

ချူးစုံဝါးက ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ရှင်ကိုအတင်သေးလို့ မဟုတ်ဘူး ရှင်ဒုက္ခရောက်
မှာစိုးရိမ်လို့ပါရှင်’

‘ဗျာ’

ချူးစုံဝါးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားနှင့်...

‘ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတွေဟာ အင်မတန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်
တယ်ယုတ်မာကြတယ်။ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့
သိုင်းအကျော်အမော်တွေပဲ သူတို့ပညာမခေဘူး ဒါကြောင့် ရှင်
ကိုဒုက္ခမဖြစ်စေချင်တာအမှန်ပါပဲရှင်’

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

‘ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူတွေ ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ ပြောပါ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါးက ခေါင်းခါသမ်းလိုက်၏။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင် ကျွန်မပြောပြနိုင်ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မပြောပြပြီးပြီပဲ ရှင်ဒုက္ခရောက်သွားမှာကို ကျွန်မ မလို
လားဘူးရှင်’

‘ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ’
‘သိုင်းလောကသားတိုင်း ဒီလိုပြောကြတာပဲ’

'ဘာဗျ'

ချူးစုဝါးက ပြုံးစိစိဖြင့်...

'ရှင်ပညာ မခေဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ် ဒါပေမယ့် ရှင်လဲ
ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး'

'ဒါဖြင့် ခပ်ဗျားကကော'

'ကျွန်မက ပိုပြီးမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ရှင် ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ
အကြံရှိပါတယ် တစ်ယောက်ယောက်ကူညီရင် ကျွန်မအကြံ
အောင်မြင်နိုင်မှာပါရှင်'

'တစ်ယောက်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်မပါဘူးပေါ့'

'မိလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကောင်းပြီ ကျုပ်က ခပ်ဗျားကို ကူညီမယ်ဆိုရင်ကော'

'ကျွန်မကော့ကို ရှင်နားထောင်မှဖြစ်မယ်ရှင်'

'ဗျာ'

ဆုံးလွှဲခုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ချူးစုဝါးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ချူးစုဝါးက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်...

'ဟုတ်တယ်လေ ရှင်လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်
မတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့ ကျွန်မက ဘယ်
လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောမှရှင်သိနိုင်မယ်မဟုတ်လား'

ဆုံးလွှဲခုံးက သူမ၏မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချူးစုဝါးကား လွန်စွာချောမောလှပသောလေးသာ ဖြစ်ပေ
သည်။

သူမအားအနီးကပ် ပြုစုယုယပေးခဲ့ပြီနောက် ဆုံးလွှဲခုံး
၏ရင်ထဲဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေတော့၏။

ချူးစုဝါးအား မြတ်နိုးတယ်တာနေမိပြီမဟုတ်လား။

ဆုံးလွှဲခုံး ငေးကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ချူးစုဝါးက

'ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစားနေတစလဲ ကျွန်မပြောတာကို ဖက်ခံ
နိုင်ပါ့မလား'

'ကျုပ် ဖက်ခံပါတယ်ဗျာ'

ဆုံးလွှဲခုံးသည် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်လေ၏။

ချူးစုဝါး ဝမ်းသာသွားသည်။

'ကောင်းပြီ ရှင်ဖက်ခံတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မိကထွက်သွား
ကြတာပေါ့'

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကြွယ်တာ...

'မိက ထွက်သွားမယ်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

ဆုံးလွှဲခုံး ထက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ သွားကြတာပေါ့'

ချူးစုဝါးက...

'ရှင်မိတောင်ကြားမှာ ဇာတ်မြုတ်နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တယ်ဆို'

'ကျုပ်က'

'ရှင်လိုက်လို့ မဖြစ်ရင်လဲ နေခဲ့နိုင်ပါတယ်ရှင်'

'ကျုပ်လိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ'

ဆုံးလွှဲခုံးကော့သံ အက်ကွဲနေ၏။

ချူးစုဝါးဆ

'ဒါဆို ကျွန်ုပ်တို့ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ဆင်ကြရအောင်'

ပြောပြီး ချာနေလှည့်ထွက်သွား၏။

ဆိုးလွှဲရုံ၊ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချူးစုဝါးနောက်သို့ လေးလံသော ခြေလှမ်း

များဖြင့် လိုက်သွားလေတော့သည်။

ကင်းမြီးကောက်

စားသောက်ဆိုင်အတွင်း လူစည်ကားနေလေသည်။

စားသောက်သူများ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ရှိနေသလိုဆိုင်လှလင်
များလည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ဇွန်း၊ ပန်းကန် သံများလည်း
တသောသောထွက်ပေါ်နေလေသည်။

စည်ကားလှသောစားသောက်ဆိုင် အလေး၏ ဝဲဘက်ထောင့်
တစ်နေရာရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူသုံးယောက် ဝိုင်းပွဲ ထိုင်နေကြ
လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာအစ်ကိုကြီးလီ၊ ညီလေးယုနှင့်ညီစောမု
တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများဆက်အရက်
ကိုဦးစားပေးသောက်နေကြ၏။

အရက်သုံးဆုံးကုန်အောင်သောက်ပြီးလျှင် သုံးယောက်စလုံး
မျှယစ်လာကြလေတော့သည်။

အရက်မူးလာလျှင် အာရှင် လာတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါ
လား။

အစ်ကိုကြီးလီက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ဆောင်ချရင်း

'တောက်...တို့အပ်တွေ ကောင်းကောင်းကြီး နှပ်ပစ်ခံလိုက်
ရတာပဲကွ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ညီလေးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်အယ်၊ ကျုပ်တို့ဆုံးယောက်ဟာ သူများအသုံးချတာကို
ခံခဲ့ကြရတာပဲ'

'ကျုပ်တော့ မကျေနပ်ဘူးဗျ'

ညီလေးမရှင်ရှင်၊ တွင်းတွင်းပြောလိုက်လေသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောလိုက်ကြပြီး ခေတ္တခဏ
တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သို့သော်...ခဏတာငြိမ်သက်သွားခြင်းသာဖြစ်၏။

အစ်ကိုကြီးလီက စကားစလိုက်ပြန်လေသည်။

'ကျုပ်တို့ကို ချူစု...က အသုံးချသွားတယ်၊ နောက်တစ်
ခါ မိအိမ်နိ မြင်းလှည်းနဲ့လူတွေက အသုံးချပြန်ပြီ၊ ခံပြင်းဖို့
ကောင်းလိုက်တာကွာ'

ညီလေးယုက

'သူတို့က ကျုပ်တို့ကို လုံးဝ အရေးမစိုက်ကြဘူး သူတို့ခိုင်း
တာလုပ်ရမယ်လို့ထင်နေကြတာဗျ'

ညီလေးမုကလည်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ညီလေးယုကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်...ကျုပ်တို့ကို ဟိန်းထားဟောက်ထားလုပ်သား
တယ် ကျုပ်ကတော့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူးဗျ'

အစ်ကိုကြီးလီ သက်ပြင်းချရင်း

'အင်း ကျုပ်တို့ထက် သူတို့က သိုင်းမညာတော်နေလို့ ခက်
နေတာပေါ့...ကျုပ်တို့ ငြင်းဆန်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ရဲ့ထက်ချက်
မိသွားမှပဲမဟုတ်လား'

ထိုစကား ကြားလျှင် ညီလေးယုနှင့်ညီလေးမုတို့ ပါးဂပ်ပိတ်
သွားကြလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီပြောတဲ့စကား မှန်ကန်နေတယ် မဟုတ်လား။

သူတို့ငြင်းဆန်သိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း သေဆုံးသွားရမည်
ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလီကပင် စကားစလိုက်ပြန်လေသည်။

ကျုပ်တော့ သူတို့ခိုင်းတာမလုပ်နိုင်ဘူး တာကြောင့်လဲဆို
ရင် သူတို့နဲ့ဆက်ဆံနေတာဟာ သေခင်းကို စိန်ခေါ်နေသလို
ဖြစ်နေတယ် သူတို့သဘောမကျဘူးဆိုတာနဲ့ သေသွားမှပဲ'

ညီလေးယုမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အစ်ကိုကြီးလီကိုစိုက်ကြည့်ရင်း

၅၀၀ ခိုးဇော်သူ

'သူတို့ခိုင်းတာ မလုပ်ဘူး ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဆို ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့'

'ဘာဖြစ်လို့ဆိုးရမှာလဲ'

'သူတို့ခိုင်းတာမလုပ်ရင် ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာပြီး ချက်ချင်း သတ်ပစ်တော့မှာပေါ့ဗျ'

ညီလေးမုကလည်း

'ဟုတ်တယ် သူတို့လက်က ထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်ဘူး မလွယ်ဘူးထင်တယ် သည်လူတွေ ဟာ အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျ'

အစ်ကိုကြီးလိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးရလိမ့်မယ် ဒါမှ ကျုပ်တို့အတွက် အသက်ချမ်းသာရာရနိုင်မှာပဲ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကို ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ပြီးလျှင် အစ်ကိုကြီးဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ညီလေးယုက...

'အစ်ကိုကြီး သူတို့ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါဗျာ တော်ကြာ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပါဦးမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးလိက ပြုံးလိုက်သည်။

ဘာမှမစိုးရိမ်ဟန် သက်သာပြလိုက်ပြီး...

'မပူပါနဲ့ကွာ ကျုပ်မှာ အကြံရှိပါတယ်'

'ဒါဖြင့်လဲ ပြောစမ်းပါဦး'

ညီလေးမုက အသောတကြီး မေးသည်။

ရန်သူများကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလား၊ ဒါမှသာ သူတို့အတွက် အသက်ရှုချောင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလိက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့ဘေး အကဲခတ်ကြည့်နေသူ မရှိကြောင်း သေချာမှ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကင်းမြီးကောက်ဆိုတဲ့နာမည်ကို မင်းတို့ ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်လား'

'ကြားဖူးတယ်'

'ကင်းမြီးကောက်ဆိုတာ ဂိုဏ်းတစ်ခုရဲ့အမည် မဟုတ်လားဗျ'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'ပြောစမ်းပါဦး ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် လို့များနေလို့လဲ'

အစ်ကိုကြီးလီက ပြုံးလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်က အကြံတစ်ခုခုလွှာတယ် ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းနဲ့ သူတို့ကို ထိပ်တိုက်တော့အောင် ရန်တိုက်ပေးလိုက်ရင် ကောင်း မယ်'

'ဘာ'

'ဖြစ်ပါ့မသား'

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ အစ်ကိုကြီးလီ၏အကြံမှာ လွန်စွာအန္တရာယ် များလှသည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး တွက်ဆကြသည်။

အစ် ကိုကြီးလီက...

'ဘဝကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ'

'အစ်ကိုကြီး ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကား တွေဟာလဲ အင်မတန် စကြောက်စရာအလောင်းတယ် မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းနဲ့လူတွေလဲ မခေ ဘူး ကျုပ်တို့ရန်တိုက်ပေးဖို့ ကြံစည်တယ်ဆိုတာ သိသွားရင် အမှုန့်ဖြစ်အောင် စိစိညက်ညက် ချေပစ်လိုက်မှာပဲဗျ'

'သိသွားရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့'

အစ်ကိုကြီးလီက အလျော့ပေးဘဲ ပြောနေခြင်းကြောင့် ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ ပါးစပ်ပိုတ်စားလိုက် ကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ရန်တိုက်ပေးတာမျိုးမှတော့ သိသွားလို့ဖြစ်ပါ့မသား မသိ အောင် လုပ်ရမှာပေါ့'

'အစ်ကိုကြီး ဒီကိစ္စ လွယ်မယ်မတင်ဘူး'

'တာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘယ်လိုရန်တိုက်ပေးမလဲ သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိချင်မှတောင် သိကြမှာ ရန်ငြိုးရန်စမရှိဘဲ ထိပ်တိုက် တွေ့ပြီဆို တာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး'

'မလွယ်တာကို လွယ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့'

ညီလေးယု မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

မျက်မှောင်ကုပ်ကာ အစ်ကိုကြီးလီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အစ်ကိုကြီးလီက သူတို့အားပျက်စီးအောင် ကြံအောင်နေပြီ ဟုလည်း အထင်လွဲသွားလေတော့သည်။

ဤသည်ကို အစ်ကိုကြီးလီ ခိုပိမိသည်။

ထို့ကြောင့် အသံတိုးတိုးဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

'မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းနဲ့လူတွေက ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား'

ဟုတ်တယ်လေ သူက ချူးစုဝါးကို အပြတ်ရှင်းခိုင်းလိုက် တာပဲကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို သွားခိုင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ'

မုန်တယ် ဒါပေမယ့် ချူးစုဝါး ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို သွားတယ်ဆိုရင် သူတို့လိုက်မသွားဘဲ နေကြမသား'

ညီလေးယု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အစ်ကိုကြီးလိင် အကြံအစည်ကို နားလည် သဘောပေါက်
လာပြီဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးလိင် အစ်လက်ပြောလိုက်သည်။

'ချူးစဝါးကို ခြေထုခံမိရင် ထင်အာမြင်သာတဲ့ နေရာမှာ
ခါးတစ်လက်အမှတ်အသားလုပ်ထားဖို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်
လား ကျုပ်တို့က ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို သွားတဲ့လမ်းမှာ ခါး
တစ်လက် ပုံရေးထားလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ စဉ်းစားကြည့်
စမ်းပါ'

ညီလေးမုက....

'မီးအိမ်နဲ့ မြင်းလည်းနဲ့လူတွေက ကင်းမြီးကောက် ဂိုဏ်းကို
လိုက်သွားကြမှာသေချာတယ်'

'ဟိုထောက်လို့ ချူးစဝါးကို ချောရင်ထော'

ညီလေးယုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးလိင်....

'လွယ်ပါတယ် ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို ဆောက်တာနဲ့သုတို့
ပြန်ထွက်စာလို့ မရအောင် စီစဉ်ရမှာပေါ့'

'တယ်လို့လုပ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး'

ညီလေးယုက စိတ်မပါသောလှေသံဖြင့် မေးလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလိင် ပြုံးလိုက်သည်။

'မီးအတွက် မပူပါနဲ့ ဟိုမှာကြည့်စမ်း အဝါရောင်ဝတ်ထား
တဲ့လူတွေကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား'

သူက ထစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူနှစ်ယောက်
ထိုင်ကာစားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အဝါရောင်အဝတ်
အစားများဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း
သော ရုပ်သွင်ရှိသည်။

မည်သူ့ကိုမှ အရေးမထားသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ဖက်
ထားကာ စားသောက်နေသည်။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့အစ်ကိုကြီးလိင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်
လိုက်ကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလိင် အစ်ပြောသာမည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်
ကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလိင်—

'အဲဒီလူဟာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းက ဌာနခွဲမှူး တစ်
ယောက်ပဲ သူ့နာမည် ကျင်းဟောင် လို့ခေါ်တယ် ကင်းမြီး
ကောက်ဂိုဏ်းမှာအရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် မမှားဘူး'

'ဘာလဲ သူ့ဆီမှာအကူအညီတောင်းရမှာလား'

ညီလေးယုက မေးလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးလိင် ခေါင်းခါယမ်းစာ....

'ဟာ အကူအညီသွေးတောင်းရင် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးမှာ
သေချာတယ် မဖြစ်ဘူးဗျ'

'ဒါဖြင့် တယ်လို့လုပ်မှာလဲ'

'ကျုပ်ပြောမယ်'

အစ်ကိုကြီးလိက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ညီလေးယ့်နှင့် ညီလေးမုတို့ ဦးခေါင်းတညိတီညိတီဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလိက စကားအဆုံးတွင်အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားလူအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

သူ့သို့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝမ်းလက်တောက်ပြောင်နေကြသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အရက်အိုးလိုက်မော့ချလိုက်သည်။

အရက်အိုးထဲမှ အရက်များကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီး အရက်အိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပေါက်ခွဲလိုက်သည်။

'ခွမ်း'

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကမည်သူ့ကိုမှ အရေးမထားပဲ

'ဟေ့ အရက်တစ်အိုးမြန်မြန်လုပ်စမ်း'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့်မရွေးမနှောင်းတွင် ဆိုင်လုဆင် တစ်ယောက် ပြေးလွှားလာပြီး အရက်တစ်အိုးချပေးလိုက်သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုက်မှ ဌာနခွဲမှူး ကျင်းဟောင်ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟောင် အရက်အိုးကိုယူကာ တစ်အိုးလုံးကုန်အောင် မော့ချလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးလျှင် အရက်အိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်၏။

အခြားသော စားသောက်သူများ ထိထိထုံထုံကြသည်။

စားသောက်ခြင်းကိုရင်ကော ကျသည့်ငွေ ရှင်းပေးပြီး စားထောက်ဆိုင်အတွင်းမှ အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ကျင်းဟောင်သည် အရက်မူးလာလျှင် လွန်စွာသွေးဆိုးပြီး
တွေ့သူတိုင်းကို ရန်ရှာတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း ကျင်းဟောင် အရက်မူးစပြုနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဟောင် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ စားသောက်သူ
အတော်ရှင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူကရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရင်း

‘မီဆိုင်ထဲမှာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို အာမခံချင်တဲ့သူ
ရှိသလား ရှိရင်ထွက်ခဲ့စမ်း’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟောင် ရန်စလောပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိလျှင် ကျန်ရှိနေ
သေးသောသူများလည်း ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ကျင်းဟောင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

လူအများ သူ့အား ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြ
သည်ကို သဘောကျနေမိသည်။

သို့သော် စားသောက်ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာတွင် လူသုံး
ယောက် ထိုင်နေသေးသည်ကိုတွေ့လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားစေ
တော့သည်။

ချက်ချင်း ထိုလူသုံးယောက်ထံ လှမ်းသွားလေသည်။

ကျင်းဟောင်နှင့်အတူ ပါလာသော လူငယ်ကလေးက
မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

သို့သော် ကျင်းဟောင်အား မဟန့်တာဝံ့တဲ့ လက်ပိုက်
ကြည့်နေရတော့သည်။

ကျင်းဟောင်၊ အစ်ကိုကြီးလီတို့ စားပွဲအနီးသို့ရောက်လျှင်
စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်အိုးကိုကောက်ယူကာ မော့ချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ် ဆောင်ချရင်း

‘သူများတွေ စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားကြတာမင်းတို့
တွေ့တယ်မဟုတ်လား မင်းတို့ဘာကြောင့် ထွက်မသွားကြသေး
တာလဲ ကျုပ်ကို အရေးမစိုက်တဲ့သဘောလား’

ဟု ရန်စ စကားပြောလိုက်သည်။

ညီလေးယုနှင့်ညီလေးမုတို့က အစ်ကိုကြီးလီကို ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။

အစ်ကိုကြီးလီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျင်းဟောင်အား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း

‘မိတ်ဆွေကို မခန့်လေးစားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား
မိတ်ဆွေကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုချင်လို့ တမင်သက်သက် ထိုင်နေကြ
တာပါ’

'ဘာ ကျုပ်ကို ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုခွင့်တယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'မင်းတို့က ကျုပ်ကိုသိလို့လား'

'အစ်ကိုကြီးလိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။'

'သိပါတယ်ဗျာ မိတ်ဆွေဟာ အင်မတန် ကျော်ကြားနေတဲ့
ကင်းမြီးထောက်ဂိုဏ်းက ဋ္ဌာနခွဲမှူးကျင်းဟောင်မဟုတ်လားဗျ'

'မင်းတို့ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကျုပ်ကို သိထားကြတာပါလား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

'မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ'

'ကျုပ်တို့ဟာ အညတရတွေပါ မိတ်ဆွေကိုလေးစားလွန်းလို့
မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်လို့ပါ ကျုပ်တို့ညှိခံပါရစေ မိတ်ဆွေ ပိတ်တိုင်း
လူ့စားသောက်နိုင်ပါတယ်ဗျာ'

ကျင်းဟောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား ဟား ကောင်းကွာ မင်းတို့သုံးယောက်
ကိုကြည့်ရတာ ကျုပ်အိတ်ကတစ်ခုခု လိုချင်နေပြီထင်တယ်'

ကျင်းဟောင်မှူးမှူးနှင့် ယမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အမှူးပါ
ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးလိ ကြိုတင်ကတူးတော စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း

'အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ဟာ
ကင်းမြီးထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းချင်
ကြလို့ပါဗျာ'

'ဘာ မင်းတို့က အင်းမြီးထောက်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ချင်တယ်
ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ရာရာစကင်းမြီးထောက်ဂိုဏ်းထဲဝင်ချင်တိုင်း ဝင်လို့ရမယ်
ထင်နေသလား'

အစ်ကိုကြီးလိက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုး
လိုက်လေသည်။

'အားကိုးပါရစေဗျာ... မိတ်ဆွေကြီး ထူညီရင် ဖြစ်နိုင်တယ်
ဆိုတာ သိပါတယ် မိတ်ဆွေကြီးကို ပြုစုညှိခံပါရစေ ကျုပ်
တို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပါဗျာ ခိုင်းချင်ရာလဲခိုင်းပါ မိတ်ဆွေ
ကြီးစိမ့်သမျှ နာခံပါမယ်'

သူက ကျင်းဟောင်အား မြောက်ပင့်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ကျင်းဟောင် သဘောကျသွား၏။

'အင်း... မင်းတို့က ကျုပ်ကိုအားကိုးတယ်ဆိုဆော့ တစ်မျိုး
ပေါ့လေ၊ ကဲ မင်းတို့မှာ ဧဝံဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပြောစမ်း'

၃၈၈ ဒိုးကျော်သူ

'တစ်သိန်းခွဲလောက်ရှိပါတယ်'

'ဘာ တစ်သိန်းခွဲ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဘယ်မှာလဲ'

အစ်ကိုကြီးလိက ညီလေးယုကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

'ဒီမှာရှိပါတယ်'

ညီလေးယုကပြောရင်း အသင့် ယူဆောင်လာသော အိတ်အင်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လေသည်။

အိတ်ထဲ၌ မီးအိမ်နီမြင်းလှည်းပိုင်ရှင် စရန် ပေးထားသော ငွေများရှိပေသည်။

ငွေများကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျမ်းဟောင်၏မျက်လုံးများ အဆောင်တဖိတ်ဖိတ် ရင်းလက်ထောက်ပလာလေသည်။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

'အင်း... ဒီငွေဟာ မင်းတို့ကို ကင်းမြီးကောဇာန် ဂိုဏ်းသား ဖြစ်စေလောက်တာပဲ ကျုပ်လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းရမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

'သိပ်စောင်း တာပေါ့ဗျာ... ဆရာ ကျမ်းဟောင်ရှဲ့ လက်အောက်မှာဆိုတော့ ကျုပ်တို့အတွက် ပိုပြီး ဂုဏ်ရှိတပေါ့ဗျာ... ဒီငွေကိုလက်ခံပါဗျာ ဆရာကျမ်းဟောင်ကို ဝါရဝပြပါရစေ'

အစ်ကိုကြီးလိက ငွေထည့်ထားသောအိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ကျမ်းဟောင် သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်မောရင်း ငွေအိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သောပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အစ်ကိုကြီးလိ ငွေအိတ်ကို လှမ်းပေးရင်း လက်တစ်ဖက်စား မြှောင်တစ်လက်ကိုင်ကာ ကျမ်းဟောင်၏ ဓမ်းမိုက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ညီသေးယုနှင့်ညီလေးမုတို့ကလည်းထိုင်ရာမှ ရုန်တက်ကြပြီး လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက် လိုက်ကြ လေတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် ရုတ်ခြည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသော အခါ ကျမ်းဟောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

'ဟေ့ ဟေ့ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ'

အော်ငေါက်ရင်း နောက်ဆုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ့နောက်ကျသွားချေပြီ။

နောက်ဆုတ် ရှေ့စင်တိမ်းရန်ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် အစ်ကိုကြီး
လိင်ခါးမြှောင်က သူ့ခါးဝမ်းဗိုက်တွင် စိုက်ဝင်သွား၏။

‘အား...’

ကျင်းဟောင် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်သည်။
နှော့ကိုယ်ယိမ်းယိုင်ကာ နောက်ဘက် ဆုတ်သွားပြီးနောက်
ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျင်းဟောင် လဲကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။
သူနှင့်အတူလိုက်ပါလာသောလူရွယ်ကလေး ထိတ်သန့် တုန်
လှုပ်သွားလေသည်။

ထိုင်ရာမှခုန်ထရင်၊
‘ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြတာလဲ’

ဟု အထိတ်တလန့်အော်ပြောလိုက်လေသည်။
အစ်ကိုကြီးလီက

‘ညီလေးယု သူ့ကိုဖမ်းထားလိုက်စမ်း’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ညီလေးယုသည် ထိုလူရွယ်ကလေး ဆီသို့ ခုန်ဝင် သွားပြီး
လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်လေသည်။

လူရွယ်ကလေးမှာ ကြောက်လန့်နေပြီး ပြန်လည် တိုက်ခိုက်
နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

‘မလှုပ်နဲ့ မင်းဆေးသွားလိမ့်မယ်’

ညီလေးယုက အော်ငေါက်လိုက်လျှင် လူရွယ်ကလေး တုတ်
တုတ်မျှမလှုပ်တော့ချေ။

ထိုစဉ် ကျင်းဟောင်မှာကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာ၏။
သို့သော် သူ့အားအစ်ကိုကြီးလီနှင့် ညီလေးမုထိုက လျှပ်
စစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ ကျင်း
ဟောင်မှာ....

‘အား’

စူးရှစွာ ဆော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေ၇ ပြန်လည်လဲကျ သွားတော့သည်။

မိတစ်ကြိမ် သူပြန်မှထနိုင်တော့ချေ။

ကြမ်းပြင်ပေ၇၅ လူးလွန်းပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးလိက သဘောကျသွားပြီး—

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကျယ်လောင်စွာ ဆော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့မှာ မရယ်နိုင်ကြပါချေ။

သူတို့သည် နောက်ဆုတ်ရန် မရှိသောအန္တရာယ် ခရီးကြမ်းကို နှင်မိကြပြီးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေမိတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးလိက—

‘ညီလေးမု ညီလေးယုတို့အစီအစဉ်သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ညီလေးယု တိတ်တခိုးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

— ဖမ်းဆီးထားသော လူရွယ်ကလေးကိုကြည့်ကာ—

‘မင်းဟာ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းက မဟုတ်တာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘မင်းက ဘယ်လိုအဆင့်ရှိသလဲ မြှောစမ်း’

‘ကျွန်တော် ကျွန်တော်ဟာဆက်သားတစ်ယောက်ပါ ကင်း မြီးကောက်ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို ဂိုဏ်းခွဲတွေဆီပို့ပေးရတဲ့ အာ ဝန်ကျပါတယ်’

‘ကျင်းဟောင်က မင်းတို့ဌာနခေါင်းဆောင်လား’

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ မင်းကိုအသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်မယ် ကျင်း ဟောင်ရဲ့အလောင်းကိုယူပြီး ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို ပြန်သွား ပေတော့’

ထိုစကားကြားလျှင် လူရွယ်ကလေးလွန်စွာခမ်းသာသွား၏။ ချက်ချင်း လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ထား ဦးညွတ်ရင်း—

‘ကျွန်တော် အသက်ကိုချမ်းသာပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ညီလေးယုက လက်ကာပြရင်း—

‘မင်းကို အကောင်းလွတ်လိုက်ထယ်မထင်နဲ့ ကျင်းဟောင်ရဲ့ အလောင်းကိုယူပြီး ဝင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို ပြန်သွားပါ။ ဟို နောက်ရင် ကျုပ်တို့က ကျင်းဟောင်ကိုရှင်းပစ်လိုက်ထယ် မကြာ ခင်ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာ သတိပေး လိုက်ပါ’

‘ဗျာ’

လူရွယ်ပါးစပ်အဟောင်းသာဖြစ်သွားသည်။

ညီလေးယုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကင်းမြီးအောက်ဂိုက်ချုပ်ကို သတိထားနေဖို့ ပြောလိုက်
ကျုပ်တို့မကြာခင်သာခဲမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူတယ်
ဝါဆိုတာ မင်းတို့ဂိုက်ချုပ်နဲ့တွေ့မှပြောမယ် လောလောဆယ်
တော့ မီးအိမ်နီမြင်းလည်းပိုင်ရှင်လို့ မှတ်လိုက်ပေတော့'

လူရွယ်မှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ'

'ကဲ မင်းသွားတော့'

'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့'

လူရွယ်ကလေးက ကျင်းဟောင်း၏အလောင်းကို ပခုံးပေါ်
ထမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်စားသောက်ဆိုင်ထဲမှအပြေးအလွှား
ထွက်သွားတော့သည်။

လူရွယ်ကလေး ထွက်သွားလျှင်...

'ဟား ဟား ဟား'

အစ်ကိုကြီးလိ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့သည်လည်းအခုမှရင်ထဲ ပေါ့ပါး
သွားသည်ဟု ခံစားမိကြသည်။

အစ်ကိုကြီးလိက...

'ပထမတစ်ဆင့်တော့အောင်မြင်သွားပြီ ကျုပ်တို့ စီစဉ်ထား
တဲ့အတိုင်း ရွှေဆက် လုပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် ကဲ ကင်းမြီး
ကောက်ဂိုက်ချုပ် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင် လိုက်
သွားကြစို့ ကျုပ်တို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ခေါ်ပုံသဏ္ဍာန်
အမှတ်အသားတွေ လုပ်သွားကြတာပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ညီလေးယုနှင့် ညီလေးမုတို့ ခေါင်းညိတ်ကာ သဘောတူ
လိုက်ကြလေသည်။

'ကောင်းပြီ သွားကြတာပေါ့'

'မြန်မြန်ရောက်သွားမှဖြစ်မယ်'

သူတို့သုံးယောက် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား ကြလေ
တော့သည်။

မီးအိမ်နှစ်လုံးတောတစ်ဖက်တစ်ခုကဲ့သို့ ချိတ်ဆွဲထားသော အနက်ရောင်မြင်းလှည်းမှာ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲလေး များ သောလမ်းကလေးအတိုင်း တလှုပ်လှုပ်ခရီးနှင့်နေလေသည်။

တောလမ်းကလေးကို မြတ်ကျော်လာသည်နှင့် အတောင်ပံ အဖျပ်ဖျပ်ခတ်သံနှင့်အတူ ခိုကလေး တစ်ကောင် ပျံဝဲလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ခိုကလေးမှာ မြင်းလှည်းရှိရာသို့နိမ့်ဆင်းလာပြီး မြင်းလှည်း ခေါင်မိုးပေါ်၌ နားလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသည့် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ခိုကလေးကို လက်ပေါ်တင်ကာ ခြေထောက်၌ချည်နှောင်ထား သောစာရွက်လိပ်ကလေးကို ပြုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်

‘စာပို့ ခိုရောက်ဖွားတယ်မဟုတ်လား’

မြင်းလှည်းအိမ်အတွင်းမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခေါင်းညိတ် ထိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာသတင်းထူးသလဲ’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက စာရွက်ကလေးကိုပြန်ကြည့်

ကာ—

‘သူတို့ဆုံးယောက်ကို ကမ်းမြို့စောက်တောင်ခြေမှာ တွေ့ တယ်လို့သတင်းပို့ထားတယ်ဗျ’

‘ကမ်းမြို့စောက်တောင်ခြေဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူတို့ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲဘယ်သိမလဲ ချူးစုဝါးကိုလိုက်ရှာနေကြ တာလားမပြောတတ်ဘူးဗျ’

‘အင်း... သူတို့က ကျုပ်တို့ကို အိမ်မတ်ရိုက်ရဲမယ်တော့မထင် ပါဘူး ချူးစုဝါးနောက်ကို ထိုက်သွားတာပဲ ပြစ်ရမယ်’

‘ဒါဆို ကျုပ်တို့ထိုက်သွားကြတာစောင်းမယ်’

‘ဟုတ်တယ်လိုက်သွားကြတာပေါ့’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

‘တကယ်လို့များ ချူးစုဝါးက ကမ်းမြို့စောက် ဂိုဏ်းကို ဆောက်သွားရင် ကျုပ်တို့ အတုတ် မလွယ် ဘူးဗျ ကမ်းမြို့ စောက်ဂိုဏ်းချုပ်က သက်တန်ခါးကို အပိုင်စီးသွားမှာ သေ ချာတယ်’

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံး လိုက်သွားဖို့ ထိုက်တာပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ကျားပုတ်ကို ဝေ့ယမ်းကာ မြင်းဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်လိုက်လေသည်။

မြင်းလေးကောင်မှာ ရှည်လျားစွာ ဟီလိုက်ကြပြီး ဒုန်းစိုင်း ပြေးသွားကြလေသည်။

‘ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။ မီးအိမ်နှစ်လှည်းကလေးက ကမ်းမြို့စောက်တောင်သို့ ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် အစ်ကိုကြီးလိတို့၏ လှည့်ကွက်ကို မသိဘဲ ကင်း
မြီးကောက်စောင်သို့ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ချူးစုဝါတစ်ယောက် ကင်းမြီးကောက် စောင်ကြား၌
စိုမနေမှန်းသိသွားကြပါလျှင်။

သူတို့က အပြင်မှန်ကိုမသိဘဲ ခရီးပြင်းနှင့်သွားကြရာ စား
မြီးကောက် စောင်ခြေနှင့် နီးသည်ထက် နီးသည်နှင့် ဓား
ပုံသဏ္ဍာန် အမှတ်အသားများ လမ်းဘေး၌ ထင်ထင်ရှားရှား
ရမ်းသားထားသည်ကိုတွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အားတက်သွားပြီး ရွှေရေ၊ ဆက်ယူကြလေ
စော့သည်။

မီးအိမ်

မီးအိမ်သည် အမှောင်ခွမ်းကာ အလင်းဆောင်သည့်အထိမ်း
အမှတ်ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ ဆိုးသွမ်းမိုက်မည်းနေသော အနက်ထောင်
သိုင်းလောကသာများဖြင့်ခွဲခွဲနင်းကာ သိုင်းလောကကို အလင်း
ဆောင်မည်ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်သည် မီးအိမ်ဂိုဏ်း၏ တူးခြား
သောဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသည် ကျောက်ကျားတောင်ပေါ်၌ တည်ထောင်
ခြင်းဖြစ်သည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မီးအိမ်ငယ်
ကလေးများစီဆန်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။

မီးအိမ်ကလေးများအား ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများပေါ်
၌လည်းကောင်း သစ်ပင်များပေါ်၌လည်းကောင်း တင်ထား
ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ယနေ့မီးအိမ်ဂိုဏ်းသို့ သွားရာလမ်းပေါ်၌ မြင်းနှစ်ကောင်
ခုန်းစိုင်းနှင့်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

မြင်းစီးလာသူနှစ်ယောက်မှာ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်
နှင့် လုလင်မျိုတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

မိန်းမချောလေးမှာ ချူးစုဝါဖြစ်ပြီး လုလင်ပျိုသည်ကား
ဆိုးလေ့ခုံးဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မီးအိမ်ဂိုဏ်း၌ ချုပ်သို့ဦးတည်ခရီးနှင့်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ခြေသို့ရောက်လာလျှင်
'ရပ်လိုက်'

ဟန်တားသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လမ်းဘေးသစ်ပင် တောအုပ်များကြားမှ လူသုံးယောက်ခန့် ထွက်လာကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်က ဝေးကိုယ်စီ ကျောပိုးထားကြပြီး အစိမ်း
ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဟန်တားသူများထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ချူးစုဝါးနှင့်
ဆုံးလွှဲခုံးတို့မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသုံးယောက်အနက် ခေါင်း
ဆောင်ဟန်ရှိသူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း

'မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ'

ဟု မေးလေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ချူးစုဝါးကိုကြည့်လိုက်သည်။

ချူးစုဝါးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်အား အကဲခတ်
လိုက်ပြီး-

'ရှင်တို့က မီးအိမ်ဂိုဏ်းက ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ထောင်ပြီ ကျွန်မကရှင်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို လာတွေ့တယ်လို့
ပြောလိုက်ပါ'

'မိန်းကလေး ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့ဗျာ'

'ကျွန်မနာမည် ချူးစုဝါးလို့ ခေါ်တယ်'

'ဗျာ'

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူ အံ့ဩသွားသည်။

ချူးစုဝါးနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့အား မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်
လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

'မိန်းကလေးဟာ သိုင်းထုလောချူးကျန်နဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်နေ
တယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ'

ဟု မေးလေသည်။

ချူးစုဝါးက မဲပြုံးပြုံးရင်း...

'သိုင်းထုလောချူးကျန်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေပါရှင်'

'ဪ မိန်းကလေးဟာ သိုင်းဆရာကြီး ချူးကျန်ရဲ့အမီး
ကိုး'

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မိန်းကလေးရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ’

ချူးစုဝါးက မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့်...

‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရွှေငင်စန်းကျီ ဘယ်မှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ဘာ မရှိဘူးဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူ ဘယ်သွားသလဲ ပြောပါ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ခရီးထွက်သွားပါတယ်’

‘ဘယ်ကိုသွားတာလဲ’

‘ဒါတော့ ဘယ်သူမှ မမေးနိုင်ကြပါဘူးဗျာ’

မှန်ပေသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်အား ထက်အောက်ငယ်သာမျှာက မေးချီးထုံးစံ မရှိပါချေ။ ချူးစုဝါး မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဆုံးလွှဲခုံးဘက်လှည့်ကာ

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ဆုံးလွှဲခုံးသည် ပခုံးတုန်လိုက်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းဆောင်က...

‘မိန်းကလေး ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဗီပွာ တစ်ခုကနှစ်ခုက

လောက် အနားယူသွားပါဦးဗျာ ဗီတစ်ခုက နှစ်ခုကအတွင်း

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြန်ရောက်ချင်ရင် ရောက်မှာပေါ့’

ချူးစုဝါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင် ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

ဟုပြောပြီး ဆုံးလွှဲခုံးဘက် လှည့်ကာ

‘ကဲ ကျွန်မတို့ သွားကြစို့ရှင်’

သူမရွှေမှ မြင်မောင်းနှင်သွား၏။

ဆုံးလွှဲခုံးနောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြလျှင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်

ထားသူ ခေါင်းဆောင်က...

‘သူတို့ရောက်လာတဲ့အကြောင်း တောင်ပေါ်က ခုဂိုဏ်းချုပ်

ဆီကိုသွားပြီး အစီရင်ခံလိုက်ပါ’

ဟု သူတပည့်တစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

‘တောင်ပေါ်ပြီဗျာ’ ဦးညွယ်အရိုအလေပြုကာ နောက်လှည့်ထွက်သွားစေသည်။

၉၁၆ ဇိုးကျော်သူ

ထိုလူက တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလျှင် ကျန်လူ နှစ်
ယောက်လည်း ထမ်းဆေးသစ်ပင်များ၊ နောက်သို့ ပြန်ဝင်လိုက်
ကြလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
မီးအိမ်ဂိုဏ်းသို့သွားရာ လမ်းကလေးမှာ သာယာလှပပြီး
အေးချမ်းငြိမ်သက်နေတော့သည်။

* * *

မီးအိမ်ဂိုဏ်း။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကား အနောက်တက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ချူးစုဝါးနှင့် ဆုံးလွှဲခုံးတို့က မြင်းကိုယ်စီ ခုန်းစိုင်းမောင်း
နှင်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးမှာ ချူးစုဝါးနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရသော်လည်း
မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်ကိုမသိချေ။

အတန်ကြာခရီးနှင့်သွားပြီးလျှင်စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တော
နက်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအခါ ချူးစုဝါးက မြင်းအရှိန်လျှော့ချပြီး

‘ကျွန်မတို့ စီမံရာ ခဏနားကြရင်စောင်းမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းသားပဲ’

ဆုံးလွှဲခုံး သဘောတူလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အရိပ်အောင်းသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်
အောက်သို့ဝင်ကာ အနားယူလိုက်ကြ၏။

ခေတ္တအနားယူပြီးလျှင် ချူးစုဝါးက ထိုင်ရာမှထသည်။

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်မှောင်ကုပ်ကာ

‘ညီမ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ချူးစုံဝါးက...

'ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ကြမယ်လေ'

'ဘယ်လို ခရီးဆက်ကြမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'ညီမ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ'

'ဓားရေကန်ကိုသွားမယ်'

ဆုံးလွှဲခုံးက သူမအား စိုက်ကြည့်စာ

'ဓားရေကန် ဟုတ်လား၊ ဓားရေကန်မှာ ဓားသမား ကွမ်း

ကြုံးဝှာ နေထိုင်တာပါ။ ညီမက သူ့ ဆီကိုသွားမလို့ ဟုတ်သား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးစုံဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'အကြောင်းကိစ္စရှိလို့လား'

ချူးစုံဝါး အံ့ကြိတ်ရင်း

'ဓားသမား ကွမ်းကြုံးဝှာနဲ့ မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရွှင်စန်းကို

ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတွေပဲရှင်'

'ဘာ'

ဆုံးလွှဲခုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ချူးစုံဝါးအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း

'ညီမ ညီမရဲ့ ရန်သူတွေ ဟုတ်သား'

ဟုတ်တယ်'

'ညီမ သူတို့ဆီသွားပြီး ရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်'

ဆုံးလွှဲခုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

ချူးစုံဝါးက

'ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုကူညီရင်အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကြုံတွေ့

ရမယ်လို့ ကျွန်မပြောခဲ့တာပေါ့ရှင် ဘာလဲ ရှင်က သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်

ရမှာကို ကြောက်ရွံ့နေတယ် မဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆုံးလွှဲခုံးက ခေါင်းယမ်းကာ

'ကျုပ်မကြောက်ပါဘူးဗျာ'

ချူးစုံဝါး ပြုံးလိုက်လေသည်။

'ကျွန်မဟာ ရွှင်စန်းကျိနဲ့ ကွမ်းကြုံးဝှာတို့သာ မကဘူး

ကောင်းကင်နဂါးကိုလဲ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဦးမှာရှင်'

'ဗျာ'

'ကောင်းကင်နဂါးဟာ ကျွန်မအတွက် အကြီးမားရန်သူပါ

ပဲရှင် သူ့ကို သုတ်သင်ရမှ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်ပါမယ်'

၃၅၀ မိုးကျော်သူ

ဆုံးလွှဲခံရမှ ချူးစုဝါးပြောသည့် စကားလံများကို ကြား
ဟန် မတူတော့ချေ။

ကောင်းကင်နဂါးဟူသော စကားလုံးကိုသာ အထပ်ထပ်
ရှေ့ရွတ်နေမိလေတော့သည်။

(ပ ထ မ ပိုင်း ပြီး ၏)

မိုးကျော်သူ

ဒုတိယပိုင်း၊ ဇာတ်ဆီမံ၊ တစ်ပတ်တွင်၊ ထွက်မည်။